

ONSDAGEN DEN 24 MARS 2010 CR\810738EN.doc

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 15.05.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 11 mars 2010.

2. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

3. Undertecknande av rättsakter som antagits genom medbeslutandeförfarandet: se protokollet

4. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

5. Inkomna dokument: se protokollet

6. Bortfallna skriftliga förklaringar: se protokollet

7. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

8. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

9. Anslagsöverföringar: se protokollet

10. Arbetsplan

Talmannen. – Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista som upprättades av talmanskonferensen vid sammanträdet den 11 mars 2010 har delats ut (artikel 137 i arbetsordningen).

Följande ändringar har föreslagits efter en överenskommelse med de politiska grupperna:

Mario Borghezio (EFD). – *(IT)* Jag ville bara informera talmannen – vilket jag redan gjort genom en skrivelse – att särskilda utskottet för den finansiella, ekonomiska och sociala krisen orättvist har utestängt en expert, den ansedde demografen professor Bourcier de Carbon, utan anledning, och beskrivit honom som en olämplig person.

Jag anser att vi här talar om ett ytterst allvarligt fall som rör en person som av ideologiska skäl utestängs från en tjänst som expert i ett av Europaparlamentets utskott ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen – Herr Borghezio! Detta är ingen ordningsfråga eftersom vi talar om ett plenarsammanträde. Var snäll och ta upp sådana frågor under utskottssammanträdena, när den här frågan kan behandlas, men under ett plenarsammanträde måste ordningsfrågorna handla om vårt arbete i plenum, och inte om arbetet i utskotten.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – *(EN)* Herr talman! Den 11 mars, under debatten om EU:s politik för Arktis stängdes min mikrofon av trots att jag fortfarande hade en kvart kvar av min tilldelade talartid av den vice talman från ALDE-gruppen som innehade ordförandeskapet. Detta saknar nästan motstycke.

Jag har redan skickat en skrivelse till er – som jag inte har fått svar på – och jag vill fråga er enligt vilken artikel mikrofonen stängdes av och varför det var relevant att tillämpa den artikeln. Jag gjorde bara berättigade – och dessutom välgrundade – politiska kommentarer, som talmannen från ALDE-gruppen inte höll med om. Det var därför mikrofonen stängdes av. Om Europaparlamentet censurerar politiska kommentarer upphör det att vara ett parlament.

Talmannen. – Den vice talman för parlamentet som ledde sammanträdet vid den tidpunkten tillämpade korrekt det förfarande som avses i artikel 20.2 i arbetsordningen. Jag kommer skriftligen att besvara den skrivelse ni sände till mig.

Torsdag

Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) har begärt att omröstningen om talmanskonferensens resolutionsförslag om övergången till Lissabonfördraget: granskning av lagstiftningsförfaranden under behandling, ska skjutas upp. Det handlar om ett uppskjutande av omröstningen.

József Szájer (PPE). – (EN) Herr talman! Vi har begärt att omröstningen om detta resolutionsförslag ska skjutas upp, i parlamentets intresse. Från början hade vi enats om att föra upp resolutionsförslaget på föredragningslistan eftersom vi antog att allt var i sin ordning. Förfarandet gick emellertid mycket snabbt, och sedan dess har vi fått reda på att inte alla utskott hade fått yttra sig ordentligt om denna fråga. Det här är ett förslag från PPE-gruppen, men några av utskotten vill ha mer tid på sig för denna mycket viktiga och komplicerade fråga, hur bråttom det än är. Vi begär därför att omröstningen om denna fråga ska skjutas upp.

(Parlamentet samtyckte till detta förslag.)

(Arbetsplanen fastställdes.)⁽¹⁾

11. Välkomsthälsning

Talmannen. – Jag har något speciellt att tala om. Jag vill varmt välkomna delegationen från Panafrikanska parlamentet, som leds av dess vice talman, Mary Mugenyi. De finns med oss under vårt sammanträde. Låt oss välkomna dem.

(Applåder)

Den andra vice talmannen för Panafrikanska parlamentet och ordföranden för utskottet för förbindelserna med Europaparlamentet! Våra parlament arbetar nära tillsammans, och vi är mycket glada över att ni är här i dag.

Jag vill ta tillfället i akt för att tacka er för er inbjudan till mig att tala inför Panafrikanska parlamentets sammanträde, som kommer att hållas om tre veckor. Jag kommer tyvärr inte att kunna vara där, men jag kommer att sända er en skrivelse vid det tillfället. Jag är säker på att vi får tillfälle att mötas igen.

Jag välkomnar er alla ännu en gång.

12. Förberedelserna inför Europeiska rådets möte (25–26 mars 2010) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalande om förberedelserna inför Europeiska rådets möte (den 25–26 mars 2010).

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Under de första månaderna av 2010 upplever vi en ovanligt stark dynamik i Europeiska unionen, mitt i den allvarligaste ekonomiska kris vi har upplevt på 80 år. Samtidigt genomför vi ett nytt fördrag, Lissabonfördraget, inrättar nya institutioner, och genomför en mycket bred omorganisation av regleringen av våra ekonomiska system.

⁽¹⁾ För övriga ändringar av arbetsplanen: se protokollet.

Detta sker på ett ibland oordnat sätt, där vi bemöter stora utmaningar efter hand, just nu t.ex. det grekiska finansiella systemets situation. EU bemöter emellertid denna situation genom att inrätta nya ekonomiska verktyg inom alla områden.

Därför kan man ibland inte se skogen för alla träd, men ett helt nytt sätt att hantera 2000-talets ytterst komplexa ekonomi håller på att skapas och det görs genom ett europeiskt synsätt.

Vi gjorde detta när vi bemötte den mycket allvarliga krisen, och det skedde en omedelbar reaktion genom ett tillskott av offentliga pengar i EU:s ekonomier, vilket ledde till stora underskott.

Vi gjorde detta genom att genomföra – och vi är här i parlamentet för att godkänna den – en fullständig reform av tillsynen av det finansiella systemet.

Vi gjorde detta genom att samordna den ekonomiska politiken. Kommissionen har angett att den kommer att lägga fram ett förslag om samordningen av den ekonomiska politiken, i huvudsak inom euroområdet. Dessutom agerar EU mycket beslutsamt och tydligt för att stödja den finansiella stabiliteten i euroområdet. Detta politiska åtagande antogs den 11 februari för att konsolidera och stötta den finansiella stabiliteten i euroområdet.

Det finns ett annat alternativ som naturligtvis ingår i denna uppsättning frågor, dvs. åtagandet om en ny strategi för tillväxt och skapande av högkvalitativa arbetstillfällen. Det är Europeiska rådets viktigaste arbetstema vid mötet nu i helgen, en strategi som kommissionen utformar och vidareutvecklar i dokumentet av den 3 mars och som stats- och regeringscheferna kommer att behandla vid Europeiska rådets vårmöte, främst när det gäller de så kallade strategiska målen. Det är dessa strategiska mål som kommissionen angav i sitt dokument, t.ex. frågorna om sysselsättning, investeringar i forskning och utveckling, klimatförändringen och energi, avbruten skolgång, utbildning i allmänhet samt fattigdom. Europeiska rådet kommer dessutom även att behandla frågan om styrning, som vi anser vara en av bristerna i den så kallade Lissabonstrategin. Rådet vill att denna fråga ska lösas genom politiskt ledarskap och att kommissionen övervakar att medlemsstaterna infriar de åtaganden de har ingått. Detta kommer naturligtvis att ske i nära samarbete med parlamentet, som kommer att övervaka hela processen, och självklart EU-institutionerna i stort.

Detta kommer i stort sett att vara målet för Europeiska rådets möte denna helg, inklusive den lika viktiga frågan om kampen mot klimatförändringen, där EU fortsätter att vara en ledare. EU behåller sitt världsledarskap i kampen mot klimatförändringen, och vi måste göra detta, vi måste fortsätta att hålla fast vid detta ledarskap. Det finns dessutom ett kvantifierat åtagande om den så kallade snabbstarten. Låt oss därför hoppas att Europeiska rådet kommer att lägga upp ramarna och bekräfta detta åtagande för att hjälpa utvecklingsländerna att bekämpa klimatförändringen även under de närmaste åren. Ett generellt åtagande av de utvecklade länderna om att samarbeta med de mindre utvecklade länderna så att vi alla samlas till den mycket viktiga Cancún-konferensen med bästa möjliga förutsättningar. Vid denna konferens måste EU – och jag upprepar detta – hålla fast vid det ledarskap som vi har nu, utan vilket Köpenhamnsöverenskommelsen, som vi i och för sig anser vara olämplig, säkerligen inte skulle ha nåtts över huvud taget.

Medlemsstaterna har enhälligt bekräftat att de är fullständigt eniga om detta mål och de kommer entydigt att arbeta för rättsligt bindande åtaganden vid Cancún-konferensen i Mexiko.

Stats- och regeringscheferna kommer i stort sett behandla dessa frågor. Det är också möjligt – beroende på vad som sker just nu, om EU-institutionerna i allmänhet reder ut hur vi ska hantera krisen när det gäller det så kallade grekiska fallet – att de kommer att behandla frågan om den finansiella situationen i Grekland och refinansieringen av landets offentliga skuld. Den frågan kommer utan tvivel också att tas upp, eftersom den ingår i ett politiskt åtagande som Europeiska unionen antog den 11 februari på stats- och regeringschefsnivå. Det är ett politiskt åtagande att stödja den finansiella stabiliteten i euroområdet, i den bemärkelsen att om det är nödvändigt att vidta särskilda åtgärder för att upprätthålla den finansiella stabiliteten, kommer vi att göra det.

Det är den principen som kommer att vara mycket närvarande vid helgens möte i Europeiska rådet.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! Det är verkligen ett mycket lämpligt och lägligt tillfälle för oss att mötas här i dag – en dag före Europeiska rådets viktiga vårmöte. Vi har utmanande uppgifter framför oss. I det sammanhanget är Europaparlamentets friska och starka stöd mycket viktigt. I det här sammanhanget vill jag tacka och gratulera parlamentet till er resolution om framtidsstrategin EU 2020, som ni antog i Strasbourg för två veckor sedan med brett partistöd.

Jag vill även passa på att tacka det spanska rådsordförandeskapet för dess stöd för EU 2020-strategin. Det stödet uttrycktes tydligt vid sammanträdena i de olika formationerna av ministerrådet.

Men nu till Europeiska rådets möte. Jag anser att Europeiska rådet måste göra två saker vid alla möten. Det måste visa att man tillgodoser de befintliga behoven, och det måste arbeta med EU:s långsiktiga strategiska ram och långsiktiga strategiska mål.

Krisen medför flera överhängande problem för samhällena, arbetstagarna och företagen inom EU. Och som vi vet, är de offentliga finanserna på nationell nivå utsatta för en belastning utan motstycke. Europeiska unionen måste naturligtvis hantera dessa frågor, däribland den finansiella stabiliteten. Jag kommer tillbaka till den frågan lite senare.

EU får inte heller göra misstaget att åsidosätta det absolut nödvändiga behovet av att arbeta för att åstadkomma en långsiktig förändring. Det är därför Europeiska rådet kommer att behandla två av våra mest uppenbara långsiktiga utmaningar: vår ekonomiska framtid och klimatförändringen.

Vi har redan diskuterat EU 2020-strategin tillsammans här i parlamentet. Ert bidrag och engagemang kommer att vara oundgängligt när vi infriar våra ambitioner om en smart, hållbar och integrerande tillväxt. Så även det kommer att bli ett bidrag till Europeiska rådets möte.

Vår ambitionsnivå måste sättas i linje med omfattningen av de uppgifter som väntar oss. Vi måste visa att vi har visionen och sammanhållningen för att agera. Och vi måste kunna förmedla det budskapet, visa medborgarna att våra åtgärder kommer att göra skillnad där det behövs. Det är därför jag anser att det är så viktigt att Europeiska rådet enas om tydliga mål vid mötet i veckan.

De mål som kommissionen har lagt fram är noggrant utvalda. De handlar om behovet av att öka sysselsättningen, investera mer i forskning och innovation, att uppfylla våra klimat- och energimål för 2020, att förbättra våra utbildningssystem och bekämpa fattigdomen.

Med dessa fem huvudmål sätter vi fingret på saker som människor kan relatera till, och visar att EU kan genomföra reformer på områden som alla vet är viktiga. Detta handlar även om politisk vilja att ta itu med komplicerade problem.

Målen måste naturligtvis vara uppnåeliga. De kräver även en extra insats jämfört med status quo, att våra medlemsstater inser att det krävs förändringar, och jag kommer att till Europeiska rådet försöka förmedla denna känsla av att det är bråttom att ta itu med EU:s ekonomiska situation nu och behovet av reformer för att öka hållbarhet och integration i EU:s ekonomi och samhälle.

Det verkligt viktiga är de åtgärder som varje medlemsstat kommer att vidta för att öka sin tillväxt och råda bot på de brister som vi alla vet finns. Vi behöver nationella åtgärder för att lösa nationella problem, lösningar som är avpassade efter de nationella förhållandena och med full respekt för subsidiaritetsprincipen, men som utformas inom en europeisk ram.

Om det finns något vi kan lära oss av finanskrisen är det att vi alla är beroende av varandra i världen. Därför kan vi inte godta principerna om ömsesidigt beroende globalt, men förkasta dem när de diskuteras på EU-nivå.

I vårt dokument "flaggskeppsinitiativ" efterlyser vi även en gemensam ram, som stöds och bör främjas genom särskilda EU-åtgärder.

Dessa flaggskeppsförslag kommer att visa att vi på EU-nivå agerar inom avgörande och viktiga områden, t.ex. den digitala agendan, innovation, resurseffektivitet och industripolitik – och i vissa fall kommer detta naturligtvis även att bidra till att nå mål på nationell nivå.

Det vi föreslår är en nystart. Tack vare Lissabonfördraget kan vi satsa på ett nytt grepp för ekonomisk samordning, en förstärkt ekonomisk styrning av EU – som ger den nödvändiga friheten att fastställa mål på nationell nivå, men som skapar en stark EU-dimension och använder de instrument som finns tillgängliga på EU-nivå för att sätta fart på ekonomin. Att godkänna detta nya tillvägagångssätt kommer att bli det verkliga testet för Europeiska rådet.

Jag känner mig uppmuntrad av resultaten från Europeiska rådets informella möte. Jag hoppas att EU-ledarna kommer att finnas där och säga ja när det är dags att svara mot dessa utmaningar i en gemensam anda.

När det gäller klimatförändringen vet jag att parlamentet delar min övertygelse om att det är en fråga som inte kan hållas på sparlåga. Vi måste se till att den finns kvar högt uppe på dagordningen.

EU har gått i täten, och det gör vi fortfarande – det är bara vi som tydligt har backat upp minskningsåtagandena med mekanismer för att skapa resultat och vi är de största biståndsgivarna till utvecklingsländerna på klimatområdet. Vi måste därför upphöra med vår självrannsakan om Köpenhamnskonferensen och återigen ta initiativet.

Vi behöver en tydlig, enhetlig och långtgående ståndpunkt. Därför har kommissionen lagt fram ett meddelande där vi beskriver de åtgärder som behövs för att blåsa nytt liv i de internationella förhandlingarna. Samtidigt har kommissionsledamot Connie Hedegaard inlett en rad samråd med våra viktigaste partner.

Vi måste alltså göra en allvarlig insats för att nå framsteg vid Cancún-konferensen – och bygga vidare på det mycket konkreta innehållet i Köpenhamnsöverenskommelsen. Vi måste behålla Kyoto på dagordningen, men klargöra att Kyotoavtalet endast kan behandlas mot bakgrund av ett globalt avtal, och inte innan dess. Vi bör öka den utåtriktade verksamheten och skapa förtroende, främst bland utvecklingsländerna naturligtvis – vilket är skälet till att det är så viktigt att våra vädjanden om en snabb finansiering hörsammas.

Naturligtvis kommer vi samtidigt att fortsätta att genomföra vårt 20-20-20-paket, särskilt genom att visa att det är förenligt med det ekonomiska moderniseringsarbete och det reformarbete som stakas ut i EU 2020-strategin.

Dessa två områden visar tydligt att européerna litar på att EU:s politiska ledarskap kommer att agera. Om vi har viljan att agera djärvt är jag övertygad om att vi kan visa att EU har ett avgörande inflytande genom att bygga upp rätt framtid för våra medborgare.

Det är i samma anda som jag vid Europeiska rådets möte kommer att redogöra för några av de stora utmaningarna för det G20-möte som kommer att hållas i Kanada i juni. Vi får aldrig glömma att en del av dessa frågor är EU-frågor, men att de även måste hanteras på global nivå.

Finansiell stabilitet och den ekonomiska och finansiella situationen i Grekland står inte på den formella dagordningen för detta möte i Europeiska rådet. Men uppriktigt sagt kan jag inte se hur det är möjligt att stats- och regeringscheferna, särskilt dem från euroområdet, inte kommer att diskutera denna fråga. Jag vill därför ange vår ståndpunkt i detta avseende.

Grekland arbetar för närvarande med att korrigera sitt alltför stora statliga underskott. Att kraftigt få ned underskottet är avgörande, och Grekland har vidtagit åtgärder i detta syfte. Grekland vidtar särskilt åtgärder för att minska sitt underskott detta år med 4 procent av BNP. Sådana budgetansträngningar är i linje med det handläggssätt som kommissionen och rådet rekommenderar, vilket rådet slog fast den 16 mars. Grekland måste fortsätta med sina budgetansträngningar, eftersom det är det enda sättet att garantera en varaktig minskning av kostnaderna för skuldfinansieringen.

Angående den ekonomiska och finansiella situationen i Grekland angavs det vid stats- och regeringschefernas möte den 11 februari att, och jag citerar: "Medlemsstaterna i euroområdet kommer vid behov att vidta beslutsamma och samordnade åtgärder för att säkra den finansiella stabiliteten i hela euroområdet."

Kommissionen anser att det nu är lämpligt att inom euroområdet inrätta instrument för samordnade åtgärder, som kan användas för att hjälpa Grekland om så blir nödvändigt. Det bör klargöras att inrättandet av en sådan mekanism inte innebär att mekanismen kommer att aktiveras automatiskt. Inrättandet av en sådan mekanism är också en fråga om ansvar och solidaritet.

Solidariteten är dubbelriktad. Grekland gör för närvarande en ekonomisk insats, och genom att stödja denna hjälper vi inte bara Grekland, utan hela euroområdet. Ramen för samordnade åtgärder ska ses som ett säkerhetsnät som endast ska användas när alla andra medel för att undvika en kris har uttömts, först och främst utrymmet för åtgärder på nationell nivå.

Förutom de tekniska aspekterna måste eventuella lösningar bidra till att förstärka och förbättra enigheten och sammanhållningen i euroområdet och ledningen av detta. Världsekonomin behöver stabilitet. Euroområdet är en stabiliserande pol och det är viktigt att dess förmåga att skapa stabilitet förstärks ytterligare. Vi måste kanske tillgripa mellanstatliga instrument för vissa frågor, men de måste arbetas in i en gemensam europeisk ram.

Det är min fasta övertygelse att vårt svar på särskilda utmaningar även kommer att bli ett test för EU-ledarna och deras åtagande för EU och den monetära unionen. Det som står på spel är den grundläggande principen om finansiell stabilitet, som är central för euron, och euron är en av det europeiska projektets och det europeiska byggandets viktigaste skapelser hittills.

Jag hoppas att den här frågan kommer att lösas i en anda av ansvarskänsla och solidaritet. Det är den europeiska modellen.

(Applåder)

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr López Garrido, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) förväntar sig att Europeiska rådet entydigt kommer att bekräfta den europeiska solidariteten, samtidigt som man ser till att alla tar sitt ansvar.

PPE-gruppen förväntar sig även att stats- och regeringscheferna enas om en färdplan för att föra ut EU ur krisen. I vilken utsträckning är de villiga att samarbeta, och vilka linjer är de ovilliga att korsa? Anser de att återhämtningen av tillväxten och sysselsättningen beror på verkliga gemensamma åtgärder, med de resurser som det kräver, eller föredrar de att agera på egen hand när det gäller innovation, utbildning, stöd till små och medelstora företag och kampen mot arbetslöshet och fattigdom, med alltför välkända konsekvenser?

Jag vill påminna er om att våra medlemsstater år 2000 alla anslöt sig till Lissabonstrategins prioriteringar. Men de utrustade sig inte med de nödvändiga resurserna, de tog inte målen på allvar, och därför släpar vi nu efter många år, och allt vi har sagt skulle hända har också hänt, men utanför EU.

Min grupp förväntar sig därför att Europeiska rådet kommer att gå från ord till handling och allvarligt överväga våra gemensamma ekonomiska mål på grundval av kommissionens förslag till EU 2020-strategi, som parlamentet kommer att lägga fram en ändrad version av i juni.

Jag kommer tillbaka till solidariteten, som det har talats mycket om i några veckor vid det här laget, och som faktiskt är A och O i den europeiska integrationen, från inrättandet av den gemensamma marknaden till ett gemensamt försvar, via euron. Vi har gett prov på denna solidaritet sedan finanskrisen bröt ut, och vi får inte förneka våra grekiska vänner denna solidaritet, eller något annat EU-land som möter samma svårigheter för den delen.

Denna vecka är det absolut nödvändigt att man finner en europeisk lösning på krisen, och det måste vara en gemenskapsbaserad lösning – jag upprepar, en gemenskapsbaserad lösning – som måste skapas i enlighet med EU-reglerna och inom ramen för EU:s mekanismer för finansiellt stöd. Om vi vill kan vi till och med inbegripa Internationella valutafonden (IMF) i denna ram, men alltid enligt EU-reglerna. Det ligger i allas intresse att vi garanterar EU:s och det europeiska monetära systemets stabilitet.

Den ena sidan av EU är solidaritet och den andra sidan är ansvar. Det är varje medlemsstats ansvar att garantera korrekta och tillförlitliga statsfinanser. Medlemsstaternas medborgare har också ett ansvar, de som nu möter tillfälliga betalningsproblem måste göra uppoffringar, delta i den gemensamma insatsen för att få tillbaka statsfinanserna på rätt spår, och de måste godta de reformer som är nödvändiga för att uppnå detta, hur svåra de än kan bli.

Med andra ord måste EU visa solidaritet med Grekland. EU måste se till att Grekland tar sig igenom denna svåra period. Men Grekland måste även genomföra de interna reformer som krävs på kort och medellång sikt för att vara berättigad till denna solidaritet, och i går lades reformförslagen faktiskt fram för Europaparlamentet. Nu återstår det för Grekland att genomföra dem.

Krisen tvingar oss att förändras. Den första förändringen rör kommissionen, som jag uppmanar att fullständigt, och framför allt auktoritativt, utöva sin roll som fördragets väktare. Kriterierna i stabilitets- och tillväxtpakten måste tillämpas, och kommissionen måste se till att så sker. Parlamentet kommer att stödja den i denna svåra uppgift.

Den andra förändringen rör förvaltningen av våra offentliga finanser. I en period av tillväxt tycker länderna i allmänhet att de har rätt att föra sin egen budget-, skatte- och socialpolitik, utan att egentligen behöva oroa sig för någon annan. Under en kris kräver emellertid dem som har spenderat mest solidaritet från dem som så att säga har varit mer försiktiga.

Kan detta fortsätta? Jag anser inte det. Det är dags att medlemsstaterna förbättrar samordningen av sin budget-, skatte- och socialpolitik, och vi får inte vara rädda för att säga det: Vi vill ha mer EU-styrning! Samordning kommer endast att göra det enklare, mer rättvist och naturligt att genomföra de solidaritetsbaserade principerna.

Herr rådsordförande! Jag uppmanar er att ta initiativ enligt dessa linjer. Som ni vet har jag en viss erfarenhet, det är alltid i kristider som maskinen behöver en extra knuff. Vi befinner oss mitt i en verklig kris när det gäller våra medborgare och situationen ute på fältet, och vi behöver politiskt mod.

(Applåder)

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Europeiska rådet måste behandla krisen i Grekland vid toppmötet, så mycket står klart. *International Herald Tribune* skriver något intressant i sin ledare i dag: "Grekland har lovat att göra sin läxa och balansera sin budget." Som villkor för sin solidaritet kräver de medlemsstater som tillhör euroområdet att Grekland uppfyller deras krav i det här avseendet.

Grekland har gjort vad det ska, skriver *International Herald Tribune*. Det är medlemsstaterna i euroområdet som inte har gjort det – särskilt Tyskland, som vägrar att hålla sitt löfte. Det är den första punkten.

(Applåder)

Kommissionens ordförande har helt riktigt talat om ett säkerhetsnät. Det handlar inte om att överföra pengar från skattebetalarna i Tyskland, Frankrike, Italien eller något annat land till Greklands penningkistor. Det är inte det som är målet. Det handlar om att ge Grekland möjlighet att låna pengar på de internationella marknaderna till samma räntor som finns tillgängliga för de andra länderna. Räntan ligger för närvarande på 2,5–3 procent. Till följd av den spekulation som orsakats av misslyckandet med att visa solidaritet med Grekland, betalar landet 6 procent. Rent ut sagt så skor sig spekulanterna på de internationella finansmarknaderna på Greklands försök att balansera sin budget.

(Applåder)

Detta innebär att det grekiska folket blir bestulet. Det är dåraktigt – om detta blir prejudicerande, om misslyckandet med att visa solidaritet gör det möjligt att spekulera mot ett land som tillhör euroområdet som har ett så stort underskott att den interna solidariteten till slut blir ohållbar och Internationella valutafonden måste gå in, kommer Grekland bara att vara början. Spekulanterna kommer sedan att vända uppmärksamheten mot Italien, Storbritannien och Spanien. Om vi inte vill se en storbrand, måste vi nu visa solidaritet med Grekland.

Solidaritet med Grekland – och det är det budskapet som vi framför allt måste få igenom till den tyska förbundskanslern – är därför ekonomiskt klokt. Det handlar inte om att hjälpa för sakens skull.

(Applåder)

Följaktligen kan vi inte befria José Manuel Barroso från hans skyldighet genom att säga att det nu är Internationella valutafondens uppgift att reda ut saken. Det är kommissionen som måste föreslå hur vi kan skapa en förnuftig stabilisering inom euroområdet. Kommissionen har lagt fram bra förslag, och jag anser att rådet bör följa dem. Förslagen handlar inte om att be IMF att ingripa. Varför inte? Därför att vi har förutsättningar att själva lösa problemet inom euroområdet.

Dessutom är jag förvånad över att förbundskansler Angela Merkel blandar in Internationella valutafonden i spelet. Den tyska Bundesbank – som för de tyska konservativa är vad Vatikanen är för katolikerna – skriver följande i sin månadsrapport för mars: "Finansiella bidrag från Internationella valutafonden för att lösa strukturella problem – t.ex. att direkt finansiera ett budgetunderskott eller att finansiera en banks rekapitalisering – är oförenliga med IMF:s monetära mandat." Detta är ett citat från den tyska Bundesbank. Tvärtemot sin finansministers uttalande, säger den tyska förbundskanslern att IMF bör lösa problemet. Det är inte rätt väg att gå.

Nu måste vi sända en signal till de internationella marknaderna om att de kan spekulera så mycket de vill, men de kan inte splittra euroområdet. Spekulationen kommer inte att upphöra förrän vi har sänt ut en sådan signal. För att klargöra vilket slags spekulation vi talar om bör vi återigen uppmärksamma creditswapparna, eller CDS-swappar. Det här är inget annat än ett spel – jag försäkrar mig mot att min grannes hus brinner ned. Om min grannes hus skulle brinna ned får jag försäkringspengarna. Om jag skulle göra detta skulle jag ha ett egenintresse av att min grannes hus brann ned.

Vi kan inte tillämpa Florian-principen – "Helige Sankt Florian, skona mitt hus, bränn ned de andra" – i Europeiska unionen. Därför är solidaritet med Grekland en handling för att stabilisera euron i euroområdet. I slutändan måste vi helt enkelt bestämma oss för om vi vill ha europeisk solidaritet eller om vi ska ge upp för skrivbordspolitiken. För min del vill jag inte göra detta, men jag uppmanar er alla att noga lyssna till följande citat från Wolfgang Münchau i *Financial Times Deutschland* – som inte är en socialisttidning, och han är inte socialdemokrat: "I en situation där EU behöver bemästra den tyska populismen, låt oss välja europeiska behov."

(Applåder)

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag anser att den slutsats som vi alla kan dra – Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), De gröna, socialdemokraterna i parlamentet, liberalerna och alla andra grupper, förutom de EU-skeptiska grupperna, som kanske gläder sig åt vad som sker i EU just nu – är att det krävs ökad tydlighet inom Europeiska rådet.

Striden har nu rasat i flera veckor utanför EU-institutionerna om vad som bör göras för att hjälpa Grekland och euroområdet. Vi har aldrig sett detta förut. I stället för att fatta beslut har man i flera veckor klagat över de åtgärder som behöver vidtas, och allt och inget sägs.

Jag ska gå ännu längre. Jag har en känsla av att vissa medlemsstater i rådet på fyra dagar har skadat det europeiska projektet mer än alla EU-skeptiker tillsammans har gjort på fyra år. Det är den känslan jag har i dag.

(Applåder)

Det enda sättet att ändra på och sätta stopp för detta är att fatta ett fast beslut på grundval av ett kommissionsförslag. Det gläder mig att José Manuel Barroso i dag har meddelat att han kommer att föreslå en lösning för rådet, en lösning – och jag upprepar det som Joseph Daul sade – som måste vara europeisk och gemenskapsbaserad, och som inte handlar om att kräva det som redan har krävts i flera månader vid det här laget, nämligen att pengar tas från skattebetalarnas fickor och ges till Grekland. Det handlar inte om det. Det handlar i själva verket om att vi måste ha ett EU-instrument som gör det möjligt att sänka räntorna på Greklands statsobligationer. Det bästa sättet att göra detta är inte att bara få ett land – Grekland – att utfärda dessa statsobligationer, utan att utfärda dem på EU-nivå, eftersom EU har likviditet och trovärdighet.

Det finns två faktorer som spelar in för att veta vilken räntan är: likviditet och trovärdighet. EU har den nödvändiga likviditeten och trovärdigheten, och det är på grundval av detta som det kommer att bli möjligt att sänka Greklands räntor utan att en enda euro av skattebetalarnas pengar går till Grekland. Detta är absolut nödvändigt, eftersom spridningen i dag – det vill säga luckan mellan den tyska räntesatsen, som i dag ligger på 3,05 procent, och den grekiska räntesatsen, som för närvarande är 6,5 procent – är 345 punkter. Det enda sättet att lösa detta är att verkligen vidta de åtgärder som krävs för att inrätta detta EU-instrument.

Ett andra skäl för att motivera detta krav är att de insatser som Grekland kommer att göra – som landet måste, och är skyldigt att göra – måste tjäna ett ändamål. Om inte en EU-lösning väljs, om dessa räntor inte kan sänkas, kommer alla insatser som grekerna gör i slutändan att gå till kapitalmarknaderna. Det är vad som kommer att hända om inte ett fast beslut fattas under detta möte i Europeiska rådet. Grekerna kommer att göra insatser, besparingar, och vem kommer att vinna på det? Spekulanterna, kapitalmarknaderna och så vidare, eftersom de kommer att ha mycket högre räntor.

(Applåder)

Det är därför som EU måste ingripa. EU måste ingripa för att se till att Greklands konsolideringsåtgärder är värda mödan. De är nödvändiga, men de måste också vara värda besväret. Det är skälet till att vi stöder, och varför hela parlamentet nu måste stödja, det förslag som kommissionen kommer att lägga fram, och vi får hoppas att rådsmedlemmarna kommer att hålla sig lugna och godkänna det. Det är vad vi måste hoppas på.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag vill mycket kort ännu en gång påminna alla om hur snabbt – ibland praktiskt taget över natten – som vi bestämde oss för att lösa ut EU:s banker när de var i svårigheter.

Ändå är det först nu som vi diskuterar vilka villkor detta stöd ska beviljas på. Vi har fortfarande inte klargjort villkoren för återbetalningar och ansvar, och vi har inte heller bestämt oss för hur tillsynen av bankerna ska fungera. Med tanke på detta måste jag även påpeka att den grekiska krisen – den kris som euron står inför – faktiskt är en EU-omfattande kris och att diskussionerna har pågått i veckor och månader utan att européerna har kunnat samla sig för att fatta de nödvändiga besluten. Enligt min mening är detta helt enkelt skamligt. Som tysk ledamot av Europaparlamentet – och jag hoppas att ni lyssnar, herr Langen – skäms jag över min nationella regering.

Vi läste i dag att ett speciellt toppmöte hålls i Bryssel, där man kommer att fatta beslut om Grekland enligt förbundskansler Angela Merkels vilja – det hon vill och det som kommer att göra att hon kan återvända till Berlin från Bryssel som en segrare – utan att diskutera tillfredsställande lösningar med de andra. Jag anser att det är skamligt. Det innebär att sensationspressen och skrivbordspolitiken har vunnit, och jag anser att vi bör fundera mycket noga, även ni herr Langen, i er tyska delegation, över om solidaritetens ”vara eller icke vara” i EU ska hänga på resultaten av opinionsundersökningar som för närvarande genomförs av ett tyskt

parti som den tyska förbundskanslern är medlem i när det gäller utsikterna till en valseger i den tyska förbundsstaten.

Jag tycker att det känns för mycket som populism, och det är oacceptabelt att det ännu inte har bestämts att stats- och regeringscheferna under torsdagens och fredagens ordinarie rådssammanträden ska enas om hur euroområdet ska hantera krisen i Grekland.

(Applåder)

Jag har nära följt diskussionerna i Tyskland och förra veckan besökte jag även Grekland, och jag vill ännu en gång klargöra för medborgarna i mitt eget land, i Grekland och i EU, att det är dags att visa solidaritet, men att Grekland i framtiden endast kommer att kunna erhålla krediter till förmånliga villkor om detta inte är en enkelriktad väg. De dagar jag tillbringade i Grekland fick mig att inse att Greklands folk nu har möjligheten att skapa en bättre stat. Den grekiska staten måste utnyttja krisen för att genomföra verkliga reformer. Vi gör ingen någon tjänst om vi nu visar solidaritet utan att uppmana Giorgos Papandreou att genomföra ännu mer omfattande reformer än de som har aviserats hittills. Som sagt, Greklands folk förtjänar mycket bättre.

Eftersom jag finner denna populism så förhärskande i Tyskland och eftersom jag anser att den är farlig, vill jag även diskutera saken ur ett annat perspektiv. Enligt vår analys av läget kan eurons fortsatta existens – den gemensamma valutan – på lång sikt endast säkras om européerna samarbetar och integrerar sin ekonomiska politik. Annars kommer konkurrensen om så kallade hårda intressen, i tveksamma fall, alltid leda till att vi återigen hamnar i de svårigheter som vi för närvarande står inför. Då kommer vi att få händerna fulla, och situationen kommer att bli svår igen, herr Langen. Vi måste förklara behovet av integration för våra medborgare.

Vi har gjort lika mycket väsen av detta som när vi diskuterade konstitutionen. Vi är så glada över att Lissabonfördraget äntligen har trätt i kraft, och när vi ställs inför vår första utmaning efter Lissabon, låter vi ändå sensationspressen och skrivbordspolitiken vinna över det sunda förnuftet. Förbundskansler Angela Merkel skulle göra klokt i – och detta gäller även er, mina tyska kolleger i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) – att dra åt bromsen. Det vi måste diskutera i fortsättningen är behovet av att integrera den ekonomiska politiken. Vi måste låta oss vägledas av öppenhet, sunt förnuft och argument som vi kan förklara för våra medborgare, inte av sensationstidningar som *BILD-Zeitung*. Annars, som Wolfgang Münchau skrev i dag, kommer förbundskansler Merkel inom kort att återvända besegrad från Bryssel. Då kommer *BILD-Zeitung* att skriva att euron måste avskaffas – vi måste ta tillbaka den tyska marken. Vad ska vi göra då?

Det är inte för sent ännu. Tyskland befinner sig i en avgörande position. Jag hoppas att Nicolas Sarkozy inte kommer att ge upp och att han i stället är mer förnuftig än förbundskansler Angela Merkel.

Michał Tomasz Kamiński, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Det är inte utan skäl som vi i dag här i parlamentet talar om Grekland, trots att Grekland tyvärr inte står på dagens föredragningslista. Jag vill uttrycka mitt stöd för den grekiska regeringen. Det är en regering som i dag ställs inför protester på gatorna. Det kan vara så att protesterna kommer från regeringens egen socialistiska väljarkår, men det är en regering som fattar svåra beslut till fördel för en rationell ekonomi och europeisk solidaritet, och den böjer sig inte för populismen. Jag beklagar att behöva säga att inte alla EU-ledare i dag klarar av att motstå frestelsen att ge efter för detta slags populism.

Jag anser att Grekland behöver vår solidaritet, eftersom EU är uppbyggt på solidaritetsprincipen, men vi får naturligtvis inte tillåta att någon politiker i något land behandlar den ekonomiska politiken som att gå ut och handla med ett kreditkort utan gräns, eftersom det då kommer att gå som det har gjort i Grekland. I framtiden bör vi ställa upp mycket stränga villkor för medlemsstaterna, så att de för en rationell ekonomisk politik, eftersom en politik som inte bygger på rationella grunder slutar på detta sätt.

I dag måste jag tyvärr säga att vi även står inför ett problem som vi ofta ser i EU, nämligen att ideologi och politik är viktigare än ekonomi. Tyvärr är det så här det slutar, och vi såg ett exempel på det i och med införandet av euron. I dag kan vi säga att Grekland förmodligen införde euron för tidigt, men eftersom politiken sattes före ekonomin, har vi den kris som vi har i dag. Jag hoppas att kommissionen, under José Manuel Barrosos ledarskap, kommer att vara en väktare över europeisk solidaritet och ekonomiskt förnuft, eftersom vi behöver ett förnuftigt och solidariskt tänkande.

Jag vill även påpeka att vi, till svar på den kris som vi befinner oss i, inte bör leta efter botemedel som bara kommer att förvärra situationen. Jag anser inte att ökad byråkrati, integration och reglering i EU kan bidra

till det som är, och bör vara, vårt främsta mål – att öka konkurrenskraften. Vi kan inte räkna med att tjänstemännen ska klara av att besluta om hur vi ska förbättra vår kontinent, i stället för att låta en fri ekonomi göra detta. Vi bör även respektera skillnaderna i ekonomisk och social politik mellan EU-länderna, som beror på deras olika historia, kultur och andra faktorer. Vi kan, och bör, vädja om europeisk solidaritet för Grekland, och jag hoppas att jag kommer att få se stödyttringar för den grekiska regeringen här i kammaren.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Det är ovanligt att jag håller med parlamentets talman och kommissionens ordförande. Men när de båda efterlyser solidaritet med Grekland och varnar för åternationalisering kan jag inte göra annat än att hålla med dem, eftersom de har rätt i vad de säger. I Strasbourg hörde vi dessutom nyligen José Manuel Barroso tänka högt om att den värsta spekulatören på finansmarknaderna borde förbjudas omedelbart. Ingen kan längre bortse från de ökade sociala klyftorna i EU och inom medlemsstaterna, och ändå står de brådskande frågorna i samband med detta inte med på dagordningen för stats- och regeringschefernas första toppmöte efter Lissabonfördragets ikraftträdande.

Debatten om den ekonomiska strategin EU 2020 står naturligtvis redan på dagordningen. Som ni vet är min grupp inte alls förtjust i denna strategi i den form som den har föreslagits av kommissionen, eftersom den grundas på den misslyckade konkurrensideologi som ledde till krisen. Vi vill ha en strategi för EU där sociala och ekologiska behov prioriteras framför konkurrensintressen. EU 2020 är helt enkelt bort från detta. Men det är verkligen underligt att enskilda medlemmar av den tyska förbundsstatens regering river upp himmel och jord med anledning av de få bindande målen i EU 2020-strategin, t.ex. sysselsättningskvoten, forskning och utbildning och bekämpningen av fattigdom – och det under det europeiska året för bekämpning av fattigdom! Jag hoppas verkligen inte att den inställningen kommer att vara den rådande bland majoriteten av stats- och regeringscheferna.

Niki Tzavela, för EFD-gruppen. – (EL) Herr talman! Mitt land Grekland har mycket gemensamt med Kalifornien. Vi har ett fantastiskt klimat, vår mark är vår tillgång, våra skogar har brunnit precis som skogarna i Kalifornien, de har hållit olympiska spel precis som vi har, och vi har drabbats av samma problem som Kalifornien har.

Om Kalifornien skulle ha problem med att låna pengar undrar jag om USA:s centrala administration skulle utelämnat det på nåd och onåd till spekulanter ...

(Talaren avbröts av häcklande.)

(EN) Det är ekonomin – ja, det är det. Jag inser det. Det är därför jag sade det jag sade nyss.

(EL) ... eller skulle USA:s centrala administration lösa Kaliforniens problem? Har vi eller har vi inte en central administration i Europeiska unionen? Är vi säkra på att Grekland, som står för 2 procent av EU-ekonomin, har orsakat ett så omfattande problem med euron? Har landet raserat eurons sammanhållning och hotar det unionens enighet?

Det är därför tydligt att vi står inför ett allvarligt test av EU-valutans styrka och, ännu viktigare, av vilka avsikter EU-ledarna har att försvara den. Om vi ser tillbaka på det som vi har uppnått (för 30 år sedan var jag en ung anställd vid arbetsministeriet och jag utbildades här, i Bryssel, om den gemensamma EU-marknaden). Vi har skapat en gemensam EU-marknad. Vi har skapat euron. Jag tror inte att vi har uppnått något annat gemensamt. Det är därför ni ser mig bland EU-skeptikerna.

Jag förlitar mig på att vi i morgon kommer att bevisa att vi verkligen har skapat harmoni och något gemensamt.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) De som har talat före mig har alla nämnt lösningen på den grekiska krisen. Men, herr Barroso, samtidigt står frågan inte ens med på dagordningen för toppmötet. Tycker ni inte att detta är en motsägelse, att det är hyckleri? Frågan står faktiskt inte på den officiella dagordningen. Det är naturligtvis inte bara Grekland som har hamnat i en svår situation under 2008–2009. Ungern var nära bankrutt, delvis beroende på de allvarliga misstag som begåtts av regeringen. Ungern accepterade ett lån från IMF, ett beslut som har haft ytterst allvarliga konsekvenser för befolkningen. Vi måste ställa oss frågan om vilka lärdomar vi kan dra av finanskrisen. Är det att allt är sammankopplat? Nej. Den verkliga lärdomen formulerades av premiärminister Giorgos Papandreu, som sade att under de 20 senaste åren föll Berlinmuren, och Wall Street föll. "Wall" Street föll. Ja, detta globala finanssystem, som hade kopplats bort från ekonomin, är den grundläggande orsaken till att länderna befinner sig i denna situation.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). – (ES) Herr talman, herr rådsordförande! Ni är mer medveten än någon annan om att mitt parti ville bidra till att göra det spanska ordförandeskapet till en framgång. Vi vill fortsätta att göra det, men då måste ni göra vissa justeringar, och ni måste omedelbart börja leda unionen.

Att leda unionen innebär att söka en lösning för Grekland. Alla har sagt detta, och jag kommer att upprepa det. Att leda unionen innebär att anta direktivet om förvaltning av alternativa investeringsfonder så snart som möjligt och inte att försena det, vilket är vad det spanska ordförandeskapet har gjort. Att leda unionen innebär att godkänna paketet om finansiell tillsyn så snabbt som möjligt, inte att till varje pris försvara en rådsöverenskommelse som är mycket mer konservativ än kommissionens förslag, och till och med mer konservativ än de Larosière-rapporten, som förslaget grundas på.

Parlamentet kommer att ge det spanska ordförandeskapet ett tillsynsavtal som kan sammanfattas i två ord: mer tillsyn och mer Europa. Jag är säker på att det spanska ordförandeskapet, som alltid predikar dessa idéer, kommer att stödja parlamentet och inte de andra ståndpunkterna från andra sidan kanalen.

Att leda unionen innebär att stärka budgetdisciplinen, och att stärka budgetdisciplinen innebär att komma med nya förslag om hur den förebyggande aspekten kan förstärkas. Det spanska ordförandeskapet vet att översynen av den fjortonde stabilitetsplanen, som nämndes nyss, var ett rent byråkratiskt förfarande i avsaknad av bättre förslag.

I den förebyggande grenen måste man ta hänsyn till ekonomiernas konkurrenskraft – utan välstånd är det omöjligt att balansera de offentliga räkenskaperna – och man måste även beakta situationen för de utländska räkenskaperna. Hårdare påföljder borde också tillämpas så att avtalet verkligen blir bindande.

Att leda unionen innebär att skapa ett nytt synsätt på styrningen, som ni just har skrivit om i en tidning. Den spanske premiärministern berättade för oss att han vill ha ökad styrning, när artiklarna 121 och 136 i Lissabonfördraget, som är de artiklar som det spanska ordförandeskapet nu hänvisar till, redan har trätt i kraft.

Vad mer innebär det? Tala om för oss vad det innebär och vi kommer att hjälpa er. Men för att kunna hjälpa er måste vi veta vad det är ni förväntar er och vill, eftersom vi inte har något till övers för vaga, innehållslösa och tomma idéer här i parlamentet.

ORDFÖRANDESKAP: ANGELILLI

Vice talman

Stephen Hughes (S&D). – (EN) Fru talman! Vi anser att det förslag till rådets slutsatser som har läckt ut denna vecka och som vi alla har sett, skulle kunna innebära en mycket verklig fara för Europeiska unionen.

I slutsatserna talas det om att gå ifrån exceptionella stödåtgärder vid ett lägligt tillfälle. Vad betyder det i praktiken? I förra veckans Ekofin-slutsatser kan vi läsa att de vill att stödåtgärderna för arbetsmarknaden ska dras tillbaka från och med årsslutet 2010. I december talade rådet om behovet av att alla medlemsstater återgår till stabilitetspaktens kriterier till årsslutet 2013.

Vi anser att den tidtabellen är hopplöst optimistisk. Om vi följer det receptet, med en strikt återgång till kriterierna i stabilitetspakten till årsslutet 2013, kommer det att bli ett recept med enorma nedskärningar av offentliga utgifter och offentligt tillhandahållande, arbetslösheten kommer att stiga, skatteintäkterna kommer att sjunka och vi kommer att gå in i en period av långsam tillväxt som kan leda till en verklig minskning av EU:s ekonomiska potential i många år framöver. Det är ett recept för katastrof.

Det vi i stället behöver är en intelligent avvägning mellan en ansvarsfull skattepolitik å ena sidan och fortsatt stöd till arbetsmarknaden å den andra. Vi behöver en konsekvent social och hållbar strategi för att ta oss ur krisen.

Det danska arbetslivsinstitutet har offentliggjort siffror i dag. Om man följer de brådskande strategier för att komma ur krisen som 20 medlemsstater enades med kommissionen om, visar siffrorna att ytterligare 4,5 miljoner EU-medborgare kommer att hamna i arbetslöshetsköerna i onödan i slutet av 2013. Detta kan undvikas. Vi måste undvika det. En av våra uppmaningar är därför ett tvåårigt moratorium mot tillbakadragande av stödåtgärder.

För övrigt föreslår vi den här veckan även en ny EU-mekanism för finansiell stabilitet. Jag hoppades att ordförande José Manuel Barroso fortfarande skulle vara kvar eftersom jag vill säga att vi inte skulle ha något emot att han stal våra idéer och presenterade dem som en rekommendation till rådet i morgon.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Fru talman! I morgon kommer rådet att samlas för att diskutera EU:s framtid, ett EU som står inför enorma utmaningar. För närvarande har vi en finanskris, som leder till en jobbkris, i kombination med en klimatkris.

En ekonomisk tillväxt som bygger på sociala och miljömässiga grunder är central för att sätta fart på EU, men jag är rädd för att rådets och kommissionens förslag om styrning – hur välkomna de än är – kommer att vara alltför vaga och inte kommer att bidra till att nå de uppställda målen. Om EU 2020-strategin genomförs i sin nuvarande utformning kommer den att bli ännu en Lissabonstrategi – ett misslyckande.

EU borde i stället våga angripa dessa utmaningar direkt med djärva styrningsförslag.

För det första fungerar inte den öppna samordningsmetoden och måste överges. I stället bör bindande mål fastställas och följas upp av kommissionen, i enlighet med de tillämpliga artiklarna i Lissabonfördraget.

För det andra, om finansieringen ska vara beroende av hur väl en medlemsstat lever upp till sina skyldigheter enligt EU 2020-strategin, kan vi inte fortsätta spendera skattebetalarnas pengar på regeringar som ljuger och luras med statistiken – solidaritet, ja, men den måste grundas på öppenhet.

För det tredje bör kommissionen offentliggöra sina årsrapporter med politiska rekommendationer i parlamentet innan de diskuteras i rådet.

En öppen process skulle skapa insyn och möjliggöra medborgerligt deltagande. Som EU-politiker bör vi alltid sträva efter att sätta medborgarna i centrum för vår politik. Låt oss hålla det löftet och förvandla kommissionens kattunge till en tiger – en tiger med tänder.

Roberts Zile (ECR). – (LV) Tack, fru talman. Vi måste hantera frågan om solidaritet, inte bara när det gäller Grekland, utan även när vi utformar EU:s långsiktiga politik, och jag säger detta med tanke på den överenskommelse som vi förväntar oss att rådet ska nå om målen i EU 2020-strategin. Det som oroar mig med kommissionens plan är att den ekonomiska sammanhållningen inte betonas i strategin, tillsammans med betoningen på social sammanhållning. Om vi överväger detta i samband med betoningen på den finansiella prognosen för perioden 2014–2020, blir dessa koncept för ekonomisk sammanhållning i själva verket avsevärt svagare i penningpolitiska termer. Med andra ord innebär detta att utjämnandet av de ekonomiska skillnaderna skulle bli mindre dynamiskt fram till 2020. Det skulle faktiskt kunna bli tvärtom, dvs. att de ekonomiska skillnaderna är större 2020 än de är nu, 2010. Är det vad vi vill ha, och är det den verkliga meningen med solidaritet inom EU? Jag uppmanar rådet att verkligen arbeta för att nå denna politiska överenskommelse, men samtidigt lyfta fram målet för ekonomisk sammanhållning.

Takis Hatziogeorgiou (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Jag anser att vi har behandlat Greklandsfrågan tillräckligt. Jag skulle i stället vilja nämna en fråga som även rör andra länder. Martin Schulz sade att räntorna för närvarande ligger på 2–3 procent i EU. Jag vill informera er om att räntan på Cypern för närvarande är 6 procent. Allt över denna nivå innebär att bankerna går på knäna och ingenting kan ändra den bilden. Vi anser att rådet även bör arbeta i den riktningen i framtiden, så att inte andra länder hamnar i samma knipa som Grekland.

Jag har två förslag.

Vi gav miljarder till bankerna i en satsning på att få i gång dem igen. Skulle det inte ha varit bättre om staten hade beviljat dessa pengar som ränta på hypotekslån för primära bostäder, med tanke på att konsumenterna går till banken för att betala sina amorteringar?

Mitt andra förslag: Borde vi inte ha övervägt att ta ut skatt på stora gränsöverskridande transaktioner mellan staterna?

Jag har en sak till att säga om enminutersinlägg, fru talman. Jag är ledsen, men jag måste säga att en minut inte är tillräckligt med tid för att lägga fram en åsikt. Det är förnedrande att behöva ta till slagord i slutanalysen.

Talmannen. – Jag förstår att man inte hinner säga så mycket på en minut. Nu kommer jag dock att ge ordet till Mario Borghezio för ytterligare en minut.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Alla kan se att euroområdet blir allt svårare att styra för var dag.

Risken att staterna går bankrutt har inte undanröjts, men trots att ledarna och finansministrarna håller möten och toppmöten varje vecka har man ännu inte kommit med en tydlig lösning. Jag hoppas att vi inte har en omöjlig uppgift i händerna. Räddningsaktionen för en medlemsstat kanske inte går igenom i ett sannolikt författningsmässigt överklagande i Tyskland. Vi bör tänka på allt detta och jag anser att det inte har kommit fram under debatten.

Jag vill dock passa på att nämna att EU genom sina finansiella åtgärder bör inrikta sig starkt och praktiskt på en effektiv återhämtning av sektorn för små och medelstora företag, som har övergetts.

Hur stor andel av de enorma summor som ges till bankerna hamnar verkligen hos småföretagen, t.ex. i mitt land Italien? Hur mycket av strukturfonderna? Endast 1–2 procent används för små och medelstora företag i vissa regioner, enligt organisationer som företräder dessa företag. Detta är verkliga problem som påverkar realekonomin, och EU bör mycket allvarligt och snabbt ta itu med dem.

Werner Langen (PPE). – (DE) Fru talman! Jag vill börja med att berömma Grekland. Lösningen på den grekiska krisen måste medföra stränga reformåtgärder i landet. Det är rätt väg att gå. Allt annat som har föreslagits här strider mot EU-fördragen, och jag förväntar mig att både kommissionens ordförande och parlamentets talman följer fördragen och inte lägger fram förslag som strider mot dem.

Till Martin Schulz vill jag säga följande: Att skruva upp volymen är ingen ersättning för att känna till fakta. Det är inte spekulanter som är orsaken till Greklands problem. Det är de interna reglerna – medlemsstaterna har helt enkelt inte varit beredda att följa stabilitets- och tillväxtpakten. Tyskland och Frankrike – inte Grekland – var syndarna, och de föregick med dåligt exempel för alla andra medlemsstater 2003 och 2004. Inte de andra.

Detta är inte menat som kritik mot Grekland, men om vi inte ändrar reglerna och medlemsstaterna inte är beredda att följa sina egna regler, kommer euroområdet att få problem. Nu påstås det att det är spekulanterna som bär skulden. Mindre än en tredjedel av Greklands nationalskuld är säkrad genom creditswappar. Mindre än en tusendel av de globala CDS-derivaten berör Grekland. Det är bara en ursäkt.

Så länge vi inte kan genomföra reglerna och hålla oss till dem – och här är det finansministrarna som är syndarna – kommer vi gång på gång att hamna i svårigheter. Det är nyckeln, inte att klandra en viss regeringschef som följer EU-fördragen och landets egen författning.

(Applåder)

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det står klart – och det har redan sagts, herr Langen – att Grekland måste göra sin läxa. Enligt min åsikt har det också tydligt förklarats att det måste finnas solidaritet. Solidaritet som hjälper Grekland att göra vad som behövs. Vilka procentandelarna än är, så kanske det inte är spekulanten som är ansvarig för krisen i Grekland, men landet bär dock skulden för den stora börda som det nu måste bära utöver vad som är nödvändigt. Det är det viktiga.

Herr Langen! *Financial Times* – en tidning som politiskt står närmare era åsikter än mina – har också talat klarspråk. Det är skillnaden mellan förbundskansler Helmut Kohl och förbundskansler Angela Merkel. Förbundskansler Kohl skulle ha sagt: "Låt oss lösa det här problemet tillsammans med Grekland." Förbundskansler Merkel tar flyget och säger: "Jaha, men vad står det i fördraget? Vad säger EU-domstolen och vad står det i den tyska författningen?" Det är skillnaden – om man politiskt är för integrationen av EU eller om man alltid tänker på vad som sker på hemmaplan, eller har en utrikesminister som säger: "Vi kommer inte att lägga pengarna på bordet riktigt än." Ingen har bett någon att lägga pengarna på bordet.

Om man alltid väljer den populistiska vägen och struntar i att tänka på EU:s gemensamma framtid så hamnar man i denna röra. Eller som en annan tidning som står närmare er, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, säger: "Ännu en dag, ännu ett förslag." Detta gäller inte bara Tyskland, utan EU i stort. De svar, eller den brist på svar som vi har kommit med hittills är inte godtagbara. Vi behöver en morot och piska-taktik. Det krävs åtgärder i Grekland – det råder det ingen tvekan om – och de kommer att bli hårda, mycket hårda. Men vi behöver även samarbete på EU-nivå, särskilt för att förhindra att sådana här problem uppstår. Detta kan endast ske – vare sig inom ramen för en europeisk monetär fond som Wolfgang Schäuble föreslog, eller genom andra medel – om vi även har europeisk solidaritet. Jag förväntar mig därför att toppmötet visar europeisk solidaritet för att skapa en bättre framtid.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Fru talman! Vårtoppmötet är tänkt att ägnas åt energifrågan.

Om Köpenhamnkonferensen hade slutat i ett globalt avtal skulle vi redan ha diskuterat de tekniska detaljerna när det gäller att gå över till ett utsläppsminskningmål på 30 procent, och vi måste fortfarande göra det.

För det första för att den ambitionsnivå som överenskomts vid vårtoppmötet 2007 blir en mycket högre minskning än 20 procent under dagens ekonomiska förhållanden. Så sent som förra veckan berättade Nobuo Tanaka, generaldirektör för det mycket försiktiga Internationella energigorganet (IEA), för oss

parlamentsledamöter att IEA i sin rapport om världens energiutsikter för 2009 förutsäger en minskning på 23 procent av EU:s utsläpp, och att 30 procent skulle vara ett bra mål.

För det andra, om vi menar allvar med att nå ett mål på upp till 95 procent till 2050, krävs det enligt färdplanen en minskning på minst 30 procent till 2020.

Och sist, men inte minst, det enda sättet att garantera ekonomisk återhämtning och skapande av arbetstillfällen i EU är att omvandla EU till en hållbar, koldioxidsnål och resurseffektiv ekonomi.

Gröna arbetstillfällen står i centrum för EU 2020-strategin. Därför bör rådet stödja kommissionsledamot Connie Hedegaard och inse att omständigheterna nu är de rätta för att gå vidare till ett mål på 30 procent, och rådet måste även erkänna att det billigaste och enklaste sättet att göra denna ytterligare nedskärning är genom energieffektivitet, i synnerhet ett bindande mål för energieffektivitet.

EU-ledarna måste sända ett tydligt budskap vid detta vårtoppmöte 2010, precis som de gjorde våren 2007.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) I stället för att diskutera genomförandet av EU 2020-strategin föreslår jag att vi koncentrerar oss på områden där vi verkligen har inflytande. Vi kan faktiskt bidra till att skydda den gemensamma marknaden från protektionism. Vi kan verkligen förenkla EU-lagstiftningen för näringslivets skull, så att den inte begränsar EU-ekonomins konkurrenskraft. Bättre lagstiftning är naturligtvis vårt, parlamentets, särskilda ansvar.

Medlemsstaterna kommer att genomföra reformer om de pressas av världsekonomin. Det är därför det är så viktigt att ge medlemsstaterna maximal frihet när det gäller konkurrenskraften hos skattesystem, sociala system och ekonomisk lagstiftning. Genom att samordna dessa områden upprätthåller vi bara missförhållandena i den europeiska sociala modellen. Det är frihet, och inte successiva strategier, som är det rätta svaret på krisen.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Fru talman! Ingen nödlösning har införts för Grekland ännu, och faktum är att det inte är ett problem för närvarande, eftersom till och med den grekiske premiärministern sade här i parlamentet att Grekland vill se om sitt eget hus. Det är det rätta förfarandet enligt grundreglerna i stabilitets- och tillväxtpakten, och det i sig är ett slags solidaritet.

Icke desto mindre har vi ett problem. Euron rasar, men detta kan främst tillskrivas den offentliga debatten bland huvudstäderna, som ger intrycket att vi inte lyckas nå en lösning. Vi måste sätta stopp för detta nu, och förhoppningsvis gör vi det i morgon. Enligt min åsikt behöver vi en nödlösning för detta brådskande behov, vilket bör ena kommissionen, medlemsstaterna och Internationella valutafonden (IMF). Det bör beviljas nödlån, och inget annat.

Jag hoppas att vi i morgon kommer att gå längre än diskussionerna om krisen. Jag hoppas att vi även kommer att titta på lösningar på medellång och lång sikt. Vi måste förstärka den förebyggande kraften i stabilitets- och tillväxtpakten. Dessutom, vilket andra redan har påpekat, kan den nya EU 2020-strategin endast bli framgångsrik om vi verkligen skapar en sund styrning på EU-nivå. Detta innebär inte bara att medlemsstaterna visar sig tillsammans på toppmötet, utan att kommissionen utnyttjar alla befogenheter den ges genom Lissabonfördraget, all sin makt för att verkligen agera och genomföra saker. När allt kommer omkring är det, som Lena Ek också sade, inte en oreglerad lösning som är vägen till framgång.

Jag hoppas verkligen att man har enats om nödgärden när toppmötet inleds i morgon, så vi kan inrikta oss på hur Nederländerna kan ta sig ur krisen med en stark EU 2020-strategi, och även på att nå en lösning när det gäller vägen framåt efter Köpenhamnskonferensen.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Enligt färskas uttalanden från tjänstemän och artiklar i pressen, verkar det som att det mest sannolika "räddningsscenarioet" för den grekiska ekonomin kommer att vara en gemensam insats av EU-medlemsstaterna och Internationella valutafonden. Angela Merkel verkar också vilja gå i den riktningen.

Jag måste säga att det är det värsta och mest antisociala scenariot både för Grekland och för euroområdet. För EU:s del strider varje sådan möjlighet mot unionens laglighet, och jag vänder mig här till dem som försvarar den lösningen, eftersom inget av fördragen, inga rättstexter, innehåller någon hänvisning till sådana ingripanden av Internationella valutafonden eller av andra internationella organisationer i dessa förfaranden. Samtidigt skapar detta ett politiskt och rättsligt prejudikat genom att stabilitetspakten stramas åt ännu mer, och vi släpper in Förenta staterna i euroområdet genom bakdörren.

När det gäller Grekland skulle ett sådant val allvarligt förvärpa de arbetarfientliga och antisociala åtgärder som vidtas av regeringen, åtgärder som ni kan kalla djärva, men som har lett till ökad fattigdom och arbetslöshet och raserar alla utsikter till tillväxt och släcker allt hopp om att Grekland ska kunna ta sig ur krisen.

Det är dessa utsikter som väntar andra länder som kan vidta liknande åtgärder under sådana påtryckningar.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Fru talman, herr López Garrido, herr kommissionsordförande! Är det normalt att det krävs två möten i Europeiska rådet för att lösa frågan om huruvida euroområdet bör visa solidaritet med Grekland eller inte?

Jag hör Werner Langen tolka fördraget. Ja, vi har fördraget, orden och andan. Om man dessutom läser artiklarna 143 och 122, tänkte ingen av författarna till fördraget på att vi efter övergången till euron skulle kunna ställas inför sådana problem som vi har i dag. Därför måste vi vara kreativa, och därför måste vi visa solidaritet. Förslaget om att hänvisa Grekland till Internationella valutafonden är för oss – vi som strävar efter att EU ska uppträda ansvarsfullt och konsekvent på den internationella arenan – fullständigt nonsens.

Det finns en sak som vi måste göra, och som vi hoppas att Europeiska rådet kommer att göra, nämligen att sända ett budskap om solidaritet med Grekland och ett budskap om ansvarskänsla när det gäller frågan om ekonomisk styrning. Frågan ligger på bordet, den är allvarlig och vi har inte löst den. Vi måste behandla den i lugn och ro, minska pressen, och vi får inte inleda diskussionerna med förutsättningen att vi i princip måste stärka ett verktyg – som hittills har varit ineffektivt – dvs. stabilitets- och tillväxtpakten, eftersom det snarare är utvecklingshämmande än samverkande.

Vi måste försöka nå målen när det gäller de offentliga underskotten och skulderna, men vi måste även utforma villkor för samarbete, för ett bra mervärde mellan medlemmarna i euroområdet. Det är den utmaning som väntar Europeiska rådet, och jag hoppas att den kommer att behandlas på ett ansvarsfullt sätt.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Fru talman! Dagen före Europeiska rådets möte, där unionens nya ekonomiska strategi kommer att fastställas, bör vi dra lärdom av fiaskot med Lissabonstrategin och, genom att arbeta tillsammans, granska alla medlemsstater noggrant. Vi måste vara innovativa för att vara konkurrenskraftiga på världsmarknaderna, men genom att omfördela den största delen av budgetmedlen till det ändamålet diskriminerar vi faktiskt många länder i Central- och Östeuropa, däribland Polen.

Förväntningarna är stora på att tack vare EU-medel – som tidigare har skett i Spanien, Portugal och andra EU-länder – luft-, väg- och järnvägsinfrastrukturen, och även Internet, kommer att expandera. En särskild prioritering bör vara att hjälpa EU:s östra gränsregioner, t.ex. regionen kring Lublin i Polen, för vilken en särskild budgetpost bör inrättas som en del av EU 2020-strategin.

Europeiska rådets möte får inte sända signalen att de fattiga regionerna i unionen ska finansiera förslag som endast kommer att ge de gamla medlemsstaterna maximala fördelar.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! EU 2020-strategin, som kommer att diskuteras under toppmötet, och som är en uppföljning av Lissabonstrategin, visar att de arbetarfientliga tvångsåtgärder som främjas av Pasok-regeringen i vårt land, genom en grundläggande överenskommelse med alla politiska kapitalistkrafter och partierna från den europeiska återvändsgränd, inte är unika för Grekland.

De beslutas i förväg av den politiska eliten och regeringarna i EU-medlemsstaterna. De ingår i kapitalets övergripande strategiska plan och främjas enhetligt i hela EU genom att trappa upp den ideologiska terrorismen och vilseleda arbetar- och gräsrotsrörelsen. Lögnerna och de demagogiska uttalandena från borgarregeringarnas företrädare, krafterna i den europeiska återvändsgränd, att EU och EMU kommer att agera som en sköld mot krisen, sagorna om den europeiska marknaden med 480 miljoner medborgare, den stora europeiska familjen, gemenskapssolidaritet och annat sådant idealistiskt prat har misslyckats. EU är en imperialistisk, transnationell union mellan kapitalet och monopolet, som med en gemensam strategi attackerar folket och kämpar för sin del av bytet.

De ekonomiska och politiska problemen i Grekland, i EU-medlemsstaterna, kommer att lösas av arbetar- och gräsrotsrörelsen, genom folkets kamp och solidaritet. Det är uppenbart att det som sker i Grekland har ett direkt samband med den intensiva konkurrensen mellan imperialiststaterna och mellan EU, USA, Kina och andra utvecklingsländer.

Inför kapitalets strategi måste arbetar- och gräsrotsskatterna inleda sin egen strategiska kamp för att störta denna arbetarfientliga politik, för att tillgodose arbetarklassens och gräsrotsfamiljernas moderna behov.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Fru talman! Jag har två påpekanden. Det första gäller offentliga finanser, och det andra konkurrenskraft.

Förra året vid den här tiden diskuterade vi här i parlamentet hur vi skulle bemöta krisen. Det fanns de som sade "låt oss bemöta krisen genom att spendera mer och godta större underskott", och de av oss som sade "nu måste vi kontrollera de offentliga utgifterna för att garantera stabilitet inför framtiden".

Nu ser vi resultaten. En del medlemsstater valde politiken att spendera och godta större underskott, och vi kan alla se följderna: ökade offentliga skulder och ökade kostnader för att betala den offentliga skulden genom ökade räntor. Det är den verklighet som urholkar våra välfärdsutgifter och investeringar i många av medlemsstaterna.

Jag anser att vi måste lära oss av detta. Vi måste följa de regler vi redan har och vi måste utveckla och förbättra stabilitets- och tillväxtpakten och se till att den fungerar bättre för att hantera kriser i framtiden.

Men vi har samma diskussion nu, eftersom några av oss säger att vi bör skjuta upp strategierna för att ta oss ur krisen och upphöra med åtgärderna för att bli av med de offentliga underskotten. Det är fel, eftersom vi då kommer att undergräva vår återhämtningsförmåga och öka räntekostnaderna i medlemsstaterna.

För det andra går konkurrenskraft hand i hand med vår förmåga att skapa stabila offentliga finanser och genomföra de verkliga förändringar som vi har talat om i årtionden. Det är upp till stats- och regeringscheferna att göra det den här veckan.

Udo Bullmann (S&D). – (DE) Fru talman, herr Hökmark! Jag tror att vi har arbetat i olika parlament de senaste åren, för det parlament som jag har upplevt är ett helt annat än ert! Jag har upplevt här i parlamentet att en del säger att vi måste titta närmare på kreditvärderingsinstituten, hedgefonderna och privata aktieföretag. Vi måste reglera dem, vi måste kontrollera de kritiska aktörerna på finansmarknaderna och de kritiska produkterna och vi måste se till att vi inte går mot ett internationellt fiasko. Jag har hört andra säga "bort med händerna", marknaden kommer att reglera sig själv, vi behöver inte allt det där. Eller som Charlie McCreevy sade – varenda gång politiken lägger sig i blir resultatet alltid sämre. Vi har sett resultaten.

Det internationella fiaskot är orsaken till EU-medlemsstaternas alltför höga skulder. Men vi kan inte stå här i dag och säga att det var fel att inrikta vår tillväxtpolitik på sysselsättning och ekonomisk aktivitet. Det är irrelevant för den här debatten, precis som det är irrelevant för debatten när Werner Langen säger att förbundskansler Angela Merkel förstod EU-fördraget. Nej, hon förstod det inte över huvud taget. Än värre, hon kan mycket väl sätta sin egen rädsla för att förlora ett viktigt regionalval i Nordrhein-Westfalen framför EU-fördraget och dess mål för EU.

Det är inte de ledarskapskvaliteter som vi behöver i Europeiska unionen. Vi har talat om för kommissionen att EU 2020-strategin är för urvattnad. Det finns ingen substans i den. Ni måste ge oss mer bevis på att ni klarar av att skaffa nya medel. Kämpa för en skatt på finansiella transaktioner. Kämpa för ökad ekonomisk aktivitet och ökade tillväxtutsikter i EU, för att ge de små och medelstora företagen och arbetstagarna en chans. Men just nu sympatiserar vi nästan med er, eftersom ni är tvungna att rädda EU med sådana regeringar som dem vi har för närvarande – regeringar som den som förbundskansler Angela Merkel företräder. Var starka och inrätta EU-instrument! Det är vårt främsta budskap inför toppmötet, eftersom folket först då kan hoppas på att vi kommer med de rätta svaren.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Martin Schulz sade att Grekland har gjort sitt och att det nu är EU:s tur. Jag undrar om EU numera verkligen behöver vara tacksam mot medlemsstaterna i euroområdet om de bara håller sig till reglerna, med andra ord, om de lyckas återgå till kriteriet med 3 procent. Jag undrar också vad skillnaden var när Irland förra året befann sig i samma situation och gjorde stora nedskärningar. Ingen kom då på tanken att kräva en europeisk valutafond.

Guy Verhofstadt säger att spekulanter är i farten. Det finns uppenbarligen ett sådant tryck för närvarande, men faktum är att Grekland fått stora ränteförmåner tack vare att de varit med i euroområdet. Våra italienska kolleger använde den ränteförmån som deras anslutning till euroområdet innebar för fondering. Grekland förbrukade sin ränteförmån. Vi kan därför verkligen säga att den goda europén i dag inte är den som lägger fram pengarna på bordet. Den goda europén är i stället den som faktiskt tillämpar de regler som alla gått med på och godkänt, så att dessa regler faktiskt tillämpas inom Europeiska unionen.

För det andra vill jag ge mitt stöd till kommissionen, eftersom de förslag som lagts fram inför den långsiktiga framtiden utgör ett steg i rätt riktning. Vi har enats om 3 procent och vi behöver därför en stark kommission som i framtiden kommer att övervaka 3-procentsgränsen och också se till att den respekteras. Vi har

konstaterat att medlemsstaterna i euroområdet inte kan kontrollera varandra och övervaka 3-procentsgränsen själva. Därför förespråkar jag en stark kommission som i framtiden kommer att kunna se till att kriterierna uppfylls.

Jag vill ta upp en punkt till. Vi bör tala positivt om euron. Detta är inte en valutakris, utan en ekonomisk kris. Euron är en stor fördel för alla. Om våra ledare i Europeiska unionen inte längre säger det och om den poängen inte längre görs i rådet, kommer människor inte att känna till detta. Därför stöder jag denna viktiga och starka valuta.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Den grekiska krisen är ett aktuellt problem, samtidigt som tillväxtkrisen och miljökrisen är långsiktiga problem, och båda måste hanteras på ett funktionellt sätt genom beslut som fattas av Europeiska rådet.

I EU 2020-strategin sägs det med rätta att tillväxten bör vara intelligent, hållbar och integrerande. Men när jag tittar på rådets slutsatser ser jag att de är mycket mer ensidiga och reducerade till den klassiska tillväxtstrategin – en strategi som har misslyckats och som inte har varit till särskilt stor nytta. Tillväxten blir inte intelligent om den inte är hållbar och den blir inte heller intelligent om den inte är integrerande. Därför vill jag be rådet och rådets ordförandeskap att se till att denna triad, dessa tre pelare, bevaras. Det är denna nya utveckling som nu verkligen borde genomföras.

Det gläder mig verkligen att tillväxt som leder till resurs- och energibesparingar kommer att vara ett av EU:s flaggskepp. Vi har naturligtvis talat länge om detta. Detta kommer faktiskt att hjälpa oss att göra kostnadsbesparingar, minska beroendet och lösa ett flertal problem.

Jag förväntar mig att kommissionen ska lägga fram en färdplan under 2010, eftersom det är ett gemensamt ansvar för själva EU men också för medlemsstaterna, och många områden bygger därför på mycket lösa grunder och är mycket vaga. Vi måste framför allt göra målet med energibesparingar på 20 procent bindande. Detta effektivitetsmål måste alltså göras rättsligt bindande så att alla vet åt vilket håll utvecklingen går och så att industrin också kan göra de nödvändiga investeringarna.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Om jag skulle ställa den fråga till mig själv som ofta ställs i hälften av Italiens barer skulle jag fråga vad poängen med EU är, och jag skulle snabbt svara ur djupet av mitt hjärta.

Vad är poängen med EU om inte att hjälpa Grekland just nu? Jag tror inte att detta är en galen idé, för det ligger i vårt DNA och i själva vårt politiska projekts natur: det ligger i vårt politiska projekts natur eftersom det handlar om solidaritet. Samtidigt reagerar jag dock när de som säger sig vilja bekämpa finansiell spekulation vill ersätta finansiell spekulation med politisk spekulation.

Hur kan de överväga att driva en sådan kamp mot kansler Merkel? Med andra ord, hur kan de tro att syftet med att försöka visa solidaritet med Grekland är att angripa en annan medlemsstat, eftersom det bara påminner oss om att solidaritetspolitiken måste gå hand i hand med en ansvarspolitik? Detta är något som vi ofta och med en röst har påmint oss själva om, eftersom vi är medvetna om att solidaritet och ansvar kommer att kunna göra det europeiska politiska projektet genomförbart för alla.

Vi måste vara säkra på att vad som enar oss är starkare än vad som splittrar oss, och mot den bakgrunden måste vi be kommissionen att fråna och med i morgon vara ambitiös och kräva att medlemsstaterna ska tillämpa en tillräcklig stränghet för att kunna skapa solidaritet genom ett projekt som på lång sikt kommer att kunna göra det europeiska projektet påtagligt.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Den grekiska krisen är naturligtvis det allvarligaste problemet inom EU, och det har tveklöst orsakats genom bristande stränghet i förvaltningen av de offentliga utgifterna.

Hur som helst är det oförståeligt och oacceptabelt att EU-institutionerna har dröjt med att vidta åtgärder för att hantera denna medlemsstats svåra stund. Denna fördröjning har dessutom redan fått negativa konsekvenser: den har nämligen öppnat för spekulation. Den har inom EU skapat tvivel om vissa länders avsikter med tanke på EU:s framtid (jag vill att vi kommer ihåg att detta är den första stora fråga som vi har tvingats hantera sedan Lissabonfördragets ikraftträdande). Fördröjningen har förvärrat den grekiska regeringens problem och tvingat den att införa antifolkliga åtgärder – inga triviala eller betydelselösa beslut – som påverkar miljontals människor, och det har den gjort utan att vara säker på att snart få hjälp.

Dessutom har denna fördröjning tydligt skadat den grundläggande värderingen med solidaritet, som är hörnstenen och den enande kraften bakom allas vår syn på Europeiska unionen. Vårt ingripande måste därför vara fritt från eventuell spekulativitet. Jag vill påminna Mario Mauro om att Tyskland tveklöst är ett av de länder som gynnats mest av eurons ikraftträdande och dess effekt på räntenivåerna.

Vi måste snabbt agera för att hjälpa Grekland. Europa måste agera till förmån för Europa.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Europeiska unionens råd välkomnade entusiastiskt kommissionens meddelande om EU 2020-strategin.

Detta dokument är onekligen en absolut nödvändighet och just därför måste vi granska dess innehåll noga. Jag anser att dokumentet är finansiellt inkonsekvent.

Det är rådets plikt att be kommissionen att klargöra budgetresurserna och deras fördelning på de viktigaste budgetposterna.

Enligt min åsikt kan budgeten inte utarbetas innan den gemensamma jordbrukspolitiken och sammanhållningspolitiken har reformerats.

Ett av de viktigaste områdena till stöd för EU:s utveckling och stabilitet saknas helt, nämligen transport- och energiinfrastrukturen.

Utvecklingen av EU:s transport- och energiinfrastruktur och dess harmonisering med grannländernas redan befintliga infrastruktur kan vara en kraftfull drivkraft när det gäller att främja en hållbar tillväxt och garantera stabila arbetstillfällen. Denna infrastruktur kan också skapa en mycket eftersökt säkerhet inom såväl energi- som transportsektorerna inom EU.

Därför uppmanar jag rådet att be kommissionen att införliva dessa centrala områden i EU 2020-strategin till förmån för EU-medborgarna.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Fru talman! Europeiska rådets toppmöte den 11 februari, som syftade till att sända ett stödjande budskap till Grekland för att få marknaderna att lugna sig, har i stort sett avfärdats på grund av den oenighet och osäkerhet som råder inom Europeiska unionen.

Europeiska rådet kan vid det rådsmöte som inleds i morgon inte unna sig lyxen att bevara det rådande klimatet med osäkerhet och oenighet. Alla medger nu att den grekiska regeringen har vidtagit mycket stränga åtgärder, varav merparten redan har börjat tillämpas på bekostnad av och med uppoffringar från den grekiska befolkningen. Samtidigt börjar den grekiska regeringen nu ta lån till exceptionellt höga räntor, senast den 5 mars, eftersom det finns spekulanter på marknaderna som gör sig en förmögenhet genom att spela på oddsen för att ett land ska bli bankrutt och i slutändan skapar villkoren och förutsättningarna för att detta ska kunna ske.

I dag handlar debatten om Grekland och i morgon kommer den troligen att handla om en annan medlemsstat. Kommer Europeiska rådet att stoppa krisen genom att inrätta en effektiv europeisk förebyggandemekanism som kan skydda de nationella ekonomierna och stabiliteten i euroområdet?

Europeiska kommissionens ordförande talade om ansvar och solidaritet. Han har rätt. Vi behöver både ansvar och solidaritet eftersom vi är medlemmar i euroområdet. Jag tror inte att någon kan ifrågasätta att Grekland fullt ut har tagit sitt ansvar. Grekland kan inte ensam ställas inför marknadens raseri i detta svåra skede. För arton månader sedan hotade marknaderna att radera den globala ekonomin. Grekland kommer säkerligen att hotas i dag.

Det är där begreppet solidaritet kommer in. Detta begrepp borde vara självklart och gå hand i hand med ett euromedlemskap.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Tillräckligt har sagts om Grekland – nu vill jag prata om framtiden. I och med EU 2020-strategin har kommissionen lagt ett viktigt dokument till diskussionen, ett dokument som ska tillåta oss att fastställa tämligen breda riktlinjer för hur Europeiska unionen bör styras i framtiden.

Jag tror i det avseendet att vi alla kommer att behöva nå de gemensamma mål som vi fastställer i EU 2020-strategin. Det var ett av de stora problemen med Lissabonstrategin, som vi alla i slutändan kommer att behöva arbeta med. Bara om alla medlemsstater verkligen håller sig till de mål som fastställs i strategin kommer vi att kunna nå dessa mål tillsammans. Vi kommer inte att lyckas med det om Europeiska rådet tror

sig vara det administrativa organet och om saker och ting organiseras i sista minuten. Vi kommer endast att lyckas med det om rådet verkligen förstår vilken politisk ledarskapsroll det måste spela.

Vidare kommer vi endast att lyckas om solidaritetsprincipen verkligen införs i denna EU 2020-strategi. Det innebär till att börja med att medlemsstaterna måste få ett individuellt ansvar på alla de områden där de själva är ansvariga. Det omfattar reformarbete på arbetsmarknaden, men också en nationell budgetpolitik. Omvänt innebär detta naturligtvis också en skyldighet att bidra för de övriga medlemsstaterna – med andra ord kommer de medlemsstater som hamnat i svårigheter utan att det är deras eget fel också att få stöd. Dessutom kommer vi endast att lyckas om kommissionen tar den politiska ledningen. Vi måste med andra ord absolut undvika misstagen med Lissabonstrategin. Det har tidigare ofta sagts att den samarbetsstrategi som utmärkte Lissabonfördraget var ett misslyckande. Kommissionen måste anta tydliga målsättningar, och jag tror att parlamentet kommer att stödja kommissionen på det området.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Fru talman! Jag tror att vi alla är medvetna om att 500 miljoner medborgare kommer att följa Europeiska rådets möte nästa vecka ovanligt noga.

Skälet är att Europeiska rådet kommer att få tillfälle att utfästa ett löfte om att ta oss ur krisen, vilket är vad de som krisen drabbat värst desperat väntar på. Dessutom måste detta löfte naturligtvis återspeglas genom rådets engagemang för strategin och vara övertygande när det gäller förändringen av tillväxtmodellen och betoningen på de ekonomiska, sociala och miljömässiga aspekterna.

Från ekonomisk synpunkt måste löftet om krisens upphörande återspeglas i åtagandet om styrelseformer. Ur ett socialt perspektiv måste det återspeglas i engagemanget för arbetstagarna och det sociala skyddet – den modell som har gjort oss till européer – och i synnerhet engagemanget för jämlikhet. Jag vill betona denna inriktning i ett dokument där det är tydligt att åtagandet om jämlikhet kan förbättras. Löftet om krisens upphörande måste ur miljöperspektiv dessutom återspeglas genom åtagandet vid Köpenhamnskonferensen att återinföra den anda som gjort EU ledande genom sitt åtagande om miljömässig hållbarhet och om att förebygga klimatförändringar och framför allt genom erkännandet av den bittra eftersmak som vi lämnade Köpenhamnskonferensen med.

Det viktigaste av allt vid Europeiska rådets möte är dock att det måste göras ett tydligt åtagande inom EU att stödja valutaunionen genom samordning av skatte- och budgetpolitiken och den ekonomiska politiken på samma nivå som valutaunionen.

Budskapet om solidaritet med Grekland är inte ett budskap till Grekland, utan ett budskap till EU och européerna. Det handlar inte om att rädda Grekland, utan om att ge EU-medborgarna tecken på liv, på ett engagemang för den sanna verkligheten, med det djupa historiska engagemang som valutaunionen representerar.

Vi måste därför inse en gång för alla att vi inte talar om Grekland, utan om oss alla.

De nya institutionernas verksamhet har fördröjts, men det får inte ske någon fördröjning när det gäller att få de svar som EU-medborgarna förväntar sig från nästa rådsmöte.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Fru talman! Det är sant att mitt land Grekland under årens lopp har misslyckats med att utveckla sin ekonomi med den nödvändiga måttligheten och samstämmigheten. Grekland har nu dock tagit sitt ansvar fullt ut. Den grekiska befolkningen betalar dyrt för detta.

Vi får dock inte sticka huvudet i sanden. Grekland är inte det enda land i EMU som har allvarliga problem. Det är inte det enda land som har utnyttjat vissa kreditinstitutioners giftiga tjänster. Det är och kommer inte heller att förbli den enda måltavlan för spekulationer.

Vi vet alla mycket väl att den grekiska frågan är en europeisk fråga. EMU kommer att fortsätta att vara stympat om vi inte inför en mer samordnad ekonomisk politik och skattepolitik, och framför allt solidaritet.

Denna kris leder liksom alla kriser till förändringar. Den nuvarande krisen kan komma att leda till ett starkare EU och Grekland kan komma att bli denna förändrings katalysator. Så låt oss inte krossa Grekland. Låt oss tillsammans krossa de spekulanter som vill få euron på knä, vilket är vad Europeiska rådet bör göra i morgon.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Fru talman! Jag vill påminna kommissionen och rådet om att när de fastställer de nya målen för EU 2020-strategin får de inte glömma den politik som för närvarande fungerar väl, nämligen sammanhållningspolitiken och den gemensamma jordbrukspolitiken. Dessa instrument är beprövade och anpassade, även om de måste reformeras, och kan i hög grad bidra till att nå de nya EU

2020-målen. Det är beklagligt att dessa två mycket viktiga gemenskapspolitiska områden uteslöts i kommissionens tidigare dokument. Ungern och de nya medlemsstaterna anser därför att utarbetandet av denna politik, den rättsliga harmoniseringen av den inre marknaden och undanröjandet av flaskhalsarna på området för infrastruktur och energitrygghet, är oerhört viktiga. Slutligen kan denna EU-strategi inte ersätta en verklig debatt om budgetdirektivet, och vi anser att det är mycket viktigt att sammanhållningspolitikens regionala dimension också lyfts fram. Tack för er uppmärksamhet.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Debatten om euron och debatten om Grekland har varit utmärkande för de senaste dagarna. Jag vill nu uppmärksamma er på vad som för mig är en oroande nyhet, nämligen att 40 procent av tyskarna nu anser att införandet av euron var ett misstag. Detta måste oroa oss, eftersom införandet av en gemenskapsvaluta inte är en återvändsgränd. EU:s integrationsprocess är inte oåterkallelig. Jag anser att vi måste hålla det löfte som vi gav det tyska folket när de övergav sin nationella valuta, nämligen att euron skulle vara precis lika stabil som den tyska marken.

Jag är också fullt och fast övertygad om att vi inom EU måste föra en diskussion om den sociala marknadsekonomin och om regelverket. Vi borde inte säga att vi gör Tyskland mindre konkurrenskraftigt. Vi borde i stället diskutera hur vi kan göra hela EU konkurrenskraftigt så att vi blir framgångsrika på de globala marknaderna. Det är det som bör vara vårt syfte, och det är därför jag efterfrågar en debatt om den sociala marknadsekonomin inom EU.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Jag håller med alla som just nu känner ett behov av en starkare EU-integration, särskilt på det ekonomiska området, och jag hoppas att detta inte bara kommer att diskuteras på toppmötet för euroområdet, utan också vid Europeiska rådets möte.

Sanningen är dock att också medborgarna anser att euron har negativa aspekter, liksom min kollega nyss nämnde. Vi gjorde fel från början när vi lanserade valutaunionen som ett område med en gemensam valuta och samtidigt inte utformade en mer gemensam ekonomisk politik. Vi måste nu erkänna att det var ett stort misstag. Förnuftet säger oss att en solidaritetsfond – också för Grekland – nu måste inrättas så att Grekland kan få lägre räntor.

Det har dock inte nämnts tillräckligt i denna debatt att Grekland själv också måste göra något. En viktig åtgärd vore en minskning av landets militära budget. En EU-medlemsstat som avsätter över 4 procent av sin BNP för militära utgifter, på vapen från länder som Tyskland, Frankrike och andra, är inte vad vi behöver inom EU, och därför vore det rätt om nedskärningar gjordes på detta område.

John Bufton (EFD). – (EN) Fru talman! Jag vill poängtera att vi inte kan rätta till detta i dag. Nästan alla talare här har nämnt Grekland – krisen i Grekland – och trots det sade José Manuel Barroso i början av sammanträdet att denna fråga inte ens står med på den formella dagordningen för Europeiska rådets två mötesdagar. Det är otroligt. Hela världen följer dagligen utvecklingen här.

Sanningen är att ni återigen försöker dölja att detta projekt inte fungerar, utan snabbt går utför. Vi har redan hört det tyska folket säga att de inte är nöjda med situationen. Men borde inte det grekiska folket få säga sitt i stället för diktatorerna här? Det grekiska folket borde kanske få delta i en folkomröstning för att besluta om de ska vara med i eurosamarbetet eller inte. Det handlar om dem. Det rör dem.

Jag blir beklämd över vad jag i dag har hört många säga. De andra medlemsstaterna är självcentrerade och vill se om sitt eget hus. Grekland är för närvarande problemet. Sedan kommer problemet att sprida sig från Grekland till Spanien och sedan till Portugal och så vidare. Det kommer att bli en berg- och dalbana. Ta mig på mitt ord: detta är ett bestående problem.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru talman! Problemen i Grekland och i euroområdet bör inte ses som ett undantag. En gemensam valuta för en så stor och ekonomiskt heterogen världsregion är självklart problematiskt.

Valutans värde bör återspegla tillståndet för en stats ekonomi. När ekonomin blomstrar kommer värdet hos statens valuta att stiga. Vid en ekonomisk nedgång kommer valutans värde att minska.

Den grekiska ekonomins tillstånd kräver en valutadepreciering. Om valutan hade deprecierats skulle den ha gynnats av en turistboom.

Euron är inte en lösning på världens ekonomiska problem. Den är problemet.

Greklands problem är att om landet drog sig ur euron nu skulle det upptäcka att det minskade värdet hos Greklands tidigare valuta skulle mångdubbla dess utlandsskuld. Grekland är verkligen fånge i euroområdet.

Detta bör vara en varning för länderna utanför euroområdet. Gå med i euroområdet på egen risk. När ni väl har gått med kommer ni aldrig därifrån.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Jag ska fatta mig mycket kort eftersom merparten av frågorna redan har diskuterats.

Min personliga åsikt är att den situation i Grekland som vi redan har hanterat i ett antal månader nu inte är unik och tycks innebära att en ny strategi behövs när det gäller att följa, eller liksom kan vara fallet, inte följa stabilitetspakten. Vi har i princip två val: antingen insisterar vi på att man följer de regler som gäller och som finns i fördragen och tar de fulla konsekvenserna av detta, eller så inser vi att stabilitetspakten liksom allt annat gradvis utvecklas och därför också måste genomgå vissa förändringar, och då utformar vi dessa förändringar och genomför dem på ett sådant sätt att vi inte bara bevarar tillväxten och den ekonomiska stabiliteten direkt i de stater som är medlemmar i euroområdet, utan också förbereder de övriga EU-medlemsstater som ännu inte är medlemmar i euroområdet på en anslutning, utan att vi behöver utnyttja till exempel strukturfonderna på ett dramatiskt sätt i dessa länder.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Fru talman! Jag vill bidra med en iakttagelse och tre förslag. Jag börjar med min iakttagelse: jag förstår inte varför ordförande Herman Van Rompuy inte närvarar vid ett så här viktigt möte – herr minister, ni är inte medlem i Europeiska rådet – och jag anser att han skulle ha kunnat närvara här.

Mina tre förslag rör Greklands återhämtningsplan. På medellång sikt stöder jag Daniel Cohn-Bendits idé som faktiskt nyss nämdes: om Europeiska unionen skulle kunna ingå en pakt med Turkiet om att lösa Cypernfrågan, skulle vi kunna hjälpa Grekland att återfå 2 procent av sin BNP.

Mitt andra förslag rör finanser, med tanke på att vi inte har de nödvändiga instrumenten. Varför stöder inte Europeiska unionen en rad finansiella åtaganden som skulle göra det möjligt att sänka räntorna, vilket är ett mål som Europaparlamentet har enats om?

Till sist har det sagts att Greklands räkenskaper varit bristfälliga. Det är inte bara Greklands räkenskaper som är bristfälliga. Jag föreslår att vi utarbetar redovisningsstandarder för den offentliga sektorn för hela Europeiska unionen så att vi får räkenskaper som är konsekventa, öppna och tillförlitliga i alla medlemsstater.

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Låt mig först tala om hur imponerad jag blev över den tydligt demonstrerade solidariteten och kravet på ansvar från merparten av talarna. Det är precis vad vi behöver just nu, eftersom det är mycket tydligt att ett europeiskt problem behöver en europeisk lösning.

Ibland undrar jag om vi inte har lärt oss tillräckligt när det gäller konsekvenserna av våra egna handlingar om vi inte tillämpar europeiska lösningar på europeiska problem och försöker hitta något specifikt trots att vi måste hantera det gemensamt.

Jag tycker att det är mycket tydligt att vi inte bara är en grupp länder. Vi är en europeisk familj, och om en av våra familjemedlemmar har ett problem måste vi definitivt komma till undsättning.

Kommissionen är därför redo att föreslå ett instrument för samordnat stöd till Grekland som kommer att vara fullt förenligt med EU-lagstiftningen, och jag är säker på att detta är möjligt.

Jag vill tacka er alla för ert stöd för EU 2020-strategin. Jag kan inte nog betona att våra medborgare just nu förväntar sig ledarskap, att de förväntar sig att vi ska prestera bättre och att vi ska leda dem efter krisen och anta mycket stabila strategier på medellång sikt, liksom våra internationella partner Kina, USA och Indien med flera.

Tiden är inne att fatta ett beslut. Jag lyssnade mycket noga på kraven på bättre styrelseformer. Jag lyssnade mycket noga på diskussionen om monetär och ekonomisk övervakning och om att vi måste göra ett bättre jobb med att genomföra stabilitets- och tillväxtpakten. Det är precis vad kommissionen har i åtanke och just dessa förslag kommer att läggas fram mycket snart.

Jag vill tacka alla er som har stöttat kommissionen i dess arbete med att ställa upp mycket konkreta mål för morgondagens slutsatser från Europeiska rådet. Jag tror att det är mycket viktigt med en strategi på medellång sikt, men vi måste tillämpa mycket tydliga indikatorer för vår inriktning och våra mål. Kommissionen

insisterar därför på att Europeiska rådet ska godkänna dessa konkreta övergripande mål efter överläggningarna i morgon och i övermorgon.

Vi behöver en högre sysselsättning, vi behöver en bättre jämvikt mellan könen och vi behöver bättre utbildning. Det är mycket tydligt att vi måste investera mer i forskning och utveckling, och det är helt klart att vi måste bekämpa fattigdomen.

Därför insisterar kommissionen på solidaritet och ansvar och på en konkret strategi för EU och EU-medborgarna.

Låt mig bara framföra min förhoppning om att den positiva andan här, som innebär ett tydligt stöd för solidaritet och ansvar, kommer att vara lika stark vid våra ledares överläggningar i morgon.

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Fru talman! Jag anser att detta har varit en mycket viktig debatt: en debatt om en fråga som ligger till grund för EU:s aktuella bekymmer – Greklandsfrågan – men utöver det om den ekonomiska situationen i EU som helhet, en debatt i vilken rådets ordförandeskap för övrigt har närvarat, herr Audy, såsom överenskommit i parlamentet: jag företräder rådets ordförandeskap här.

När det gäller problemen i Grekland, som är den fråga som varit mest debatterad och som har nämnts flest gånger, har rådets tjänstgörande ordförandeskap mycket tydliga idéer. EU är till att börja med en integration av den ekonomiska politiken: vi har integrerade ekonomier. För det andra bygger EU på solidaritet och har därför ett starkt socialt innehåll. För det tredje har EU en ekonomisk och finansiell stabilitet.

Dessa tre europeiska kännetecken är tydligt inbegripna i Greklands situation. Därför beaktar och bekräftar dessa tre uppfattningar av EU också varandra i det mycket viktiga uttalande som gjordes vid Europeiska rådets informella möte den 11 februari 2010. Jag anser att det var ett av de viktigaste uttalanden som någonsin gjorts i rådet, eftersom rådet genom detta uttalande hanterar Greklands problem genom att tala om solidaritet och det absoluta politiska åtagandet om finansiell stabilitet i euroområdet, åtagandet att agera när det är nödvändigt för att skydda denna stabilitet.

Jag är säker på att helgens möte i Europeiska rådet, i samma rådskonstellation som sammanträdde den 11 februari, kommer att stärka och bevara denna stabilitet. Europeiska rådet kommer att sända ett starkt politiskt budskap om EU, ett budskap om stöd för dess ekonomi, stöd för dess valuta och därmed ett budskap om stöd för solidariteten, eftersom det är detta som allmänheten hoppas på, även om det är sant att ett antal euroskeptiker hoppas att vi ska misslyckas. Ett sådant misslyckande kommer inte att ske i Europeiska rådet. Ni kan vara säkra på att ett sådant misslyckande inte kommer att ske, utan det politiska åtagandet om solidaritet som ligger till grund för Europeiska unionen och till grund för euroområdet kommer i stället att bekräftas.

Dessutom kommer vi att blicka ännu längre framåt. Vi kommer att diskutera situationen på kort och lång sikt. Vi kommer att tala om hur vi på ett samordnat sätt kan ta oss ur krisen, samtidigt som vi inte får glömma att vi inte helt kommer att kunna avskaffa de finanspolitiska stimulansåtgärderna innan det sker en ekonomisk återhämtning. Vi kommer också att tala om mer långsiktiga mål, mål som jag vill lyfta fram, och i synnerhet om ekonomisk, territoriell och social sammanhållning, det vill säga solidaritet. Vi kommer dessutom att tala om på vilka områden vi kommer att införa en ny typ av övervakning som skiljer sig från Lissabonstrategin. Det kommer att ske tydliga förändringar i detta hänseende: Europeiska rådets ledarskap fanns inte med i Lissabonstrategin.

Samordningen av den ekonomiska, sysselsättningsrelaterade och sociala politiken i Lissabonfördraget fanns inte med i Lissabonstrategin. Betydelsen av kommissionens roll – av tillsyn, spårbarhet, övervakning, kontroll, antagande av krav för att nå målen – fanns inte med i Lissabonstrategin. Inslagen med att skapa incitament genom strukturfonderna fanns inte med i Lissabonstrategin. Mycket stora framsteg görs därför uppenbarligen.

Slutligen vill jag nämna José Manuel García-Margallo y Marfils anförande, som var det enda som var direkt riktat till det spanska ordförandeskapet och som var en kritik av hur Europeiska unionen enligt hans åsikt styrs.

Jag måste säga till er, herr García-Margallo, att rådets spanska ordförandeskap bedriver ett nära och samordnat samarbete – gemenskapsmetoden – med Europeiska rådets ordförande Herman Van Rompuy, för att vidareutveckla de viktigaste målen. Det spanska ordförandeskapet bedriver också ett nära samarbete med kommissionen och parlamentet.

Ni talade mest om den ekonomiska frågan. Jag vill fråga er om ni anser att till exempel antagandet av ett beslut som det som Europeiska rådet antagit – uppenbarligen tillsammans med rådets ordförandeskap – om EU:s politiska åtagande i fråga om euroområdet finansiella stabilitet inte är att leda Europeiska unionen.

Jag vill veta om ni inte anser att det är att leda Europeiska unionen att bidra till anordnandet av helgens debatt om inget mindre än EU 2020-strategin, vid vilken de anföranden som gjordes i parlamentet förresten generellt sett fick majoritetens stöd. Debatten handlade också om styrelseformer, vilket är ett grundläggande inslag i det hänseendet.

Anser ni inte att det är att leda Europeiska unionen att för tillfället föra förhandlingar med parlamentet om paketet med finansiell tillsyn. Jag vill också uppmuntra er, herr García-Margallo, att samarbeta med det spanska ordförandeskapet så att vi kan nå en överenskommelse snarast möjligt mellan rådet, som har antagit en ståndpunkt, och parlamentet. Under det spanska ordförandeskapet vill vi förresten avskaffa direktivet om hedgefonder i Europeiska unionen och detta med så stor enighet och så stort samförstånd som möjligt. Jag anser inte att det borde kritiserats, utan tvärtom.

Jag anser också att det är att leda Europeiska unionen att vi har nått stor enighet och samarbetar med kommissionen om det förslag som kommissionen kommer att lägga fram om samordningen av den ekonomiska politiken inom ramen för tillämpningen av artikel 136 i Lissabonfördraget. Det är också att utöva ledarskap för Europeiska unionen att ha en allmän politik för att ta sig ur sådana skulder, skulder som var nödvändiga för EU med tanke på krisen och på det sociala behovet av att hantera krisen och skydda de mest utsatta. Detta är en oundviklig skuld som nu måste hanteras ordentligt, i enlighet med Lissabonfördraget, för att komma på rätt spår igen inom ramen för parametrarna i Lissabonfördraget.

Detta är att leda Europeiska unionen i enlighet med gemenskapsmetoden. Detta är att leda Europeiska unionen, och att leda Europeiska unionen innebär att hålla ett möte i Europeiska rådet i helgen där vi tydligt kommer att framföra vårt stöd för Grekland och för den grekiska regeringen.

Talmannen. – Nej, ni kan inte få ordet i enlighet med förfarandet med blått kort, eftersom det endast kan tillämpas för Europaparlamentets ledamöter. Därför avslutar ministerns anförande debatten.

Skriftliga uttalanden (artikel 149 i arbetsordningen)

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) En av de viktiga frågorna på Europeiska rådets dagordning rör EU 2020-strategin om sysselsättningsskapande och ekonomisk tillväxt. Vi måste samordna EU-politiken så att vi kan möta de aktuella utmaningarna och behoven. Vi måste också anta tydliga långsiktiga mål. Vi måste prioritera EU-ekonomins hållbara utveckling. Kommissionens nya strategi för de kommande tio åren omfattar fem olika tillvägagångssätt: skapandet av nya arbetstillfällen, kampen mot fattigdomen, färre ungdomar som slutar skolan i förtid, investeringar i forskning och utveckling och minskade växthusgasutsläpp. De medlemsstater som senast anslöt sig till EU behöver resurser och stöd från Europeiska unionen för att nå dessa ambitiösa mål. Rumänien stöder 20-20-20-målet med att skära ned koldioxidutsläppen med 20 procent, öka andelen energi från förnybara resurser med 20 procent och öka energieffektiviteten med 20 procent. Det mer ambitiösa 30-30-30-målet, som innebär en tröskel på 30 procent på samtliga tre områden, skulle definitivt medföra kostnader som är alltför höga för mitt land. Detta vore ett realistiskt mål för ett antal EU-stater.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Som projekt har EU handlat om fred, socialt välbefinnande, frihet och tillväxt. EU:s sociala modell har varit ett föredöme och unionen har också varit ledande i miljöfrågor utan någon global motsvarighet.

Den aktuella ekonomiska, finansiella och sociala krisen kräver ett samlat svar på EU-nivå. Krisen i Grekland och angreppet på euron kräver ett gemensamt svar, men detta har tyvärr fördröjts. Det är både möjligt och önskvärt att hitta en europeisk lösning för att undvika dessa ständiga spekulativa angrepp på euron.

EU har trovärdighet och likviditet. Om den nödvändiga samordningen införs på EU-nivå borde detta vara tillräckligt för att snabbt lugna marknaden och täcka kostnaden för de lån som Grekland behöver. Just nu behövs solidaritet mellan medlemsstaterna och EU-institutionerna. Det är till och med en plikt. Man får hoppas att Europeiska rådet vid sitt kommande möte kommer att vidta åtgärder för att nå en integrerad och samordnad solidaritet. En sådan attityd behövs om EU-projektet ska göra framsteg. Lösningar för att övervaka varje medlemsstats underskott måste sökas senare.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Allvarsgraden hos de sociala problemen i flera av EU:s medlemsstater, däribland arbetslöshet, bristande arbetstrygghet och fattigdom, gör att det är av avgörande

vikt att Europeiska rådet vid sitt vårmöte utformar ett seriöst och genomgripande svar. Vi oroar oss dock över att rådets svar främst ska avse den förmodade hållbarheten hos de offentliga finanserna, och att man bortser från åtgärder för social hållbarhet.

Svaret på situationen i Grekland är en viktig fråga, särskilt med tanke på att utvecklingen där strider mot allt som basunerats ut om dygderna med euron och välsignalerna med att vara med i euroområdet: att befinna sig i främsta ledet för de rika ländernas starka valuta. Det har sagts att det skulle vara ett skydd mot finansiella kriser att vara med i euroområdet, eftersom dessa länder skulle kunna undvika att ta lån och skulle kunna få pengar från Internationella valutafonden (IMF).

Den inledande krisen var tillräcklig för att visa att det inte finns någon verklig solidaritet inom euroområdet och att den "ekonomiska och sociala sammanhållningen" endast är propaganda som används i valkampanjer. Nu hotar till och med Angela Merkel med att de medlemsstater som inte uppfyller kraven i stabilitetspakten, bland annat Grekland, kommer att uteslutas från euroområdet, men då glömmer hon att Tyskland har varit och är det land som gynnats mest av den politik som bygger på en stark euro ...

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 170 i arbetsordningen.)

Othmar Karas (PPE), skriftlig. – (DE) Den ekonomiska och finansiella krisen och situationen i Grekland kräver EU-åtgärder. De offentliga dispyterna måste upphöra. Vi inväntar ett gemensamt svar från toppmötet. Vi säger "ja" till den grekiska regeringens besparingar och reformprogram – Grekland är fast beslutat att göra sin läxa och följa EU-reglerna. Vi säger också "ja" till att låna ut pengar i de fall då reformprogrammet annars skulle äventyras. Vi säger dock definitivt "nej" till böter och till att utesluta ett land från euroområdet. Det skulle endast skapa en dominoeffekt som skulle leda till ett förlorat förtroende på marknaderna. Vi säger också "ja" till kommissionsledamot Rehns förslag om kommissionens förhandsgodkännande av budgetförslagen. Budgetuppgifterna och de ekonomiska uppgifterna måste kontrolleras av Eurostat och kommissionen. Jag kräver en sträng granskning av räkenskaperna i alla medlemsstater utifrån en gemensam förteckning med kriterier. Skattesystemen och de skattesatser som rör den inre marknaden måste harmoniseras, och den ekonomiska och budgetmässiga och sociala politiken måste samordnas. Jag kräver en planeringskommitté för EU 2020-strategin med kommissionen, medlemsstaterna, Europeiska investeringsbanken, Europeiska centralbanken och Eurostat. Jag uppmanar därför stats- och regeringscheferna att entydigt skapa en gemensam beredvillighet inom EU att agera. Grekland är ett exempel som EU måste lära av. Slutsatser måste dras på lokal och global nivå och på EU-nivå. Mer EU-samarbete och mindre nationell egoism är vad som krävs.

Ivari Padar (S&D), skriftlig. – (EN) Jag vill ta upp den europeiska digitala agendan. Av kommissionens uppgifter framgår att det fortfarande finns hinder för den digitala inre marknaden: endast 7 procent av online-transaktionerna är gränsöverskridande. Även om Internet och de relevanta infrastrukturmålen tjänar som stabila förutsättningar för vidare utveckling, måste förbättringen av infrastrukturen kompletteras genom skapandet av ett EU-omfattande regelverk, användningen av tjänster och förbättrade IKT-kunskaper. Senast 2020 bör ett inre och tryggt område för europeiska e-tjänster inrättas. Det skulle ge EU-medborgarna enkel och säker tillgång till alla digitala tjänster, såväl statliga som kommersiella. Medlemsstaterna bör utveckla nationella planer för den digitala övergången för allmänna tjänster. Särskilt bör deltagandet inom lägre socioekonomiska grupper uppmuntras, eftersom det är dessa grupper som mest troligt kommer att uteslutas från det digitala samhället. Gränsöverskridande e-autentisering och digitala signaturer bör utmärkas av en rättslig och teknisk interoperabilitet så att gränsöverskridande e-autentisering kan användas av alla tjänsteleverantörer och konsumenterna inom EU. Den övergripande strategin för den digitala inre marknaden bör omfatta en reducering av den kvarvarande fragmenteringen av finansiella tjänster, logistik, konsumentskydd och immaterialrätt. Ett mål på 100 procent bör fastställas för både medborgarnas tillgång till och förmåga att använda e-tjänster.

Georgios Papastamkos (PPE), skriftlig. – (EL) Den förfärliga finansiella krisen i Grekland och den finansiella obalansen i andra medlemsstater i euroområdet väcker frågor om den statiska och dynamiska styrkan hos själva EMU-strukturen. Det bör inte finnas några tvivel på att återupprättandet av de offentliga finanserna i en medlemsstat i euroområdet är EMU:s ansvar. Men den finansiella krisen har fört upp sambandet mellan en fullständig och enhetlig valutaunion och en ofullkomlig ekonomisk union inom EU till ytan. Den har på ett påtagligt sätt betonat behovet av att införa politiskt styrda europeiska ekonomiska styrelseformer, av en europeisering av den ekonomiska politiken och de ekonomiska riskerna, av att täcka de strukturella underskotten inom EMU, av mer Europa och av samordnade och solidaritetsbaserade EU-åtgärder. Vad som behövs är en europeisk stödmekanism, en europeisk valutafond med de nödvändiga resurserna och möjligheter att ingripa. Samordnade tillsynsåtgärder krävs för att skydda den gemensamma valutan mot spekulation.

En detaljerad granskning av hur marknaden för creditswappar fungerar behövs. Europeiska rådet uppmanas att ge fundamentala svar på krisen i euroområdet och visa verklig solidaritet med Grekland för att övervinna den finansiella krisen. Grekland tigger inte. Grekland vill inte att de grekiska medborgarnas knappa resurser ska försvinna ner i de internationella spekulanternas fickor.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Under den nuvarande ekonomiska och sociala krisen, som sammanfallit med klimatkrisen, har EU utformat en ny strategi för de kommande tio åren. EU 2020-strategin måste bidra till att skapa ett mer inkluderande EU med en integrerad och miljövänlig ekonomi. Utvecklingen av forskning och innovation måste bli en prioritet så att vi kan bekämpa effekterna av klimatförändringarna och skapa miljövänliga och intelligenta arbetstillfällen. Därför måste de mål som fastställs vara obligatoriska för att garantera en hållbar tillväxt och utvecklingen av en mer inkluderande arbetsmarknad och skäliga levnadsförhållanden för alla medborgare.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) EU kan bara lyckas om vi vet i vilken riktning vi vill att den ekonomiska och sociala politiken ska gå. Därför måste vi särskilt uppmärksamma utarbetandet av EU 2020-strategin. Medlemsstaterna måste utarbeta tydliga koncept, visioner och idéer. Att lägga fram en strategi för de kommande tio åren är förvisso ett ambitiöst åtagande, men vi måste komma ihåg att detta inte handlar om de slutliga detaljerna. Vi måste inom EU fråga oss vilket utgångsläge vi vill ha och vilka våra prioriteringar ska vara. Detta är ett mål som på lång sikt också kommer att få positiva sociala och ekonomiska konsekvenser, nämligen genom att skapa en hållbar energimix för EU. Ett nytt tänkesätt krävs på detta område, och inte bara på grund av den allt knappare tillgången till fossila bränslen och inverkan på klimatet av icke-förnybara energikällor. EU måste också inta en ledande roll när det gäller miljövänlig teknik. Enligt min åsikt är dock kärnkraften dåligt lämpad för att leda EU in i en framtid med hållbar energi.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Syftet med Europeiska rådets möte som inleds i morgon är i grunden att diskutera de allmänna ramarna för EU:s nya EU 2020-strategi och att utvärdera utträdet ur den ekonomiska krisen samt situationen i Grekland och i andra länder i euroområdet. Dessa frågor är nära sammanbundna med varandra, eftersom unionens strategi för ekonomisk tillväxt och sysselsättning hör samman med dessa frågor. När vi utvärderar den nuvarande situationen måste vi besvara frågorna om hur principerna för stabilitets- och tillväxtpakten respekteras i olika länder, och vilken roll Europeiska kommissionen haft i allt detta. Vi kan förmoda att EU 2020-strategin kommer att uppfattas olika av medlemsstaternas stats- och regeringschefer. Detta beror på de stora intressekonflikterna i de enskilda länderna, som i sin tur beror på skillnader i utvecklingsnivåerna. Länderna från de senaste två utvidgningsomgångarna, men inte bara dessa länder, kommer av uppenbara skäl att kämpa för att betona sammanhållningspolitiken, infrastrukturutvecklingen och jordbruket, men låt oss inte glömma innovation och ny teknik. EU:s framgångsrika utveckling och återgången till en väg mot tillväxt under nästa årtionde kommer att bero på såväl genomförandet av målen i den strategi som läggs fram i kommissionens förslag som på bevarandet av den mer traditionella politiken. För att unionen ska klara de svåra utmaningarna på den globala arenan måste den först minska sina interna skillnader och det kan vi endast göra om vi respekterar fördragets solidaritetsprincip.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Den viktigaste frågan vid Europeiska rådets vårmöte är EU 2020-strategin. I början av det här året nådde arbetslöshetsnivån 10 procent, medan den i länder som exempelvis Spanien och Lettland nästan nådde 20 procent. 67 procent av EU-medborgarna anser att förlusten av arbetstillfällen är det största problemet. EU:s ledare måste ha som främsta mål att bevara de befintliga arbetstillfällena och skapa nya sådana för att ge EU-medborgarna chansen till ett skäligt liv. Detta mål kan endast garanteras genom avsevärda investeringar i ekonomisk och social utveckling, transport- och energiinfrastruktur, jordbruk, forskning, utbildning och hälsa. Det är just därför som Europeiska rådet särskilt måste uppmärksamma EU:s industripolitik. Enligt EU:s statistik föll industriproduktionen i januari 2010 jämfört med december 2009 med 2 procent inom euroområdet och med 0,2 procent inom EU-27. På gemenskapsnivå står industrin för 26,4 procent av BNP, men i vissa medlemsstater bidrar industriproduktionen endast med 14 procent av BNP. Europeiska unionen måste bevara sin globala konkurrenskraft. För att lyckas med det måste arbetstillfällena och industriproduktionen bevaras inom Europeiska unionen och inte flyttas till tredjeländer.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ*Vice talman***13. Utveckling av Europeiska medborgarinitiativet baserat på artikel 11.4 i fördraget om Europeiska unionen (debatt)**

Talmannen. – Nästa punkt är uttalandet av rådet och kommissionen om utveckling av Europeiska medborgarinitiativet baserat på artikel 11.4 i fördraget om Europeiska unionen.

Låt mig särskilt välkomna en grupp reportrar från min region, Kastilien-La Mancha i Spanien, som har suttit på pressläktaren och är här för att besöka EU:s institutioner.

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Herr talman! Jag är tacksam för att parlamentet tagit initiativet att hålla denna debatt om vad jag ur demokratiskt perspektiv anser är de viktigaste och mest relevanta aspekterna av utvecklingen av Europeiska unionen och EU-andan hos EU-medborgarna. Debatten rör en mycket relevant fråga som inleder ett nytt skede inom EU, och som ni vet handlar det förstås om medborgarinitiativet. Med andra ord möjligheten för minst en miljon EU-medborgare, män som kvinnor, från olika medlemsstater att underteckna ett lagstiftningsinitiativ.

Ett lagstiftningsinitiativ som förståeligt nog är riktat till och läggs fram för kommissionen, som är det EU-organ som har behörighet att behandla lagstiftningsinitiativ.

Medborgarinitiativet är en mycket tydlig prioritering för rådets ordförandeskap. Mycket tydlig. Det är en prioritering eftersom vi anser att det är en prioritering för EU. När ett land innehar ordförandeskapet för Europeiska rådet anser vi att det inte bör tillämpa sina egna prioriteringar, sina egna mål som land under ordförandeskapet, utan måste gå längre än så och kunna företräda EU:s mål.

Medborgarinitiativet, med sina möjligheter, med de rättigheter som det ger medborgarna – de ungefär 500 miljonerna EU-medborgare – är ett viktigt mål för EU och därför är det en av prioriteringarna för det spanska ordförandeskapet, inte för att det är en prioritering för Spanien, utan för att det är en prioritering för EU.

Medborgarna hoppas att Lissabonfördraget kommer att tillämpas snarast möjligt efter åtta års förlorad tid på grund av institutionella ovissheter.

Vi måste ta igen denna förlorade tid och i grunden lyssna på medborgarna, för vad de vill är att kunna delta. Med andra ord måste vi gradvis genomföra en ombalansering mellan det Europa som byggdes under 1900-talet ur ett mer toppstyrt perspektiv – även om det är ett demokratiskt Europa – och ett Europa som också byggs ur ett bottenstyrt perspektiv.

Därför anser vi att medborgarinitiativet måste komma i gång snarast möjligt, då det kommer att vara ett uttryck för medlemsstaternas, parlamentets och unionens politiska vilja att ge allmänheten en röst och göra det möjligt för medborgarna att delta i unionens verksamhet.

Det kommer också att motverka något som tyvärr sker inom EU: det faktum att den politiska debatten för det mesta troligen är nationell och blir aningen snäv. Här i Bryssel, eller i parlamentet, hålls en europeisk debatt, men i vart och ett av unionens länder är det den nationella debatten som dominerar, och inte den europeiska debatten.

Medborgarinitiativet är en fantastisk idé för att lyckas få i gång en verkligt europeisk debatt i det civila samhället. De initiativ som medborgarna i de olika länderna lägger fram kommer att leda till en europeisk debatt i varje land, och inte bara en nationell debatt.

Därför anser vi att medborgarinitiativet är en prioritering. Så snart som kommissionen lägger fram sitt förslag till förordning – och vi vill tacka kommissionen, och framför allt ordförande Barroso och vice ordförande Šefčovič för att de har varit noga med att prioritera denna fråga i kommissionens arbetsschema, vi är också tacksamma för att den kommer att äga rum omgående och mycket snart, liksom herr Šefčovič kommer att konstatera alldeles strax – kommer vi att få en text som gör det möjligt för oss att tillsammans med rådet och parlamentet sätta i gång det som EU-medborgarna tveklöst hoppas på, innan dessa sex månader har gått.

Vi kommer att behöva arbeta med de olika berörda aspekterna, varav vissa är mer tekniska och andra mer politiska, men vi måste främja detta arbete.

Därför väntar vi otåligt på att få föra detta initiativ vidare, från tidpunkten för det informella mötet med utrikesministrarna i La Granja de San Ildefonso, liksom Maroš Šefčovič och Cecilia Malmström – som fortfarande tjänstgjorde eftersom den nya kommissionen ännu inte hade tagit över – kommer ihåg, till det första mötet med kommissionen i Madrid då det nya kommissionskollegiet tog över, och nu här i eftermiddag i parlamentet. Jag vill be dem – och detta är det budskap som jag vill att de ska föra vidare till er, ärade ledamöter – att visa största möjliga intresse för detta initiativ.

Det vet jag att de kommer att göra. Jag vill dessutom be dem att göra detta så snabbt som möjligt, eftersom det är något jag tror kommer att på ett tämligen enkelt sätt ena det allmänna samförståndet i dess olika aspekter, genom de diskussioner som ägt rum i rådet, kommissionen och parlamentet, i det utskott som jag medverkat i, utskottet för institutionella frågor till exempel. Jag tror därför att vi kan genomföra detta i praktiken, eftersom det är en av de aspekter av det nya skede som nu inleds inom EU som är mest spännande för allmänheten.

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill verkligen tacka parlamentet för att man har satt upp denna mycket viktiga fråga på föredragningslistan. Jag vill personligen tacka min käre vän, Diego López Garrido, och det spanska ordförandeskapet för att de har låtit detta stå högst upp på det spanska ordförandeskapets agenda, eftersom jag är övertygad om att det instrument som vi kommer att få verkligen kommer att förändra hur vi bedriver politik i EU.

Fram till nu har det europeiska bygget baserats på representativ demokrati. Jag anser att även detta avspeglades på ett mycket bra sätt i Lissabonfördraget, där det är mycket tydligt att parlamentets befogenheter stärks väsentligt, och när vi kommer att involvera de nationella parlamenten mer i EU:s lagstiftningsprocess. Och vi behövde komplettera detta genom att inkludera medborgarna mer i denna process, genom detta instrument för deltagandedemokrati.

Det fördes för en tid sedan en debatt om huruvida det ena tar ut det andra, om det egentligen är ett nollsummespel. Jag tror verkligen inte det, eftersom jag menar att inslagen av representativ demokrati och deltagandedemokrati förstärker varandra och att båda hjälper till att skapa ett verkligt europeiskt politiskt och offentligt rum.

Jag anser också att vi med detta instrument i ännu högre grad kommer att understryka vikten av att det finns en europeisk medborgaranda bland européerna. Jag är dessutom, precis som Diego, övertygad om att detta skulle leda till starkare och bättre gränsöverskridande och EU-omfattande debatter, som i högre grad handlar om EU-frågor och inte bara om nationella frågor som så ofta är fallet i våra medlemsstaters huvudstäder.

Kommissionen var och är mycket tacksam för de insatser som Europaparlamentet redan har gjort när det gäller Europeiska medborgarinitiativet. För oss var den resolution som ni antog den 7 maj förra året en mycket viktig politisk vägledning och en viktig fingervisning om hur vi bör utforma detta initiativ.

När man utarbetar den här typen av viktig lagstiftning vill kommissionen, som ni vet, involvera den europeiska allmänheten i en så bred diskussion som möjligt. Det var därför vi inledde en allmän debatt om denna fråga med utgångspunkt i den grönbok som vi gav ut i december förra året.

Jag måste säga att jag blev mycket positivt överraskad över den respons som vi fick. Vi fick in mer än 300 synpunkter från en rad olika intressenter: enskilda medborgare, organisationer, offentliga myndigheter och till och med en del nationella parlament.

Vi utvärderade synpunkterna och avslutade samrådsprocessen med en offentlig debatt i Bryssel, i vilken mer än 150 intressenter deltog, däribland parlamentsföreträdare.

Om jag var tvungen att sammanfatta denna debatt skulle jag säga att kommissionen fick in många innovativa, intressanta och positiva förslag. Vilka blev de viktigaste slutsatserna? Att medborgarna är mycket intresserade av att detta initiativ införs så snart som möjligt, att de vill att det ska vara så användarvänligt som möjligt och att de vill att det ska vara enkelt, okomplicerat, begripligt och, framför allt, lätt att utnyttja.

Och ni håller säkert med om att dessa parametrar för hur denna lagstiftning ska utformas är tydliga och mycket viktiga, för det är bara med dessa parametrar som man kan garantera att medborgarna kommer att använda detta instrument för bättre kommunikation med kommissionen och EU-institutionerna.

Kommissionen arbetar nu med den slutliga utformningen av sitt förslag och beaktar här resultaten av samrådet och även Europaparlamentets förslag. Det är min förhoppning att kommissionskollegiet kommer att anta de förslag som vi nu arbetar med den 31 mars. Jag kan också berätta att detta sannolikt inte skulle vara möjligt utan det spanska ordförandeskapets starka uppmuntran. Det måste naturligtvis respekteras om ett ordförandeskap ger en fråga så hög prioritet och jag vet att Spanien är fast beslutet att göra framsteg när det gäller detta initiativ under sin ordförandeperiod.

Jag hyser därför starka förhoppningar om att vi tack vare den konstruktiva inställningen från ordförandeskapet, rådet och parlamentet kommer att ha detta nya och viktiga instrument på plats i god tid före ettårsdagen för Lissabonfördragets ikraftträdande.

Íñigo Méndez de Vigo, för PPE-gruppen. – (ES) Herr talman! Det var just här i detta parlament som vi ledamöter i Europaparlamentet och ledamöter i de nationella parlamenten för nästan sju år sedan, i slutet av konstitutionskonventet, lyckades lägga fram ett förslag som godkändes av presidiet. Jag hade äran att lägga fram det för presidiet och vi godkände det. Jag vill här även nämna Alain Lamassoure och Jürgen Mayer, för det var de som utformade förslaget om medborgarinitiativet, en folklig initiativrätt som i dag är införlivad i fördragen.

En folklig initiativrätt som är ett exempel på deltagandedemokrati – Maroš Šefčovič redogjorde för detta på ett mycket bra sätt – och på EU-demokrati, eftersom de frågor som ska omfattas av denna initiativrätt ska vara EU-frågor, inte lokala frågor. Delaktighet för medborgarna, alltså, och frågor som hanteras på EU-nivå.

Maroš Šefčovič, som arbetar med att utforma detta förslag, har inte berättat för oss vad det kommer att innebära. Han har fått det att vattnas i munnen på oss. Herr Šefčovič! För min egen grupps räkning ber jag att det ska omfatta åtminstone tre saker.

För det första, att det ska vara enkelt och tydligt. Låt oss alltså inte komplicera saker och ting. Det måste vara lätt att utnyttja så att det inte krävs en universitetsexamen för att människor ska bli delaktiga.

För det andra, att det ska föreskriva samarbete mellan EU-myndigheterna och de nationella myndigheterna, för som jag ser det måste de nationella myndigheterna spela en viktig roll i organiseringen av namnunderskrifter.

För det tredje, att vi bedriver upplysning via Europeiska kommissionen och parlamentet genom att förklara hur denna rätt att ta initiativ till lagstiftning kan utnyttjas så att det inte uppstår besvikelser. Låt mig ge er ett exempel som jag har sett på Internet. Det har redan inletts en namninsamling på nätet för att via den folkliga initiativrätten få till stånd en ändring så att parlamentet bara har ett säte.

Nu är detta ju omöjligt, vilket vi måste göra klart redan från början. Detta skulle förutsätta en ändring av fördragen och kan inte åstadkommas genom den folkliga initiativrätten.

Det finns därför ett betydande upplysningsarbete som måste göras, mina damer och herrar i kommissionen och i parlamentet, beträffande den initiativrätt som Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) stöder och hoppas ska stärka känslan av tillhörighet till EU och medborgarnas delaktighet i EU:s verksamhet.

Ramón Jáuregui Atondo, för S&D-gruppen. – (ES) Herr talman, herr Šefčovič! Det gjorde mig mycket glad att få höra att kommissionen enligt planerna ska godkänna detta förslag till förordning nästa vecka, närmare bestämt den 31 mars. Det här är fantastiska nyheter och jag tycker att det är på sin plats att gratulera kommissionen, Maroš Šefčovič och det spanska ordförandeskapet för det stöd de har gett detta initiativ och för att de gemensamt beslutade lägga fram detta mycket betydelsefulla förslag inför parlamentet.

Mycket betydelsefullt, eftersom jag först och främst menar att det stärker parlamentets legitimitet. Detta beror på att det leder till att allmänheten får direkt tillgång till parlamentet, inte via partier, utan på ett sätt som gör att man får direkt tillgång till oss med bara ett lagförslag, varken mer eller mindre.

Det är den direkta tillgången till parlamentet som med rätta stärker dess legitimitet. Det stärker den medborgaranda som utgör själva kärnan i det europeiska projektet. Från Maastricht till där vi befinner oss i dag är det medborgaren som står i centrum för det europeiska projektet och som är den som nu blir den viktigaste aktören.

Jag vill för det tredje säga att detta på ett utomordentligt sätt uppmuntrar kontakterna mellan institutionerna och medborgarna, något som vi ständigt efterfrågar men aldrig lyckas uppnå. Det handlar om möjligheten för människor att faktiskt komma nära parlamentet och lära sig hur det kan vara till nytta. Jag känner mig

därför föranledd att även göra ett par rekommendationer som till stor del överensstämmer med dem som redan gjorts av Íñigo Méndez de Vigo.

Jag anser att det är viktigt att den text som utarbetas i första hand ska vara verkligt flexibel. Den bör med andra ord se till att denna rättighet verkligen kan utövas och att den tilldelas många människor, när vi nu närmare måste ange antalet länder, procenttalen, systemen för namnunderskrifter. Jag ber er: var flexibla! Se till att det blir lätt att utnyttja denna initiativrätt, men låt oss samtidigt se till att den är tydlig så att inte förväntningarna kommer på skam.

Det finns ett grundläggande förfarande som kommissionen ska genomföra på förhand för att slå fast om ett förslag till initiativ är tillåtligt, om man kan gå vidare med det eller inte. Innan namnunderskrifter samlas in måste vi säga "ja" eller "nej" för att inte grusa människors förhoppningar. Tydlighet och flexibilitet är vad som krävs i detta projekt, mina damer och herrar, och naturligtvis, bra jobbat!

Anneli Jäätteenmäki, för ALDE-gruppen. – (FI) Europeiska medborgarinitiativet är viktigt eftersom det är en av de få innovationer som Lissabonfördraget för med sig som faktiskt kan sägas öka människors möjligheter att bidra. Det är naturligtvis bara ett litet steg framåt och att samla in en miljon namnunderskrifter är en diger uppgift, och till och med då kan man bara föreslå att kommissionen ska göra något. Det är därefter upp till kommissionen att i sin vishet besluta om den ska agera eller inte.

Om experimentet med medborgarinitiativet blir en framgång, vilket jag hoppas, är det mycket möjligt att vi därefter kommer att kunna gå vidare mot direktinflytande. Det är därför det är så viktigt när vi nu ska fastställa reglerna för medborgarinitiativet att dessa regler utformas så att det blir lätt att införa initiativet och att det är tydligt och begripligt. Vi får inte inge falska förhoppningar eller skapa missförstånd.

Ett förfarande för förhandskontroll av tillåtlighet har diskuterats. Jag anser att detta är något man måste tänka igenom mycket noggrant. Det kan ha sina goda sidor, men jag undrar om det är rätt att putsa till initiativen i detta skede. Låt oss låta allmänheten komma till tals.

Jag anser att det är mycket viktigt att tröskelvärdet för de olika medlemsstaterna – antalet länder som är involverade – inte ska vara för högt: en fjärdedel skulle vara tillräckligt för att initiativet ska anses ha gått igenom och kunna drivas vidare. Vi måste se till att förordningen inte skapar onödiga hinder för förverkligandet av medborgarinitiativet, utan att det blir tydligt och enkelt. Låt oss hoppas att det blir många initiativ och att kommissionen kommer att gå vidare med dem.

Gerald Häfner, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr López Garrido, kommissionsledamot Šefčovič, mina damer och herrar! Jag anser att vi här har en viktig chans att se till att EU – vårt gemensamma EU, som började med statsfördragen, det klassiska utrikespolitiska instrumentet, där medborgarna är mer eller mindre åskådare – i högre grad blir ett medborgarnas EU.

Det vi diskuterar i dag är det första instrumentet som möjliggör ett direkt medborgardeltagande på EU-nivå. Jag tror alla inser vilken möjlighet detta är att framför allt skapa och gradvisa utveckla något som liknar ett europeiskt folk, ett europeiskt *demos*, vilket är vad EU behöver, eftersom vi fortfarande debatterar sakfrågorna i Frankrike, Italien, Portugal, Tyskland etc. – dvs. i stort sett var för sig. Vad medborgarna anslutar sig till finns det knappt några EU-omfattande debatter alls. Ett europeiskt medborgarinitiativ av detta slag kan bidra till att få till stånd sådana debatter och i någon mån övervinna européernas uppfattning om att Bryssel är ett ställe som ligger långt borta där de inte har något att säga till om. Vad vi nu gör är att skapa ett första instrument som kommer att göra det möjligt för medborgarna att göra sin stämma hörd i Bryssel. Det avgörande är emellertid hur vi utformar det. Jag vill verkligen understryka att vi ännu inte vet om denna åtgärd i slutändan kommer att vara en framgång eller en besvikelse. Det beror på vilken utformning vi väljer för denna åtgärd.

Kommissionsledamot Šefčovič! Jag förstår mycket väl att ni inte kan ge oss några detaljer i dag, eftersom jag vet att ni inte helt har bestämt er ännu. Vi har dock ett tillfälle här att helt kort slå fast ett par saker tillsammans. Det finns en mycket speciell fråga som jag vill ta upp.

Som jag ser det kommer huruvida detta blir en framgång eller inte stå och falla med att kommissionens förslag, eller det som i sista hand antas som ett lagförslag här, inte bara innehåller restriktioner och villkor som medborgarna måste följa, utan också slår fast att kommissionen på allvar måste arbeta med medborgarinitiativ som når fram till den, eftersom jag anser att det vore oerhört frustrerande om en miljon medborgare undertecknar ett initiativ och det hela i tysthet och utan ceremonier i slutändan ändå bara hamnar i papperskorgen. Vi behöver tre nivåer av tillåtlighetskontroller. Först den formella nivån: har man

de namnunderskrifter som krävs? Sedan den rättsliga nivån: handlar det om en fråga som faller inom EU:s behörighet, står den inte i strid med gällande lagstiftning? Och slutligen måste vi ha en innehållsmässig kontroll och här menar jag att det är viktigt att medborgarna får vara med vid genomgången, att det hålls en utfrågning, att de får uppskattning och att deras intressen diskuteras, och att de inte bara får någon *ex cathedra*-skrivelse uppifrån. Detta för att ge uppmuntran.

Låt mig helt kort ta upp ett annat slags uppmuntran. Jag – och hela detta parlament – tycker att en tredjedel, eller nio medlemsstater, verkar vara för högt. Parlamentet har sagt sig vara för en fjärdedel och denna siffra måste ses mot bakgrund av det andra tröskelvärde, dvs. det tröskelvärde som ska gälla inom medlemsstaterna. Jag har i våra samtal föreslagit att detta ska graderas utifrån medlemsstaternas storlek, eftersom det spelar stor roll om det handlar om en stor eller en liten stat, och jag märker att man är öppen för detta förslag.

Jag kan på grund av tidsbrist inte ta upp fler saker just nu. Jag hoppas att vi tillsammans kan se till att detta första instrument för gränsöverskridande demokrati blir verklighet.

Syed Kamall, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag tror att många av oss välkomnar varje initiativ som tar makt ifrån EU och andra politiska styrande och lägger den närmare medborgarna.

Jag vill på en punkt efterlysa större flexibilitet. Varför ska vi på förhand bestämma om vilka frågor medborgarna ska kunna väcka ett initiativ? Om de vill ta upp en fråga, låt oss då ta vårt ansvar och säga vår mening oavsett vad den är. Om det till exempel handlar om var parlamentet bör ha sitt säte så bör vi svara. Varför ska vi undvika frågan? Låt oss rakt på sak ta itu med just de frågor som medborgarna vill att vi ska ta itu med.

Det finns en sak som jag vill framhålla och det är insyn. Det kommer att bli svårt för enskilda eller grupper av medborgare att på egen hand samla in de namnunderskrifter som krävs. Det kan därför hända att det uppstår ett antal organisationer som organiserar insamlingen av namnunderskrifterna. Sådana organisationer bör vara öppna med sin finansiering så att denna process inte kapas av organisationer som bara vill ha större anslag för initiativ som de tror på. Låt det bli ett verkligt medborgarinitiativ och inte ett initiativ för civilsamhällets organisationer och icke-statliga organisationer.

Søren Bo Søndergaard, för GUE/NGL-gruppen. – (DA) Herr talman! Våra medborgares misstro när det gäller EU växer. Det låga deltagandet i parlamentsvalet talar sitt tydliga språk. Om Europeiska medborgarinitiativet tolkas som att bara några få kan dra nytta av det kommer detta bara att förvärra situationen. Vår grupp kräver därför att reglerna inte ska vara alltför stränga. Frågor kan till exempel vara relevanta för hela EU även om den första miljonen namnunderskrifter kommer från bara ett fåtal länder. Men även vi i Europaparlamentet kan göra något för att se till att medborgarinitiativet tas på allvar. Vi kan fatta ett beslut här i parlamentet om att varje gång ett medborgarinitiativ godkänns hålla en debatt – en debatt som kan utmynna i ett uttalande om initiativet i fråga. Då tar vi också medborgarnas önskemål på allvar och jag hoppas att grupperna kan arbeta tillsammans för att se till att något i den stilen antas, till exempel i form av en ändring av arbetsordningen.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Jag har lyssnat på allt som har sagts hittills med klart huvud och därför mycket stor skepsis. Våra erfarenheter – från folkomröstningarna i Nederländerna, Frankrike och sist men inte minst Irland – har ju trots allt lärt oss hur eurokratin reagerar på folkets vilja och på uttryck för denna vilja. Vad är egentligen detta europeiska medborgarinitiativ? Det är egentligen bara något som ska skyla över, som ska ge sken av en gnutta medborgarinflytande i Lissabonfördraget utan att verkligen föra in detta inflytande i beslutsprocessen. Detta står alldeles klart efter allt vi hittills har fått veta: komplicerade förfaranden, restriktioner för vad som kan tas upp, och om något i slutändan skulle gå igenom ska detta bedömas och framför allt beslutas av samma eurokratiska och tämligen odemokratiska krets som tidigare. Vad vi behöver i EU är bindande folkomröstningar om till exempel Turkiets anslutning. Det är vad som krävs för att återupprätta demokratin och Europeiska medborgarinitiativet är dessvärre bara ett slags kastrerad karikatyr av detta.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar inläggen från Diego López Garrido och Maroš Šefčovič.

I det nya Lissabonfördraget uppmannas vi att snabbt införa ett sätt att systematiskt främja det medborgarinitiativ som är ett bevis för att det finns ett europeiskt folk. Det är ju ett välkänt faktum att en av de saker som EU kritiserats hårdast för är att det inte är en helt demokratisk struktur. Med Lissabonfördraget görs ett försök att på flera sätt minska det demokratiska underskottet, bl.a. genom att föreskriva att minst en miljon EU-medborgare ska kunna lägga fram förslag till lagstiftningsinitiativ.

För att detta nya instrument ska bli ett viktigt verktyg måste det få rättsliga effekter av en viss dignitet. Det får absolut inte ha samma värde som de nuvarande framställningarna, som undertecknas av många olika privatpersoner. Det måste göras en tydlig åtskillnad och instrumentet måste därför regleras så att det inte kan missbrukas, men ändå kan skapa en bred diskussion som ett uttryck för en välinformerad och kontrollerbar folklig konsensus.

Det viktigaste med den initiativrätt som föreskrivs i artikel 11 i Lissabonfördraget är dock dess symbolvärde: det demokratiska underskottet angrips inte bara genom de folkvalda representanternas beslutsrätt, utan i än högre grad av förekomsten av ett europeiskt folk som inte bara är den matematiska summan av de enskilda nationernas medborgare.

När det gäller de regler som vi ska ta ställning till finns det två aspekter som jag anser vara särskilt viktiga: den första handlar om att själva sakfrågorna, vilket redan har påpekats, måste vara av europeisk karaktär. Den andra handlar om att minimiantalet namnunderskrifter ska vara spridda över ett betydande antal medlemsstater och motsvara en lämplig procentuell andel av väljarkåren i varje land.

Jag hoppas att de nya reglerna kommer att hjälpa medborgarna i Frankrike, Italien, Spanien etc. att känna att de först och främst är EU-medborgare.

Zita Gurmai (S&D). – (EN) Herr talman! Europeiska medborgarinitiativet är en av de viktiga innovationerna i Lissabonfördraget och syftar till att öka direktdemokratien i EU. Detta nya verktyg måste utnyttjas till fullo för att komma till användning på rätt sätt. Man måste också se till att det har hög trovärdighet.

Det finns i detta sammanhang viktiga krav som måste uppfyllas. Låt mig helt kort bara nämna två, även om jag vet att det finns flera andra. De namnunderskrifter som samlas in måste kontrolleras på lämpligt sätt. Detta är en avgörande fråga som kan orsaka allvarliga problem, eftersom den relevanta lagstiftningen skiljer sig mycket åt i våra medlemsstater. Vi måste hitta en optimal lösning – en lämplig avvägning mellan olika regler och gemensamma krav.

Den andra frågan gäller initiativens tillåtlighet. Även här måste man noggrant tänka igenom alla aspekter för att komma fram till vad som är bäst. Bör de frågor som tas upp till offentlig diskussion begränsas för att försvara EU:s värderingar eller bör yttrandefriheten ha företräde? Är dessa två principer ömsesidigt inkluderande?

Jag välkomnar och är tacksam för vice ordförande Šefčovičs och det spanska ordförandeskapets framstegsvänliga arbete. Det gläder mig att intressenterna fick möjlighet i februari att diskutera merparten av de frågor som måste lösas för att medborgarinitiativet ska fungera.

Jag vill verkligen veta vad som blev resultatet av mötet. Hur kommer kommissionen att hantera frågan om kontroll av initiativ och initiativs tillåtlighet, och i vilket skede? När vi upprättar ett betänkande här i Europaparlamentet måste vi naturligtvis verkligen vara på det klara med vilket tillvägagångssätt vi ska handskas med. Det är min starka övertygelse att vi är här för att företräda EU-medborgarna och vi måste ha klart för oss att vi kan skicka ett mycket starkt budskap för oss alla.

Jag anser verkligen att det spanska ordförandeskapet gör en utomordentlig insats som en av medlemmarna i trion vid sidan om Belgien och Ungern, mina goda kamrater. Så tack så mycket än en gång, herr vice ordförande, ni har gjort en storartad insats. Låt oss nu gå vidare.

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Herr talman! Detta instrument har en enorm potential och kan ge en viktig demokratisk signal till Europa.

När jag tänker på mitt eget hemland, så måste man för att kunna få till stånd ett lagstiftningsinitiativ i Storbritannien först få tag i en parlamentsledamot, som i sin tur ska ha turen att vinna en årlig lottdragning, och sedan kommer den sittande regeringen förmodligen ändå att blockera omröstning genom att filibustra.

Jag tror därför att vi håller på att ge EU-medborgarna något mycket viktigt och mycket spännande. Det gör mig stolt, men det måste vara användarvänligt, lätt att utnyttja och trovärdigt, vilket förutsätter att vi redan från början måste vara ganska strikta med att frågorna ska ligga inom EU:s behörighet och inte stå i strid med de mänskliga rättigheterna.

Vi måste kunna och vilja ge stöd till initiativtagare så att de kan uppfylla de formella kraven. Än viktigare är att parlamentsledamöterna är beredda att agera tillsammans med initiativtagare. Detta inkräktar inte på våra rättigheter. Det handlar om något där vi kan göra gemensam sak med medborgarna, även om de måste rikta

sitt budskap till kommissionen. Vi kan hjälpa till och på så sätt kan vi tillsammans skapa en verklig europeisk demokrati.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Min kollega, Gerald Häfner, nämnde några av förutsättningarna för att initiativet, som han uttryckte det, ska vara genomförbart, trovärdigt och legitimt.

Jag vill för min del fästa parlamentets uppmärksamhet på dels Ekonomiska och sociala rådets yttrande, som är mycket intressant och även kan kasta ljus över de beslut som ska fattas, samt betona att deltagandedemokrati fungerar när alla har en roll att spela – parlamentsledamöter, rådet, civilsamhällets organisationer och ej organiserade medborgare för vilka medborgarinitiativet är en möjlighet.

Herr kommissionsledamot! Jag vill i detta sammanhang med hänvisning till artikel 11 i fördraget – där det också föreskrivs en möjlighet att upprätta en strukturell och organiserad dialog med civilsamhället – fråga vilken typ av initiativ ni tänker er utifrån den modell för en social dialog som föreskrivs i fördragen och om ni vid sidan om medborgarinitiativet, som är mycket intressant och meningsfullt, planerar att organisera dialogen med civilsamhället på ett strukturellt och interinstitutionellt sätt.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Herr talman! Nu när Lissabonfördraget har trätt i kraft kan medborgarna lansera medborgarinitiativ. Det är ett framsteg, eftersom medborgarna fortfarande befinner sig för långt borta från EU och det är svårt att involvera dem i det politiska arbetet. Jag ser Europeiska medborgarinitiativet som en viktig möjlighet att öka stödet för EU bland medborgarna.

Herr talman! Jag vill särskilt uppmärksamma ett medborgarinitiativ som lanserades nyligen. Det är ett initiativ av Martin Kastler, som är här i dag, om att söndagar ska vara en vilodag och förbehållas familj och kontemplation. Jag stöder helhjärtat denna begäran och håller tillsammans med honom på att samla in så många namnunderskrifter som möjligt i Nederländerna. Jag vill uppmana alla att stödja och sprida detta initiativ. Den här typen av initiativ kan ge en fingervisning om vad medborgarna anser vara viktigt. Jag uppmanar parlamentet och kommissionen att ta dessa signaler på största allvar, eftersom EU ska finnas till för medborgarna, inte tvärtom.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Herr talman! Den utökade roll som Europaparlamentet får i och med Lissabonfördraget är i likhet med Europeiska medborgarinitiativet ett mycket viktigt steg mot en starkare europeisk demokrati. För att initiativrätten ska fylla sin funktion får det emellertid inte fastställas förfaranden som redan från början kringgår dess demokratiska karaktär.

Europaparlamentet spelar i själva verket ingen roll i processen beträffande medborgarinitiativet för närvarande. Det gamla parlamentet röstade ja till att det ska vara kommissionen som beslutar vilka initiativ som läggs fram som ska godtas och vilka som ska förkastas. Enligt min uppfattning borde Europaparlamentet spela en mycket större roll. Parlamentet borde arbeta tillsammans med kommissionen för att bedöma och avge yttranden om initiativ som läggs fram. Då skulle besluten om de föreslagna initiativens tillåtlighet lika mycket ligga i händerna på väljarnas företrädare, och inte bara i händerna på den verkställande makten. Parlamentet är för närvarande den enda EU-institution som väljs i fria, demokratiska val och medborgarinitiativet handlar faktiskt om medborgarnas problem och synpunkter. Om ett initiativ förkastas av kommissionen och därmed av den verkställande makt som förväntas genomföra det är det inte säkert att detta kommer att mötas med förståelse av medborgarna.

Det är också viktigt att den som organiserar ett initiativ – en samhällsorganisation eller en icke-statlig organisation – klart och tydligt anger initiativets ämne och syfte, även om man inte nödvändigtvis måste lägga fram ett lagförslag. Jag tror också att förfarandena i samband med initiativen bör samordnas i medlemsstaterna, för om det finns alltför stora skillnader blir det svårt för oss att vinna brett stöd för dessa initiativ.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Medborgarinitiativet utgör som en av EU-medborgarnas rättigheter ett betydande framsteg för demokratin och för den bredare allmänhetens direkta deltagande i det politiska livet.

Jag uppskattar och värderar verkligen ert sätt att ta er an denna fråga, kommissionsledamot Šefčovič. Jag vill nu knyta an till de frågor som ställdes av min kollega Zita Gurmai, för även jag anser det vara viktigt att finna svar på några av dessa frågor. En av dem gäller var och hur formaliseringen ska ske, dvs. var namnunderskrifterna ska samlas in till ett initiativ, på en statlig myndighet eller ute på gatan. I samband med detta uppstår även frågan om det kommer att föreligga en konflikt med de övriga mänskliga rättigheterna, till exempel yttrandefriheten.

Den andra frågan gäller finansieringen av hela processen. Vem ska alltså ansvara för finansieringen av medborgarinitiativen? Ska det vara EU, medlemsstaterna eller de medborgare som väcker ett initiativ? I ett värstascenario skulle det vara en kränkning av de demokratiska principerna om betalningsförmåga blev ett villkor för deltagande.

Det kommer sist men inte minst vara absolut nödvändigt att kommissionen anger en exakt tidsfrist inom vilken namnunderskrifterna ska samlas in, eller i förekommande fall att de samlas in på ett giltigt sätt och man framför allt inte glömmer bort att mekanismen måste vara öppen och tydlig så att den inte kan missbrukas av de intressegrupper som är verksamma överallt inom EU.

Jag vill framföra mitt uppriktiga tack, herr kommissionsledamot, och håller tummarna för att ni ska kunna ro detta i hamn.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! Som någon som vid två tillfällen har kampanjat för ett "ja" till Lissabonfördraget och har arbetat för medborgarinitiativet som något positivt delar jag inte min kollegas uppfattning. Jag anser inte att det bara handlar om att skyla över. Ja, det har sina begränsningar, men det har också potential och är ett mycket meningsfullt steg mot deltagandedemokrati.

Jag har diskuterat denna fråga med medborgare. Jag har verkat för att det ska bli lättare för medborgare att delta i kommissionens samråd och i utfrågningarna i framställningsutskottet. Men vi ska inte bara samråda med medborgarna: vi ska även lyssna på vad de säger och se till att deras synpunkter beaktas i all lagstiftning som utarbetas.

Det här är en möjlighet för EU-institutionerna att tydligt visa att medborgarinitiativet från början till slut kommer att spegla EU-medborgarnas åsikter. Denna lagstiftning måste vara medborgarvänlig och mycket synlig. Medborgare som vill organisera en namninsamling måste också enkelt kunna få stöd och hjälp. Det bör tydligt slås fast när kommissionen kan och inte kan agera. Det skulle bara leda till ännu fler anklagelser om ett demokratiskt underskott och cynism och ilska hos medborgarna om en miljon namnunderskrifter samlades in och frågan sedan ansågs ligga utanför EU:s behörighet.

Vi måste därför få absolut klarhet i detta och vi måste agera föregripande. Vi måste pressa ut så mycket som möjligt ur denna lagstiftning, men vi får inte lova mer än vi kan hålla. Medborgarinitiativet är som ett nyfött barn. Det har oändliga möjligheter, men måste hanteras med varsamhet när det tar sina första stapplande steg.

ORDFÖRANDESKAP: SCHMITT

Vice talman

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! När vi utformar detta instrument har vi ett enormt ansvar eftersom förhoppningarna hos medborgare som tänker europeiskt och som vill driva och föra upp europeiska frågor på EU-nivå hänger på oss. Vi måste undvika de misstag som i dag spökar i samband med framställningar till varje pris. Vi måste undvika att Europeiska medborgarinitiativet bara blir en klagomur där klagomålen aldrig följs upp. Aktiva medborgare inväntar besked: de väntar på att få se vilken form vi kommer att ge denna initiativrätt.

Om vi sätter tröskelvärdena för högt omintetgör vi en betydande potential för EU. Tänk efter själva. Det kommer att kräva en enorm insats av intressenter att samla in en miljon namnunderskrifter om en viss fråga. Om dessa därefter skulle slängas direkt i papperskorgen och inte hanteras eller följas upp på lämpligt sätt har vi sannolikt gjort den europeiska demokratin en björntjänst. Det är därför särskilt viktigt hur kommissionen hanterar just detta. För mig är detta själva nyckelfrågan.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Herr talman, herr Šešćović, herr López Garrido, mina damer och herrar! Medborgarinitiativet är ännu ett bidrag till skapandet av ett verkligt europeiskt civilsamhälle. Det är en ny möjlighet för EU:s medborgare att få mer att säga till om i beslutsprocessen. Jag hoppas att dess införande kommer att stärka känslan av tillhörighet till samma enhet, vårt EU, eftersom denna europeiska känsla tyvärr är mycket svag och alltför ofta saknas helt.

Om man ser längre än till de formella, administrativa och praktiska aspekter som hänger samman med det faktiska genomförandet av initiativet anser jag att vårt budskap framför allt måste vara politiskt. Vi får absolut inte glömma bort den vägledande princip som ligger till grund för införandet av detta initiativ: att föra medborgarna närmare institutionerna, att uppmuntra deras intresse för EU, att främja deras deltagande och göra dem till intressenter för EU:s politik. Det är detta vi hela tiden måste komma ihåg.

Vare sig vi talar om det minsta antal medlemsstater från vilka namnunderskrifterna ska komma, insamlingen, styrkandet och kontrollen av dessa namnunderskrifter, eller initiativens tillåtlighet, måste vi se till att medborgarna inte hindras om de vill lägga fram ett initiativ.

Jag vill till exempel understryka att kostnaderna för att låta en notarius publicus styrka namnunderskrifterna måste vara rimliga. I en del medlemsstater som redan har infört denna typ av initiativ på nationell nivå tas det ibland ut överdrivet stora belopp. Det är denna typ av hinder som vi måste undvika när det gäller medborgarinitiativet.

Vi får slutligen inte glömma bort den utökade rollen för vårt parlament. Som väktare av EU-medborgarnas demokratiska vilja och som garant för budgetinsyn måste parlamentet vara mer involverat i processen för att genomföra initiativet. Bara då kan vi se till att EU:s extra bit själ blir ett verkligt europeiskt hjärta.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Herr talman! Detta är ett av EU:s viktigaste demokratiska framsteg. Två tredjedelar av invånarna i Irland röstade för Lissabonfördraget och ett av skälen till detta var just detta medborgarinitiativ. För första gången kommer medborgare på gränsöverskridande basis att kunna begära att kommissionen ska lägga fram förslag. Men processen måste vara öppen. Vi måste veta vem som organiserar dessa initiativ och vi måste veta vem som finansierar dem. De får inte kapas av företagsintressen.

Kommissionen, som kommer att behöva fatta beslut om man ska vidta åtgärder beträffande ett förslag eller inte, får enligt min uppfattning inte vara det organ som beslutar om tillåtligheten. Jag anser att vi måste se till att ombudsmannen får en utökad roll och därmed kan besluta på central EU-nivå vad som är tillåtligt respektive otillåtligt.

Jag anser att det lägsta antal stater som ska krävas bör vara sju, inte nio, som kommissionen har föreslagit, och jag vill argumentera för och insistera på att den gräns på en miljon som fastställs i fördraget inte bör överträdas. Den får inte höjas genom att man sätter en hög gräns när det gäller andelen medborgare i varje medlemsstat och en hög gräns för antalet medlemsstater. Det är oerhört viktigt att fördragen följs.

Och så vill jag slutligen säga att jag anser att det bör vara möjligt för medborgarna att registrera sig på nätet.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (ES) Herr talman! Jag vill först på spanska tacka det spanska ordförandeskapet för dess beslut att lägga fram detta initiativ tidigare än väntat. Stort tack för detta!

(DE) Jag fortsätter nu på tyska. Jag vill tacka kommissionen för att man har tagit sig an det spanska ordförandeskapets initiativ och trätt fram och sagt "Okej, vi agerar snabbare än så, vi lägger fram förslaget nästa vecka". Vi hoppas att det ska finnas ett färdigt förslag före sommaren. Det är viktigt för att infria medborgarnas förväntningar.

I likhet med många av de föregående talarna anser jag att det planerade gränsvärdet på nio länder helt enkelt är för högt. Mitt förslag är att man börjar med fem, vilket är en femtedel av medlemsstaterna. Det är inte lätt att samla in en miljon namnunderskrifter även om man kanske kan använda Internet för att göra det. Det är emellertid nödvändigt att visa människor att vi vill att de ska delta i detta vårt gemensamma Europa och föra en verkligt europeisk debatt. Jag anser att det är viktigt att den juridiska, formella och innehållsmässiga granskningen av frågorna ska äga rum redan från början och inte när människor redan har börjat samla in namnunderskrifter. Initiativen bör även kunna få stöd i form av till exempel översättningar. Om så blir fallet kommer vi återigen att kunna få medborgarna att känna entusiasm över vårt gemensamma Europa – en mycket större entusiasm, dessutom.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Herr kommissionsledamot! Tack för er redogörelse för de steg som kommer härnäst. Vi har gått vidare från begreppsmässiga mål och ett antal textrader i Lissabonfördraget till ett direktiv genom vilket EU kommer att regleras.

Medborgarinitiativet innebär att EU-medborgarna ges nya möjligheter till europeisk integration. Medlemsstaternas medborgare kommer att kunna utöva påtryckningar på EU:s institutioner. Det bör dock påpekas att rätten till ett medborgarinitiativ visserligen kan vara ett demokratiskt instrument, men att det också öppnar dörren för EU som förbundsstat. Jag stöder medborgarinitiativet, men det kommer att bli nödvändigt att integrera medlemsstaternas behöriga myndigheter i det så mycket som möjligt. Skyddet av nationella författningar måste prioriteras och garanteras.

Som kommissionsledamoten sade måste initiativet balanseras, och jag ska kanske tillägga att det inte under några omständigheter får användas som förevändning för att ifrågasätta subsidiaritetsprincipen. Ramarna

för tillämpning av denna åtgärd måste tydligt anges så att vi undviker orealistiska förväntningar från vissa institutioners sida, och framför allt från EU-medborgarnas sida.

Judith A. Merkies (S&D). – (EN) Herr talman! Jag är mycket glad över medborgarinitiativet. Om det går bra ska jag gå över till nederländska för att förklara varför jag är så glad!

(NL) Jag gläder mig så över medborgarinitiativet därför att medborgarna i dag har möjlighet att framföra sina önskningar bara en gång vart femte år, men på det här sättet kommer de att kunna spela en verklig roll i EU även däremellan. Det är därför också viktigt att de vet när de kan komma och knacka på vår dörr. Det är i själva verket inte vår dörr, utan Europeiska kommissionens. Vet gemene man när det är möjligt att överklaga till kommissionen? En omfattande informationskampanj är nödvändig för att medborgarna ska få veta. Jag måste säga att det avgörande i detta sammanhang är att medborgarinitiativet kommer att nå sin fulla mognad först när alla EU:s institutioner tar en miljon medborgares röster på allvar – ministrarna och stats- och regeringscheferna bör också lyssna till dem. Det innebär naturligtvis att om en miljon EU-medborgare vill göra sig av med Strasbourg som arbetsort så måste hänsyn tas även till det önskemålet.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är övertygad om att denna initiativrätt som fördraget ger EU-medborgarna kommer att bidra till att föra folket närmare EU och EU:s institutioner i större utsträckning än de dyrbara informationskampanjer som EU finansierat och som hittills gett blygsamma resultat – valdeltagandet bekräftar detta.

Det här initiativet bidrar definitivt till att ytterligare stärka demokratin, eftersom det innebär att medborgarna direkt kan föreslå lagar. Med andra ord är det ett slags direktdemokrati som kompletterar den parlamentariska representationen.

Vi får inte låta detta tillfälle glida oss ur händerna. Kommissionen måste göra initiativrätten enkel, begriplig och lätt att utnyttja och hjälpa och stödja medborgarna hela vägen från processens början fram till insamlandet av underskrifter, exempelvis genom att avgöra om förslagen är tillåtliga. Detta är ett konkret bidrag till demokratin i EU.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! Vi talar ofta om behovet av att öka EU-medborgarnas deltagande, behovet av att vi ska närma oss EU:s institutioner och medborgarna i alla medlemsstater. Vi debatterade detta intensivt i samband med det senaste valet till Europaparlamentet, när vi i många medlemsstater såg att deltagandet var synnerligen lågt.

Något mycket viktigt har hänt sedan dess, som har inneburit förändringar av unionens själva struktur och verksamhet. Jag talar givetvis om Lissabonfördraget, ett betydelsefullt fördrag där medborgaren står i centrum och själva kärnan är hur vi alla – parlamentet, kommissionen och rådet – kan komma närmare medborgarna. Denna princip tar sig konkret uttryck i medborgarinitiativet enligt artikel 11.4. Det är en viktig och exceptionell ordning som främjar demokrati, politisk rättvisa och öppenhet.

Vi vill givetvis att denna ordning ska tillämpas korrekt och verkligen utnyttjas, och det är här det uppstår svårigheter. Alla mina kolleger i parlamentet gör rätt i att framhålla att förfarandet måste vara tillförlitligt och att kommissionens och parlamentets roller måste klargöras, men vi måste alla kunna samarbeta så att detta viktiga medborgarinitiativ inte går till spillo om underskrifter samlas in.

Min slutsats är att vi alla bär ansvaret för att främja detta initiativ. Vi ansvarar alla för att förklara denna rättighet som alla våra EU-medborgare nu har, att få dem att förstå att de själva kan sätta i gång förfaranden vid EU:s institutioner, utan att några andra åtgärder krävs.

Framför allt måste vårt budskap vara tydligt och omsättas i ett enkelt och begripligt förfarande som åtminstone fungerar för alla, fungerar för medborgarna, parlamentet, EU:s institutioner, medlemsstaterna och alla intressenter som berörs.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) För bara några månader sedan sade somliga att Lissabonfördraget aldrig skulle komma att träda i kraft. Men nu har vi kommit så långt att vi börjar tänka på hur vi ska genomföra det och fastställa en del av bestämmelserna.

Lissabonfördraget har en viktig roll att spela i kampen mot det demokratiska underskottet. Jag talar om stärkandet av parlamenten (både Europaparlamentet och de nationella parlamenten). Och jag talar, vilket är ännu viktigare, om satsningar på ett EU för medborgarna, med regler för området med frihet, säkerhet och rättvisa och för övervakning av subsidiariteten och med förverkligande av detta innovativa initiativ som har sin grund i insatser från medborgarnas sida.

Jag ställer mig bakom det som sagts av många av mina kolleger i parlamentet, särskilt min kollega Íñigo Méndez de Vigo, men jag vill betona att vi, när vi reglerar detta instrument, måste se till att det verkligen är EU-omfattande. Vi måste naturligtvis undvika att det används för att uttrycka viljan hos allmänheten i bara ett land eller ett begränsat antal länder. Vi måste däremot söka en lösning som främjar och stimulerar allmänhetens engagemang. Om vi måste välja mellan att vara mycket strikta och rigorösa eller att vara mer generösa skulle jag luta åt att vara mer generösa. Om vi kommer med lösningar som motverkar allmänhetens deltagande sviker vi Lissabonfördragets anda och förnekar den europeiska allmänheten, för vi behöver mer Europa och ett Europa som riktar sig mer till allmänheten. Den europeiska allmänheten måste bli mer delaktig och aktivt kunna utöva sitt medborgarskap.

Milan Zver (PPE). – (SL) Jag vill uttrycka min tillfredsställelse och glädje över att vi i dag diskuterar detta initiativ som, det är jag övertygad om, kommer att minska det så kallade demokratiska underskottet eller delvis eliminera det.

Generellt sett är det ett faktum att demokratin i dag tar ett steg tillbaka. Som vissa forskare antyder blir den demokratiska dialogen allt snävare, och begreppet demokrati avser enbart demokratiska val och inget annat. Allt detta påverkar sinnesstämningen hos våra medborgare, som blir alltmer passiva, och återspeglas i lågt valdeltagande eller rentav bristande förtroende för de demokratiska institutionerna.

Det är därför mycket betydelsefullt att vi antagit Lissabonfördraget, för det ger parlamenten, både de nationella parlamenten och Europaparlamentet, en viktigare roll. Framför allt ger det medborgarna möjlighet att lägga fram initiativ, och det är något som gläder mig mycket. Som en följd av detta ser vi nu hur något som skulle kunna beskrivas som ett europeiskt demokratiprojekt håller på att ta form på EU-nivå, och jag menar att vi redan har tagit ett stort kliv framåt i det avseendet.

Men den här så kallade europeiska demokratin måste givetvis utvidgas ytterligare till att omfatta även andra områden, t.ex. utnämningar av ledamöter till Europeiska kommissionen. Kort sagt finns det ett antal områden där mer skulle kunna göras i demokratiskt hänseende när det gäller EU:s institutioner. Jag är övertygad om att detta projekt, dvs. detta initiativ, skulle kunna stärka den europeiska demokratin i hög grad.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har en fantastisk möjlighet i dag: chansen att hävda ett värde, nämligen det instrument för deltagandedemokrati som medborgarna erbjuds enligt Lissabonfördraget. Det faktum att vi diskuterar detta instrument efter bara några månader är enligt min mening i sig ett absolut värde som vi måste värna om.

Jag är säker på att det givetvis kommer att vara avgörande att vi klart och tydligt slår fast vad som menas med ett betydande antal medlemsstater. Vi måste tillämpa ett kriterium som kombinerar å ena sidan medborgarnas strävan att delta i institutionerna, å andra sidan vår strävan att ge detta instrument demokratisk giltighet.

Förfarandena måste givetvis vara förenklade, okomplicerade och flexibla. Jag har själv besökt flera skolor de senaste veckorna och mötts av en stor vilja att lyssna, men framför allt har jag blivit mycket medveten om den större roll som barnen vill spela i ett EU som förändras, särskilt under Lissabonfördraget. Vi behöver därför öppenhet, objektivitet och förändring för att detta instrument ska kunna tjäna samhället och samtidigt institutionerna. I detta avseende uppmanas parlamentet, tillsammans med kommissionen och rådet, att fatta beslut om just förenklade förfaranden.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är en av dem som ligger bakom en av de första framställningarna inom ramen för medborgarinitiativet – det handlar om att värna söndagarna. I dag har vi nöjet att debattera – och sedan fatta beslut om – ett möjligt sätt att engagera medborgarna i EU:s politiska arbete. Det betyder att detta är ett möjligt sätt att åstadkomma mer demokrati och motverka EU-trötthet.

Men jag är inte här bara för att berömma utan jag vill också be er om två saker när ni nu går in i slutskedet med den här förordningen. För det första är vi européer tekniskt avancerade. Jag vill be er att göra Internet till det gängse mediet så att ett medborgarinitiativ med en miljon underskrifter även är tillåtligt med elektroniska signaturer, som också är rättsligt bindande.

För det andra vill jag påpeka att det vi gör här bara är ett första steg. Jag vill gå ett steg längre. Vi har nu initiativrätt för medborgarna, men jag skulle önska att vi i framtiden hade folkomröstningar, som vi har i min hemregion Bayern, även på EU-nivå. När det finns en framställning om folkomröstning och tillräckligt

många har skrivit under den finns det möjlighet till folkomröstning. Jag skulle önska att vi hade detta även i EU.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D). – (PL) Herr talman! De offentliga samråden om det europeiska medborgarinitiativet har just avslutats, och det visar sig att bara 323 personer har svarat. Det är ett resultat som visar att alla EU:s institutioner nu måste engagera sig starkt för att främja det nya instrumentet, för just nu står det klart att mycket få människor känner till att det finns. Resultatet av samrådet visar dock vilken riktning kommissionen bör välja när det gäller att utforma lämplig verkställande lagstiftning.

För det första är det nödvändigt att fastställa gemensamma principer, som gäller i hela unionen, för insamling och autentisering av underskrifter, och även att se till att medborgarna omfattas av samma krav, t.ex. i fråga om ålder.

En annan viktig fråga är införandet av något slags förhandsbedömning av tillåtligheten, med förutsättningen att initiativtagarna är medvetna om att det formella erkännandet av tillåtligheten inte är likvärdigt med att kommissionen lägger fram ett lagstiftningsförslag i en viss fråga.

Jag är övertygad om att medborgarinitiativet kan bli ett viktigt instrument för debatt i framtiden – breda debatter om frågor av intresse för alla européer. Jag ser därför mycket fram emot en lämplig förordning från kommissionen.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Att hålla folkomröstningar – direktdemokrati – är inte en exotisk form av demokrati. Det är den ursprungliga formen – styrelse av folket och inte för folket.

Så vi kanske skulle vara tacksamma för att EU inför detta. Jag tror inte det. EU gillar bara demokrati när man kan styra den och se till att få det resultat man vill ha. Vi har hört att makten att utlysa en sådan folkomröstning kommer att begränsas av fördärliga bestämmelser om t.ex. EU:s behörighet och EU:s egen version av mänskliga rättigheter, och det innebär i praktiken politiskt förtryck och inskränkningar av yttrandefriheten och till och med tankefriheten.

En sista punkt är att demokrati betyder styrelse av folket – en identifierbar och sammanhängande enhet – och inte styrelse av en godtycklig samling personer. Massmigrationen har gjort detta svårt att åstadkomma. EU som helhet har blivit ett enhetligt folk i ännu mindre grad än vad som annars hade kunnat vara fallet. Men det är bättre än ingenting, och vi kanske åtminstone får visa att detta initiativ var ett tomt löfte.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Jag anser att införandet av det europeiska medborgarinitiativet i Lissabonfördragets bestämmelser är ett viktigt steg för att befästa demokratin i EU.

Ett annat viktigt sätt att utöva och befästa demokratin är att hålla folkomröstningar. Här vill jag göra en utveckling och berätta att tre folkomröstningar har hållits i Rumänien sedan 2004 – den senaste gällde övergången till ett enkamarsystem och en minskning av antalet parlamentsledamöter. Valdeltagandet var 51 procent och en överväldigande majoritet röstade för förslaget.

Jag välkomnar kommissionens initiativ med ett brett offentligt samråd om förordningen på Internet. Antalet stater från vilka underskrifter måste samlas in, det minsta antalet underskrifter från varje land och reglerna för kontroll av underskrifterna kommer att fastställas med detta som utgångspunkt.

Avslutningsvis vill jag fråga kommissionen när den tror att denna förordning kommer att träda i kraft, eftersom jag anser att den måste färdigställas snarast möjligt.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! De senaste åren har EU upplevt en förtroendekris från medborgarnas sida. Ett av tecknen på detta är det mycket låga valdeltagandet i valet till Europaparlamentet, som har sin grund i den utbredda känslan att medborgarna inte över huvud taget kan påverka vad som händer i EU med hjälp av sin röst. Jag välkomnar därför varmt den möjlighet till medborgarinitiativ som Lissabonfördraget öppnar för EU-medborgarna, och i det sammanhanget också det offentliga samrådet med kommissionen och grönboken om hur medborgarinitiativet ska förverkligas i praktiken. Jag stöder i princip de flesta förslagen i grönboken.

Men om vi sträcker ut en hjälpande hand får vi inte samtidigt vara rädda för att EU-medborgarna ska fatta den. Jag anser därför att några av de begränsande åtgärderna är alltför strikta, om vi verkligen är angelägna om att maximera dialogen med medborgarna. Det handlar främst om det minsta antal medlemsstater som de medborgare som undertecknar ett initiativ måste komma från, och om definitionen av ett så kallat betydande antal stater. Förslaget om en av tre stater, dvs. för närvarande nio stater, är enligt min mening i

praktiskt avseende hindrande och orealistiskt för framtida initiativ. En minskning av antalet till 20 procent skulle, tycker jag, vara ett steg i rätt riktning för allmänheten i EU, som t.ex. också kommer att notera den större tonvikt som läggs vid makroregionernas roll vid EU-politikens utformning. Och varför inte?

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Möjligheten till ett europeiskt medborgarinitiativ kan främja offentliga debatter om EU-frågor och leda till en verklig offentlig sfär i EU. Företrädare för det civila samhället kan ta upp samhällsfrågor som de politiska grupper som i dag är representerade i Europaparlamentet inte kan eller vill ta upp. Av dessa frågor är det särskilt en jag vill framhålla. Jag anser att det är viktigt att kommissionen, parallellt med förhandsmeddelandet om resolutionsförslag och redan innan insamlingen av underskrifter inleds eller kanske när ett visst antal underskrifter samlats in, avger ett yttrande, baserat på sin egen behörighet och på gemenskapsrätten, om huruvida förslaget i fråga skulle vara godtagbart. Om ett förslag avvisas på formella grunder eller därför att rättslig grund saknas när en miljon underskrifter redan samlats in kan det ställa inte bara kommissionen utan hela EU i mycket dålig dager.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Lissabonfördraget innehåller bestämmelser om att stärka det civila samhällets roll i EU:s institutioner och om möjligheten för EU-medborgarna att ta initiativ till lagstiftningsförslag. Medborgarnas initiativrätt innebär att minst en miljon medborgare kan uppmana Europeiska kommissionen att ta lagstiftningsinitiativ på ett visst område.

Det är dock mycket svårt att samla in så många väljarunderskrifter. För att upprätta en effektiv mekanism för demokratiskt deltagande och för att se till att initiativet är lätt att utnyttja för medborgarna måste det därför ges möjlighet att initiera förslag, med tydliga riktlinjer och ett förenklat och lämpligt förfarande.

Tyvärr har medborgarnas initiativrätt inte utnyttjats sedan Lissabonfördraget trädde i kraft. Ingen aspekt av medborgarinitiativet har ännu diskuterats, och det finns ingen konkret handlingsplan för hur initiativens öppenhet och den demokratiska ansvarigheten ska garanteras, för att undvika att medborgarna faller offer för storföretagens intressen.

Medborgardialogen är alltså det viktigaste inslaget i EU:s och mitt land Litauens demokratiska modell och en nödvändig grund för den, så jag vill uppmana kommissionen att vidta alla åtgärder för att se till att denna initiativrätt för medborgarna genomförs på rätt sätt snarast möjligt.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Våra kolleger har gjort många intressanta saker när det gäller den här frågan, och de har enhälligt enats om att detta är ett underbart verktyg att sätta i händerna på våra medborgare.

(EN) Medborgarinitiativet var ett kraftfullt och övertygande argument mot nejsidan i folkomröstningen om Lissabonfördraget på Irland, särskilt när de hävdade att det var ett försök till maktövertagande från EU:s sida och inte ett verkligt demokratiskt försök att göra medborgarna delaktiga. Men det är stor skillnad mellan att ta med något i ett fördrag och att sätta det i verket, och här finns en stor utmaning för oss.

Å ena sidan finns det en risk – en verklig risk – för att processen skulle kunna kapas av intressegrupper och mäktiga påtryckningsgrupper som med lätthet skulle kunna samla en miljon underskrifter. Det är därför min kollega Proinsias De Rossas förslag om ombudsmannens medverkan kan vara väl värt att överväga.

Å andra sidan finns det verkliga möjligheter för medborgarna här. Ett initiativ som inletts av min kollega Paolo De Castro är värt att beakta, nämligen det om att ge söndagarna särskild status och överväga om vi vill vila på den sjunde dagen, som vår skapare, eller behandla den på samma sätt som vilken annan veckodag som helst. Det är en viktig fråga.

Jag tror alltså att det finns stora möjligheter här, och jag ser fram emot den fortsatta utvecklingen.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Jag måste uttrycka min djupa tillfredsställelse över den debatt som har ägt rum. Det är dessutom en debatt som kommit till stånd på begäran av Europaparlamentet, som uttryckligen ville att denna debatt om medborgarinitiativet skulle hållas, och jag menar att vi har hört en rad anföranden där ett enhälligt stöd för denna fråga, som prioriterats av rådets spanska ordförandeskap, har kunnat urskiljas. Det finns dessutom stöd för ett snabbt genomförande.

I detta sammanhang tror jag att Maroš Šefčovičs tillkännagivande av att texten till förordningen ska läggas fram den 31 mars också välkomnades med stor tillfredsställelse av er alla. Jag vill återigen tacka kommissionen för att den hanterat frågan så snabbt, omsorgsfullt och entusiastiskt att vi nu kan inleda detta lagstiftningsförfarande. Jag hoppas att det så snart som möjligt kommer att avslutas med att det här lagstiftningsinitiativet tas i bruk – något som nästan alla talare ansett nödvändigt, angeläget och oundgängligt.

Jag anser att detta dessutom kan tolkas som stöd från alla grupper i parlamentet och alla ledamöter, även de som likt Syed Kamall i hans utomordentliga anförande stöder medborgarnas lagstiftningsinitiativ därför att det, enligt hans mening, kommer att försvaga EU.

Syed Kamall är inte här ... Det är synd att han inte är det och jag är ledsen att ge honom dåliga nyheter och göra honom modfärdig, för detta initiativ kommer att stärka EU och inte alls försvaga det. Det kommer att stärka EU därför att det är ett initiativ som, kort sagt, stärker EU:s två grundläggande principer: demokrati och medborgarskap. Dessa är EU:s två främsta politiska pelare: demokrati och medborgarskap.

Det här är ett initiativ som i viss mån syftar till att utjämna den paradox vi ser: ett EU som är allt mäktigare – det är parlamentet ett bevis för – och har allt större inflytande och påverkar medborgarnas liv i allt högre grad men som ändå är skilt från den debatt som pågår i vart och ett av länderna.

Det är en paradox av betydelse för själva demokratin. Medborgarinitiativet kommer, som Íñigo Méndez de Vigo sade, att leda till en rad debatter av europeisk betydelse, i frågor som är europeiska, inte lokala. Det beror på att det tvingar fram kontakter mellan människor från olika länder och därför är tydligt europeiskt till sin verkan. Det är otvivelaktigt ett sätt att stärka denna demokrati och även det medborgarskap eller europeiska *demos* som Carlo Casini talade om. Han är för övrigt ordförande för utskottet för rättsliga frågor och medborgerliga rättigheter, som för det mesta kommer att hantera detta initiativ.

Det är detta medborgarskap som Ramón Jáuregui Atondo framhöll som så viktigt i sitt anförande och som i så hög grad representerar EU:s rötter – även Csaba Sógor och Gerald Häfner nämnde det. Som Martin Kastler också sade måste detta initiativ tillämpas. Det är en vädjan till medborgarna, för EU:s medborgerliga identitet utvecklas när den omsätts i praktiken – inte bara när en rättighet erhålls utan när den omsätts i handling och utövas. Det är, anser jag, det viktiga som bör ske så snart medborgarinitiativet träder i kraft.

Jag vill återigen tacka kommissionen och parlamentet, som alldeles säkert kommer att hantera denna fråga omsorgsfullt, grundligt och snabbt. Salvatore Iacolino nämnde ett särskilt snabbt förfarande för att detta initiativ ska kunna genomföras så snart som möjligt, och även Elena Băsescu efterlyste i sitt anförande ett snabbt genomförande av initiativet.

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill till att börja med tacka Diego för en utmärkt sammanfattning av dagens debatt. Jag vill tacka er alla för ert stöd och era positiva förväntningar i samband med medborgarinitiativet. Jag kan försäkra er om att jag med nöje ska lägga fram förslaget för er så snart som möjligt efter antagandet.

På grund av tidsbegränsningar och det faktum att förslaget ännu inte färdigställts kunde vi inte gå in på detaljer i dag. Men jag är mycket tacksam för era tankar och synpunkter, för de speglar verkligen de tankar och synpunkter vi samlat in under arbetet med det europeiska medborgarinitiativet, sett till både art och kvalitet.

Det är mycket som vi alla är eniga om. Det första är givetvis öppenheten. Jag kan försäkra er att vi söker en lösning som garanterar att vi, tack vare kommissionens registrering av initiativet, kommer att veta vilka som ligger bakom och hur deras finansiering ser ut. Vi kommer mycket tydligt att se om initiativet är äkta, om det verkligen är ett medborgarinitiativ och om det verkligen är ett europeiskt initiativ. Jag anser att alla dessa inslag måste finnas med för att detta nya instrument ska komma till god och framgångsrik användning.

Vi är alla eniga om att systemet måste vara praktiskt och användarvänligt. Vi vill skapa ett system där medborgarna inte känner att de måste genomgå ett mycket betungande förfarande för att samla in eller lämna underskrifter. Vi tittar på de här möjligheterna och, givetvis, på hur modern informationsteknik – som är så kännetecknande för vårt århundrade – kan användas.

Det står klart att det finns olika system för kontroll av underskrifter i medlemsstaterna. Ett av de tydliga svar vi fick under det offentliga samrådet var att medborgarna skulle föredra en viss enhetlighet när det gäller kontroll och insamling av underskrifter. Samtidigt fick vi ett tydligt budskap från medlemsstaterna om att vi bör försöka åstadkomma ett system som inte blir alltför betungande eller komplicerat för de nationella myndigheterna, för det blir medlemsstaterna som måste kontrollera att de underskrifter som samlas in för medborgarinitiativet är äkta och genuina.

Jag lyssnade mycket noga på era krav på mycket tydliga förfaranden när initiativet gått igenom och underskrifterna samlats in. Jag vill försäkra er om att det definitivt kommer att bli så. Förslaget kommer att innehålla mycket tydliga frister – när, hur och inom vilka tidsramar kommissionen måste reagera när ett medborgarinitiativ gått igenom.

När ni lyssnat till synpunkterna här håller ni säkert med mig om att den svåraste fråga vi måste ta itu med är frågan om tillåtlighet – hur vi kan finna en lösning som gör att vi undviker frustration från medborgarnas sida, hur vi kan skydda EU:s värden och hur vi kan se till att det europeiska medborgarinitiativet förblir seriöst och äkta. Jag kan försäkra er om att det inte finns några enkla svar på de här frågorna och de något motsägelsefulla kraven.

Kommissionen tittar på ett alternativ som skulle innebära att EU:s värden och de mänskliga rättigheterna värnas redan från början. Samtidigt vill vi tydligt kunna se att förslagen till medborgarinitiativ verkligen har möjlighet att gå igenom.

Vi vill undvika eventuellt missbruk där vi kanske får initiativförslag varannan vecka i meningslösa frågor vars tillåtlighet vi skulle tvingas uttala oss om, och som sedan skulle överklagas till domstolen – initiativ som bara skulle syfta till att främja den egna saken för potentiella initiativtagare till negativa politiska agendor. Det måste vi också komma ihåg. Jag hoppas att vi kan hitta den rätta balansen när det gäller att hålla tillåtligheten i schack i lämplig utsträckning.

För att kort besvara vice talman Isabelle Durants fråga om kommunikation med det civila samhället menar jag att det europeiska medborgarinitiativet är den bästa lösningen. Vi har en mycket bra strukturerad dialog som organiseras av Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, och jag hade en mycket lång diskussion med dem för bara två veckor sedan. Jag anser att starka och omfattande offentliga samråd äger rum genom förslagen om smart lagstiftning. Vi kommer att utvidga detta och tillämpa det ännu mer i framtiden.

Med hänsyn till tiden vill jag avsluta med att säga att jag verkligen ser fram emot att snart komma tillbaka med ett förslag. Jag ser fram emot vår gemensamma diskussion om denna fråga och vad jag hoppas kommer att bli mycket dynamiska och snabba förfaranden, så vi kan få detta mycket viktiga instrument godkänt snarast möjligt.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Den nya lagstiftningsramen kring det europeiska medborgarinitiativet är definitivt välkommen. Medborgarna borde för länge sedan ha fått tillgång till ett sådant instrument. Å andra sidan håller jag med dem som talat i dag och krävt att de förordningar som ska ligga till grund för genomförandet av medborgarinitiativet ska vara enkla, lätta att tillämpa och begripliga samt innefatta så lite byråkrati som möjligt. Bara på det sättet kan medborgarinitiativet verkligen bli ett riktigt instrument som står till medborgarnas förfogande och som de kan använda för att göra sina röster hörda. Bara på det sättet kan EU lyckas närma sig sina medborgare och bli mer demokratiskt.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Lissabonfördraget ger EU-medborgarna rätt att föreslå lagstiftningsinitiativ. Det är ett av de viktigaste stegen i uppbyggnaden av medborgardemokrati och direkt deltagande för medborgarna i EU:s beslutsprocess. Det europeiska medborgarinitiativet kan bidra till att minska gapet mellan institutionerna och medborgarna och stödja det civila samhällets utveckling i EU. En förordning som reglerar processen, villkoren och förfarandena för framläggande av ett sådant initiativ måste därför snarast antas. EU-medborgarna väntar med spänning på detta.

Det europeiska medborgarinitiativet handlar främst om ökat deltagande för medborgarna vid EU-lagstiftnings utformning. Jag vill därför ta upp frågan om digitala signaturer i medborgarinitiativet, som ännu ett sätt att öka intresset för EU-politiken. Eftersom vi redan kan rösta och genomföra banktransaktioner via Internet kan vi definitivt utveckla ett säkert system som skulle göra det möjligt att identifiera digitala signaturer.

Insyn i förfarandena är också viktigt. Initiativtagare måste vara offentligt ansvariga för öppenhet i fråga om finansieringen av namninsamlingskampanjen. Fastställandet av tydliga kriterier för hur en sådan kampanj ska drivas säkrar inte i sig skydd mot eventuellt missbruk av instrumentet från EU-skeptikernas sida. För dem behöver det inte vara någon större svårighet att samla in en miljon underskrifter med hjälp av betydande finansiella resurser. Kampanjen inför det senaste valet till Europaparlamentet visade detta. En lösning skulle kunna vara att kräva att initiativtagare ska ha en webbplats med finansiell information, t.ex. om inkomstkällor, kostnader och finansiella rapporter.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), skriftlig. – (PL) Dagens debatt är ännu ett steg på vägen mot att ge det europeiska medborgarinitiativet dess slutgiltiga form. Tanken på att skapa ett verktyg som ger medborgarna möjlighet till ett mer fullvärdigt deltagande i EU:s demokratiska liv fördes på tal redan 2005 sedan

konstitutionen röstats ned i folkomröstningarna i Frankrike och Nederländerna. Dessa folkomröstningar speglade märkbara brister i kommunikationen mellan EU och dess medborgare. Även de nyligen offentliggjorda resultaten av de offentliga samråden, som inleddes med grönboken om ett europeiskt medborgarinitiativ, visar att intresset från de enskilda medborgarnas sida är lågt. Kommissionen fick bara 159 svar från privatpersoner.

Medborgarinitiativet gör det möjligt för oss att förändra situationen och ge våra medborgare en starkare röst genom att de får rätt att direkt uppmana kommissionen att lägga fram nya politiska initiativ. För att kunna garantera att initiativet inte blir ett redskap i ett politiskt spel får vi inte ställa alltför strikta krav på våra medborgare. Men vi måste se till att garantierna mot missbruk uppfylls. Det är viktigt att det europeiska medborgarinitiativet blir ett verkligt överstatligt instrument som är medborgarvänligt och enkelt att använda. Det måste vara enkelt, begripligt och lätt att utnyttja. Om ett initiativförslag inte uppfyller de formella kraven bör idén kvarstå och läggas fram i form av en framställning. På så sätt ser vi till att det arbete som lagts ned på förberedelser och de insatser som gjorts inte varit förgäves. Om dessa villkor uppfylls kommer européerna, för första gången i det integrerade Europas historia, att kunna utöva ett konkret och direkt inflytande över EU-politikens utformning.

14. Situationen i Tibet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om situationen i Tibet.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Herr talman! Jag ser att EU:s spanska ordförandeskap nu lämnar sammanträdeslokalen, så jag vill uttrycka min stora besvikelse över att varken det spanska ordförandeskapet eller den höga representanten kommer att vara närvarande för denna diskussion och över att deras platser kommer att stå tomma.

Det är vanhedrande mot Europaparlamentet, som är den enda av EU:s institutioner som väljs av Europas invånare, och det skapar ett dåligt exempel, särskilt nu när Lissabonfördraget är i kraft.

Får jag be er att framföra till dem som kommer att vara frånvarande att föredragningslistan för plenarsammanträdet beslutas av parlamentet, inte av rådet eller av EU:s spanska ordförandeskap, och att minst en av dem borde ha varit här i dag.

Talmannen. – Jag underrättades om att det spanska ordförandeskapet redan tidigare, för en månad sedan, meddelat att man inte kan stanna längre och djupt beklagar det.

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka parlamentet för att man tagit upp denna fråga till debatt i dag, för jag anser att den är värd att diskutera och jag tycker att vi inledningsvis bör konstatera att våra förbindelser med Kina – som vi ser som mycket betydelsefulla och strategiska – har gjort oerhört stora framsteg under de senaste åren. Ett så starkt strategiskt partnerskap innebär att vi kan ta upp alla frågor, även de känsligaste – och det gör vi verkligen också.

Vi har byggt upp ett imponerande ramverk för kontakter på hög nivå där vi regelbundet tar upp de globala utmaningar som våra medborgare står inför, utan att bortse från de frågor där vi kanske har olika uppfattningar – och Tibet är otvivelaktigt en av dem.

Det är uppenbart att vi fortfarande har meningsskiljaktigheter med Kina om Tibet. Vi är mycket bekymrade över människorättssituationen i Tibet, för det faktum att Tibet i stor utsträckning förblivit stängt för internationella medier, diplomater och humanitära organisationer och även över avsaknaden av framsteg i samtalen mellan företrädarna för Dalai Lama och de kinesiska myndigheterna.

EU:s ståndpunkt lämnar inget utrymme för feltolkning. Jag vill därför betona att EU respekterar Kinas suveränitet och territoriella integritet, inklusive Tibet. Vi respekterar politiken för ett enat Kina.

Vi har emellertid alltid stött fredlig försoning genom dialog mellan de kinesiska myndigheterna och företrädarna för Dalai Lama. Denna dialog måste vara konstruktiv och konkret och omfatta alla centrala frågor, t.ex. bevarandet av Tibets unika kultur, religion och traditioner och behovet av att åstadkomma ett system med meningsfull autonomi för Tibet inom ramen för den kinesiska författningen.

Dialogen bör också gälla alla tibetaners deltagande i beslutsfattandet. För EU är Tibet en människorättsfråga. Vi har konsekvent framfört detta budskap till våra kinesiska motparter och lyssnat noga på deras synpunkter, och vi gör allt vi kan för att förstå deras hållning i en anda av ömsesidig respekt.

Men mänskliga rättigheter är universella, och situationen i Tibet är en legitim angelägenhet för det internationella samfundet, något som vi regelbundet påpekar för våra kinesiska samtalspartner.

I dialogen mellan Kina och Tibet har den tibetanska sidan nyligen lagt fram ett uppdaterat memorandum om verklig autonomi för Tibet i framtiden. Vi välkomnar att den tibetanska sidan har upprepat att man är fast besluten att inte söka separation eller självständighet.

Det gläder oss också att Dalai Lama står fast vid sin ståndpunkt om en medelväg och om dialog som det enda sättet att nå en ömsesidigt godtagbar och varaktig lösning.

EU välkomnar att båda parter fortsätter att hålla samtal, även om vi beklagar avsaknaden av resultat och drivkraft.

Avslutningsvis vill jag vädja till företrädarna för de två sidorna att fortsätta och stärka dialogen i en öppen anda och i syfte att nå en hållbar lösning i Tibet. Från vår sida kan jag garantera EU:s helhjärtade stöd för en sådan process.

Laima Liucija Andrikiienė, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! Den nionde rundan i samtalen mellan Kina och Tibet gav inga konkreta resultat och har inte förbättrat situationen för gemene man i Tibet. Vi beklagar att EU inte gjorde något uttalande innan samtalen avslutades och hoppas att det kommer ett uttalande om bedömningen av resultaten av samtalen. Europaparlamentet skulle vilja veta på vilket sätt rådet skulle kunna bidra till att få till stånd en ömsesidigt godtagbar lösning av Tibetfrågan och säkra grundläggande mänskliga rättigheter och verklig autonomi för det tibetanska folket.

Som andra punkt vill jag erinra er om att Europaparlamentet insisterar på vikten av att Europeiska kommissionen stöder projekt för utveckling och det civila samhället till förmån för den tibetanska befolkningen i Tibet och för tibetanska flyktingar i exil – i Indien, Nepal och Bhutan – på ekonomiska och sociala områden som hälsa och nutrition, uppehälle och utbildning, tillgång till arbete, jämställdhetsfrågor, miljö och förnyelse av bostäder. När det gäller det sista innehåller den tibetanska förnyelseplanen för flyktingbostäder, som upprättats av den centrala tibetanska förvaltningen i Dharamsala, en redogörelse för behoven hos den tibetanska befolkningsgruppen i exil; denna plan skulle kunna beaktas och stödjas av Europeiska kommissionen.

Slutligen träffade president Barack Obama nyligen Dalai Lama i Vita huset. Vi ser fram emot att få se Catherine Ashton bjuda in Dalai Lama och träffa honom i Bryssel. Det skulle innebära en möjlighet att börja samordna de nationella ståndpunkterna i fråga om Tibet och komma fram till en enhetlig och tydlig ståndpunkt och policy från EU:s sida i den här frågan. Utnämning av en särskild EU-samordnare för Tibet, som nämns i EU:s budget, skulle kunna vara till hjälp när det gäller att fastställa en gemensam EU-ståndpunkt och EU-strategi i fråga om Tibet.

María Muñiz De Urquiza, för S&D-gruppen. – (ES) Herr talman! Det har nu gått två år sedan resningen i Tibet, och vi hoppas att demonstrationerna med anledning av detta inte ska leda till att det våld, de gripanden och de dödsfall som ägde rum för två år sedan upprepas.

Det är under alla omständigheter mycket tveksamt om det är lämpligt att hålla denna debatt just nu, eftersom parlamentet har framfört sin ståndpunkt i fråga om Kina vid ett antal tillfällen de senaste månaderna och, framför allt, eftersom Kina är en viktig internationell aktör vars förbindelser med EU sträcker sig mycket längre än till Tibetfrågan. Trots att frågan om mänskliga rättigheter är mycket viktig, framför parlamentet sin ståndpunkt bara om Tibet och inte om mänskliga rättigheter. I denna debatt är vår ståndpunkt, den socialdemokratiska ståndpunkten, under alla omständigheter mycket tydlig: vi intar exakt samma hållning som EU. Med andra ord försvarar vi mänskliga rättigheter och även dialog, möten och överenskommelser. I det avseendet stöder vi helt och gläder oss mycket åt återupptagandet av förhandlingarna mellan de kinesiska myndigheterna och de tibetanska företrädarna, och vi förespråkar en ömsesidigt godtagbar lösning som baseras på respekt för minoriteternas religiösa och kulturella rättigheter inom ramen för den enade staten Kinas territoriella integritet.

Jag beklagar djupt att kommissionens vice ordförande och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik inte är här, för det är hon som är ordförande för utrikesrådet och borde delta i debatter om utrikespolitik.

Vidare är det djupt orättvist att säga att det är fel av det spanska ordförandeskapet att inte närvara under denna debatt, för det spanska ordförandeskapet är outtröttligt. Diego López Garridos närvaro här i kammaren för att diskutera alla frågor är nästan övermänsklig.

Vi har skaffat oss en hög representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik som har företrädare framför ministrarnas ståndpunkter i utrikespolitiska frågor, och det är hon som borde debattera de här frågorna med parlamentet.

Niccolò Rinaldi, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det tycks stå klart att Kina inte har för avsikt att förhandla eller inleda en dialog om Tibet.

Kinas medverkan i den internationella handeln, OS och tidigare förändringar av ledarskapet i Peking har inte lett till några egentliga förändringar av politiken. Under tiden fortsätter kampen mellan David och Goliat, framför allt genom att Kina ändrar den demografiska balansen i Tibet, vilket är mycket bekymmersamt, och vid behov även använder militärt förtryck, som för två år sedan.

Nu håller framför allt den tibetanska kulturen och andligheten på att försvinna, något som enligt vår mening är en del av mänsklighetens arv. Det är uppenbart att Kinas kommunistparti vet mycket litet om andlighet och kulturell identitet. I det avseendet måste vi, om vi accepterar vad som kan beskrivas som ett kulturellt folk mord i Tibet, vara beredda att acceptera många fler händelser av det slaget i framtiden.

Vi får inte ge upp. Vad vi först och främst vill be kineserna om är att acceptera den tibetanska kulturen för vad den är. I och med godtagandet av Hongkongs särskilda karaktär är de ett land med två system och borde därför kunna godta att vara ett land med tre system. Kina har tillräckligt breda axlar för att kunna göra det.

Vi uppmanar EU:s institutioner, från Catherine Ashton till rådet, att inte svika de EU-medborgare som på många sätt visat sitt engagemang för den tibetanska saken. Vi stöder också, i likhet med Laima Liucija Andrikienė, inrättandet av en samordnare för Tibet.

Detta är en kamp för frihet som därmed gäller vår kontinents identitet. När det gäller huruvida vapenembargot mot Kina ska förnyas eller inte anser jag att vi bör ta hänsyn även till den här frågan.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Herr talman! Även jag vill skarpt fördöma det spanska ordförandeskapet för att man lämnade kammaren. De lyssnade inte ens till vad Laima Liucija Andrikienė sade. Hon bad rådet att ha modet att närvara under denna debatt och redogöra för sin syn på Tibetfrågan.

Ni tog fel, herr talman: ni sade att Spanien uppgett att de kunde vara här fram till kl. 18.50. Det stämmer inte. De hade från början sagt att de måste lämna oss kl. 17.00, men de kunde uppenbarligen stanna nästan två timmar längre när medborgarinitiativet diskuterades.

Detta får inte upprepas. Jag utgår från att kommissionen, vars vice ordförande är Catherine Ashton, menar allvar och kommer att göra vad man just sade att man skulle göra. Våra förbindelser med Kina är nämligen så viktiga att vi också måste kunna diskutera svåra frågor som den om Tibet.

Jag anser att det nu är rätta tiden att förnya EU:s stöd för Tibet. Vi måste göra något åt det faktum att nio förhandlingsrundor mellan Kina och den tibetanska exilregeringen inte gett något resultat, och här håller jag helt med Niccolò Rinaldi. Kina tycks inte vilja ha ut någonting av samtalen utan vill bara fortsätta kränka Tibets kulturella, religiösa och språkliga rättigheter. Vi kan inte acceptera ett kulturellt folk mord av det slaget.

För en månad sedan reste jag till Dharamsala och träffade Dalai Lama. Jag talade med honom i en timme strax innan han reste till Förenta staterna för att träffa president Barack Obama. Jag blev övertygad om att jag måste föreslå i parlamentet att vi skulle diskutera situationen i Tibet.

Dalai Lama är en stillsam, fredlig person, och det är helt fel av Kina att ständigt hävda att han är en farlig separatist och att han orsakade den oro och de upplopp vi bevittnade i Tibet för två år sedan. Dalai Lama har tvärtom sagt att kinesiska företrädare är välkomna att granska dokument i hans exilregerings arkiv för att själva försäkra sig om att han inte manat till våld. Ändå fortsätter man att hävda detta.

Jag uppmanar EU att fördöma dessa påståenden och ta upp saken med Kina. Om EU inte har modet att försvara Tibet är det inte många andra som kommer att göra det. Vi kan ta ett blad ur president Obamas bok: han hade modet att ta emot Dalai Lama. Enligt min mening vore det en helt normal gest om unionens höga representant också gjorde något liknande, såsom föreslagits här.

Vi måste hålla denna fråga vid liv i Europaparlamentet. Det har också nämnts här att vi behöver en särskild representant för Tibet. Vi har alla möjliga särskilda representanter. Varför skulle vi inte kunna ha en särskild representant för Tibet? Det finns ju till och med pengar för det i årets budget. Det är helt oacceptabelt att rådet lämnar denna debatt. Rådet är fegt och har inte modet att ta itu med detta problem, som handlar om att försvara mänskliga rättigheter.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Framtiden för Tibets folk och deras anmärkningsvärda buddhistiska kultur är fortfarande det som mest upptar tankarna hos dem av oss här i kammaren som tror på mänskliga rättigheter.

Sedan Kinas kommunistiska styrkor invaderade Tibet för 61 år sedan har tibetanernas unika livsstil utsatts för ett systematiskt förtryck. Massinvandringen av hankineser och höghöjdsjärnvägens ankomst till Lhasa har ytterligare befäst Pekings grepp om Tibet.

Under tiden fortsätter Dalai Lama, från sin exil i Indien, sin fredliga kampanj för att uppmärksamma situationen för sitt folk. Uiguriska jihadister har också utnyttjat den senaste tidens oro i Tibet för att underblåsa sitt eget våld mot den kinesiska regeringen.

Tibet bör ges största möjliga autonomi, och vi vet att det är möjligt under mantrat "ett land, två system", som gäller inte bara Hongkong utan även Macao, så varför inte Tibet?

Peking kommer utan tvivel att avvisa parlamentets farhågor som ett omotiverat ingrepp i deras inre angelägenheter, men en ny och mer avslappnad hållning gentemot Tibet från Kinas sida skulle mycket väl kunna vara gynnsam för Kinas inre säkerhet och för omvärldens bild av Kina.

Jag vill också ansluta mig till dem som i dag djupt beklagar att vi inte har någon företrädare för rådet eller det spanska ordförandeskapet här, och att den höga representanten för utrikes frågor inte är närvarande.

Oreste Rossi, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag blev skakad av kommissionsledamot Maroš Šefčovičs ord nyss, när han sade att vi respekterar Kinas territoriella integritet. Det betyder att kommissionen erkänner Kinas rätt att ockupera Tibet, och det är mycket allvarligt.

Medan hoten mot det tibetanska folket fortsätter har Dalai Lama, i 2008 års memorandum och i de noter som i år fogats till det, bekräftat sitt åtagande att inte söka separation och självständighet för Tibet utan faktisk autonomi för det tibetanska folket inom ramen för Kinas författning – en ömsesidigt fördelaktig kompromisspolitik grundad på medkänsla och icke-våld som syftar till att bevara Tibets kultur.

Det tibetanska folket förväntar sig gensvar från den kinesiska regeringen, t.ex. samtal med Dalai Lamas företrädare och samtycke till begäran från FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter om att sända en delegation för att avslöja den kärva verkligheten.

Europaparlamentet bör också lyssna till den tibetanska befolkningsgruppen. Genom att stärka de nationella synergierna skulle man kunna försöka upprätta ett europeiskt samordningsnätverk för det tibetanska folket, som utan beslutsamma insatser från det internationella samfundets sida riskerar att utplånas.

ORDFÖRANDESKAP: KOCH-MEHRIN

Vice talman

Edward McMillan-Scott (NI). – (EN) Fru talman! Tibet är ett vackert land och dess folk är fromma, tålmodiga och förtryckta – antagligen är det det folk i regionen som utsätts för det värsta förtrycket från Kina. Jag anser att kvällens debatt har visat ett anmärkningsvärt samförstånd i parlamentet om exempelvis EU:s utnämning av en särskild samordnare för Tibet.

Händelserna tvingar oss att fatta vissa beslut här i parlamentet. Den här veckan har Google övergett Kina. Vi har de ständiga problemen med mänskliga rättigheter i Kina och den kristna människorättsadvokaten Gao Zhishengs försvinnande.

Allt detta visar att vi måste uppmärksamma Kina, och Tibet, och jag vill påpeka, nu när världsutställningen i Shanghai invigs i maj, att alla som gör affärer i Kina bör ta hänsyn till FN:s Global Compact-initiativ, som omkring 4 000 företag har anslutit sig till.

Till sist kan jag bara säga att jag anser att parlamentet bör utse en föredragande för Tibet, om inte EU utser en särskild samordnare.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Fru talman! Frågan om Tibet och tibetanerna förblir tyvärr ett stort problem. Situationen är inte så allvarlig som för två år sedan, när årsdagen av den tibetanska resningen åtföljdes av brutal förföljelse, mord och tortyr. Men vi kan inte säga att situationen är gynnsam. För några dagar sedan greps skolbarn för att de försökt fira årsdagen av resningen i Gansu och Kanlho. Tibetaner är förbjudna att göra något för att rädda sin egen kultur, identitet och religion.

De kinesiska myndigheterna säger att Dalai Lama är en privatperson. Det påminner mig om de polska kommunisternas ansträngningar när de för 25 år sedan sade samma sak om Lech Wałęsa. Jag hoppas att tibetanernas kamp kommer att sluta med samma framgång som polackerna nådde, och att sanningen kommer att segra även den här gången. I dag inleds det 21:a mötet med den tibetanska arbetsgruppen för förhandlingar mellan Kina och Tibet i Dharamsala. Det är en institution som verkar under beskydd av den tibetanska exilregeringen i syfte att bidra till dialogen.

Enligt min mening borde även EU göra något för att se till att dialogen är äkta. Vi beklagar oss ibland över att det inte finns mycket vi kan göra, men i det här fallet kan vi vidta konkreta åtgärder, vilket redan nämnts i dag. Det är därför rådets frånvaro är så betydelsefull – våra vädjanden riktar sig till rådet, som utser särskilda samordnare. Även jag ställer mig bakom denna vädjan, för det handlar om ett önskemål som framförts många gånger i Europaparlamentets resolutioner om Tibet – önskemålet om en särskild samordnare, som har ett verkligt inflytande över dialogen mellan tibetaner och kineser.

En sak till: jag förstår inte hur det kan komma sig att Kina 2014 ska stå värd för ännu ett OS – den här gången är det ungdoms-OS – fast vi misslyckas med att få Kina att göra framsteg när det gäller mänskliga rättigheter. Det är verkligen sorgligt.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Fru talman! Jag är övertygad om att vår bild av de tibetanska processerna är förenklad. Området genomgår en moderniseringsprocess samtidigt som den kritik som har framförts är berättigad. Det är tydligt att den enda hållbara lösningen är självständighet, i själva verket en utvidgad, faktisk självständighet. Som jag påpekade i Peking under vårt besök, när Europaparlamentets delegation var där, kan denna självständighet i analogi med "ett land, två sociala system-principen" utvecklas i enlighet med "ett land, två religiösa system".

Det räcker inte med att uttrycka kritik. Kina är öppet för en dialog och berett att ta emot en officiell företrädare för EU, vare sig det är Romano Prodi, Benita Ferrero-Waldner eller Margot Wallström, som medlare mellan Dalai Lama och den kinesiska regeringen. Det skulle vara bra om kommissionen, Catherine Ashton och rådet tänkte igenom detta. Samtidigt talar vi om kinesiska förbindelser, men känner mina kolleger i parlamentet till att Europeiska rådet aldrig har tagit upp förbindelserna mellan EU och Kina på dagordningen? De har heller aldrig diskuterats i rådet för yttre förbindelser. Om vi ska lyckas räcker det alltså inte att bara uttrycka kritik i Tibetfrågan. Vi behöver också en inledning och en medling.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Fru talman! Jag beklagar verkligen att vi har denna viktiga och nödvändiga debatt i Catherine Ashtons betydelsefulla frånvaro – eller ska jag säga oviktiga frånvaro. Hon om någon borde vara här i dag och inte bara delta i teatraliska uppträden som hon gjorde i går när hon talade till ledamöterna i sex utskott om sina planer avseende EU:s utrikestjänst. Tibet är trots allt också en viktig utmaning. Vi kan vara ense eller oense om Tibet, men Catherine Ashton borde faktiskt vara här.

Jag tycker att detta visar att EU vill två sina händer eftersom det är lättare då många medlemsstater, vars företrädare är ledamöter av detta parlament, i själva verket föredrar att göra affärer med Kina, och det inte skulle vara lämpligt för dem att yttra sig om landet. Catherine Ashton är som Pontius Pilatus som tvädde sina händer. Detta är pinsamt.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! Vi har nyligen gång på gång hört talas om allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna i Tibet – det gäller tortyr, godtyckliga arresteringar och kvarhållande i häkte utan rättegång.

När firandet av det kinesiska styrets 50-årsdag i Tibet används för att hylla det s.k. befriandet av den himalayanska regionen blir det lite för mycket! Detta visar återigen att historien skrivs av segrarna och att det alltid finns en stor uppfinningsrikedom när det gäller att berättiga krigshandlingar. Detta är för övrigt en konstform som utnyttjas i Irak och i Afghanistan och angående vilken Förenta staterna också har fått ett visst stöd från ett fåtal EU-medlemsstater.

Jag anser dock att vi måste fortsätta våra försök att skapa bättre levnadsförhållanden för förtryckta minoriteter som t.ex. tibetanerna, uigurerna och mongolerna. Det räcker inte att erbjuda minoritetsrättigheter i form av rena folkloristiska uppträdanden för utländska turister.

Jag anser att det faktum att Kina under de senaste åren har använt ca 15 miljarder euro på att utveckla regionen och att, i inledningen av OS 2008, landet också meddelade att det var villigt att föra samtal, visar att internationella påtryckningar helt klart kan ge resultat.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Filip Kaczmarek nämnde tidigare protesterna 2008.

Det har gått två år sedan dess och vi vet inte ens i dag hur många som kontrollerades, hur många som häktades och, följaktligen, hur många som kanske släpptes.

Vi vet vad dessa personer gjorde: de deltog i en fredlig demonstration, viftade med tibetanska flaggor eller delade ut skrifter.

Det är upprörande att vi två år efter dessa protester inte vet exakt hur många av dessa personer som deltog i aktionerna och som straffades av kommunistpartiet. Jag är verkligen oroad över det kinesiska kommunistpartiets inblandning i rättssystemets oberoende funktionssätt genom att begära att folk arresteras och döms snabbt. Den nationella säkerheten kan inte användas som skäl för att avskaffa de grundläggande medborgerliga rättigheterna.

Om vi inte lyckas anta en sådan ståndpunkt vet vi vad som kan hända. Vi har sett det tidigare då kinesiska kommunistledare har försökt att hota enskilda EU-medlemsstater.

Jag vill avsluta med att upprepa den ståndpunkt som jag även uttryckte under sammanträdesperioden i januari, nämligen att dialogen om mänskliga rättigheter är ett instrument som har visat sig vara ineffektivt och inadekvat. Jag anser att man måste behandla denna fråga under toppmötena. Catherine Ashton erkände faktiskt i går under sammanträdet vi hade som en del av utskottet för utrikesfrågor att metoden som grundas på dialog om mänskliga rättigheter måste ses över. Jag håller med den höga representanten i detta avseende.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Fru talman! Jag kan förstå varför företag och privata organisationer sätter vinst framför mänskliga och medborgerliga rättigheter. Jag kan t.o.m. förstå varför enskilda länder uppför sig på detta sätt, men jag kan inte förstå varför EU gör det, eftersom EU grundades på värderingar som vi i dag kallar europeiska värderingar.

Vilken är EU:s reaktion på just de händelser som vi talar om för tillfället? Catherine Ashtons frånvaro, vi har nämnt detta, rådets företrädares sorti vid just det ögonblick då vi började tala om Tibet och, slutligen, kommissionsledamotens inledande anförande.

Herr Šeřcovič! Ni sade att ni vädjar till båda sidor att föra en dialog. Var det ett skämt? Vill ni verkligen vädja till Tibets företrädare att föra denna dialog? Jag fick intrycket att de är beredda att göra det. Om ni har modet, så vädja gärna först och främst till de kinesiska myndigheterna, eftersom det är de som gör denna dialog omöjlig.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Fru talman! Tibet och dess kulturarv är vår gemensamma skatt. Det ligger i vårt gemensamma intresse att den tibetanska identiteten och religionen samt det tibetanska språket bevaras och utvecklas under bästa möjliga förhållanden.

Tyvärr är detta inte fallet. Under täckmanteln industriell utveckling pågår ett kulturellt folkmord och tibetanerna håller på att bli en minoritet i sitt eget hemland. Detta kan bara förhindras genom att ge dem faktisk självständighet. EU kan påverka genom att inleda en objektiv och konstruktiv dialog som respekterar båda sidor.

Herr kommissionsledamot! Jag har noterat ert uttalande att det är berättigat att vi bryr oss om Tibet. Den kinesiska regeringen har allt att vinna på en sådan dialog och att släppa in utländska medier och människorättsexperter från FN i Tibet, inte bara nationellt utan främst internationellt. Kina kan bara bli verkligt storslaget om man respekterar sina minoriteter. Som ett tecken på god vilja bör Dalai Lama, vars auktoritet erkänns i hela världen, tillåtas att besöka sitt hemland.

EU bör utnyttja Lissabonfördraget fullt ut genom att visa aktiv solidaritet – genom konkreta handlingar – med en nations öde; en nation vars existens hotas och vars naturliga rätt till autonomi och att skydda sin kultur förtrycks på ett hårdfört sätt. Jag stöder idén att Catherine Ashton bör träffa Dalai Lama och att EU trots allt bör ha en särskild representant för Tibet.

Peter Šťastný (PPE). – (SK) Den 10 mars var det 51 år sedan upproret i Tibet, men även två år sedan protesterna, vilka båda slogs ned på ett våldsamt sätt av Kinas militär.

Huvudfrågan är Kinas ovilja att föra en dialog med den tibetanska minoritetens lagliga företrädare och försöket till gradvis assimilering och förstörelse av kulturen och religionen i Tibet. Jag känner personligen till vad en gudlös och materialistisk kommunistregim är kapabel att göra. En av de äldsta kulturerna och en av de äldsta religionerna, vilka har funnits i många årtusenden, är allvarligt hotade. Världssamfundet måste

handla. Jag är själv medlem i stödgruppen för Tibet i Europaparlamentet. Det finns numera sådana grupper i många av världens parlament, t.ex. i Förenta staterna, Tyskland, Australien, Indien och Tjeckien.

Jag är stolt över att kunna meddela att det fr.o.m. den 9 mars även kommer att finnas en stödgrupp för Tibet i det slovakiska nationalrådet. Jag menar att vi tillsammans kan hjälpa till att lösa det tibetanska problemet genom att medla i förhandlingarna mellan höga kinesiska företrädare och Hans helighet, den 14:e Dalai Lama. Detta är också ett möjligt sätt att framgångsrikt avsluta och lösa problemet med de tibetanska flyktingarna, av vilka de flesta lever under svåra förhållanden i grannländer. Jag vädjar till kommissionen att inte glömma bort dessa utsatta människor i sina program.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Fru talman! Vi är optimistiska inför dagens debatt, eftersom vi verkar vara ganska eniga i den här frågan. Å andra sidan har vi ju redan diskuterat den väldigt många gånger i detta forum, och vi är väldigt duktiga på att prata. Jag vill inte bli topp tunnor rasande, för jag är en hycklare, precis som nästan alla andra i kammaren – en hycklare som är beroende av någonting, närmare bestämt av alla billiga varor från Kina. Men i denna fråga borde vi kanske ha så mycket självrespekt att vi uttalar oss bestämt och sätter oss upp emot vissa saker, och respekterar de ideal som ligger oss varmt om hjärtat.

Kanske det första och viktigaste steget är något som vi redan nämnt här. Jag tänker på utnämningen av en särskild representant för Tibet. Någon som kan leda processen och, å våra vägnar, ta ansvar för den utmaning som Tibetproblemet innebär. Så att vi inte vilar på hanen, utan på ett bestämt och resolut sätt visar att mänskliga rättigheter och friheter är viktiga för oss. Låt oss se till att göra detta nu.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Fru talman! Tibetfrågan, som vi debatterar här idag, är en fråga om rättvisa och ansvar. Jag håller därför inte med dem som anser att denna fråga "inte är vår sak".

Vi har behandlat denna fråga under många år och det bekymrar mig att de kinesiska myndigheterna fortsätter att blockera utvecklingen, trots det enorma arbete som gjorts av den tibetanska delegationen, och i synnerhet av Dalai Lama, för att främja en dialog och närma sig myndigheterna och finna en rättvis och varaktig lösning på denna konflikt.

EU kan inte fortsätta med att tåla detta spel och ännu mindre underblåsa det. Därför anser jag att det är ytterst viktigt att inte bara ännu en gång påminna er om hur viktig och angelägen denna debatt är, utan också återigen påminna er om att det är Kina som för närvarande står i vägen för en lösning.

Vi måste också vara tydliga i detta avseende. Det enda sättet för EU att föra en konsekvent linje, när man säger sig vara för mänskliga rättigheter, är genom att acceptera att man också måste betala ett pris för detta, i form av förlorade affärsmöjligheter och försämrade ekonomiska villkor. Annars finns ingen trovärdighet alls när det gäller de mänskliga rättigheterna.

László Tókécs (PPE). – (EN) Fru talman! Den 10 mars högtidlighölls det 50-åriga minnet av Tibets folkuppror. Sedan den dagen har Dalai Lama, genom sitt konsekventa och enträgna arbete för Tibets självständighet, erbjudit världen en modell för hur man kan kämpa för demokrati utan våld.

Vi européer lär oss ständigt av Hans Helighet Dalai Lama. Nyligen visade han sin solidaritet med den etniska Uigurminoriteten, och han tog parti för Aung San Suu Kyi och andra demokratiska dissidenter. Europaparlamentet engagerar sig varmt för att få till stånd ett globalt skydd för de mänskliga rättigheterna och minoriteters rättigheter.

(Talmannen avbröt talaren.)

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! Jag vänder mig direkt till kommissionsledamoten för ett förtydligande. Jag anser att Tibet är ett ockuperat land, och jag tror att många andra av parlamentets ledamöter, i alla grupper, delar denna åsikt. Inte ens ni, herr kommissionsledamot, kan bortse från internationell lag. Jag tror att detta är en hjärtefråga för varje europeisk medborgare. Alla känner till Tibets sorger och det kulturella folkmordet, och alla känner medlidande. Därför är det helt rätt att ställa den viktiga frågan: Var står EU i allt detta? Vi är snabba med att fördöma små länder som begår övergrepp. Vi reagerar med eftertryck och fördömer genast små länder. Men när det gäller att fördöma stora och ekonomiskt viktiga länder, som Kina, är vi däremot politiskt mycket försiktiga. Vi går som katten kring het gröt, både politiskt och diplomatiskt sett. Det är inget tecken på mod eller styrka att kasta sig över småförbrytare, samtidigt som vi vänder bort blicken när det gäller Kina. Vi kan inte heller sätta press på Kina med biståndsmiljoner. Jag förväntar mig därför att den höga representanten ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Jag är en av de få som nyligen fick möjlighet att besöka Tibet.

Någon form av framsteg har gjorts i Tibet, men dessa framsteg har fått mera negativa än positiva konsekvenser. De har brutit ned traditionella kulturella värden, marginaliserat traditionell tibetansk arkitektur och moderniserat den tibetanska andligheten. Floder har förorenats och motorvägar som skämmer det tibetanska landskapet har byggts.

Vi kan likväl inte förneka att det sker vissa framsteg i Tibet, och jag anser att våra krav och förväntningar på Kina bör ställas jämsides med kravet att Tibet också ska få ta del av dessa framsteg, och att livet där inte bara ska pågå som om det vore på ett museum.

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag anser att dagens debatt ännu en gång, och på ett tydligt sätt, visar att vi är uppriktigt bekymrade över situationen i Tibet. Jag tror att interventionerna klargör att oron fortfarande både är levande och befogad mer än 50 år efter det tibetanska upproret den 10 mars 1959. Vår debatt understryker att det är nödvändigt att båda parter snarast återupptar dialogen.

Jag kan meddela att EU välkomnar att dialogen mellan Dalai Lamas sändebud och företrädare för den kinesiska regeringen återupptogs i september 2002. Sedan dess har vi ivrigt förespråkat denna dialog, och vi hoppas att processen ska leda till positiva resultat och lösa de frågor som fortfarande återstår att behandla på ett för Tibet fredligt och hållbart sätt.

I den politiska dialogen och i sina kontakter med Kina har EU:s företrädare regelbundet försökt förmå Kina att använda denna process på ett pragmatiskt sätt och ta itu med alla kvarstående frågor i förhållande till Tibet. Kina anser att detta är en intern fråga, men man tog ändå EU:s åsikter och farhågor i beaktande, och informerade unionen om hur Kina självt ser på saken.

Jag vill understryka att den politiska dialogen och dialogen om mänskliga rättigheter mellan EU och Kina även tar upp frågan om hur situationen ser ut för de mänskliga rättigheterna i Tibet. EU betonar dessutom ständigt vikten av att Kina respekterar yttrandefriheten och religionsfriheten i Tibet.

Vi följde noggrant den senaste utvecklingen i denna dialog, och dialogen mellan den kinesiska regeringen och Dalai Lamas sändebud fortgår. Jag kan meddela att vi under den senaste månaden har informerats av båda sidor om den senaste diskussionsrundan, och vi har återigen uppmuntrat dem till att göra konkreta framsteg.

Låt mig avsluta med att säga att jag anser att debatten här i dag också har bekräftat vårt fortsatta engagemang i Kina i denna fråga, och vårt gemensamma arbete vars mål är att uppnå förbättrad respekt för de mänskliga rättigheterna och friheterna i Tibet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Fru talman, mina damer och herrar! För två år sedan i Lhasa höll ett antal munkar en fredlig protest, och den kinesiska regeringen svarade med brutala polisiära och militära insatser. Flera dussin civila dödades och flera hundra skadades. Sedan dess har tibetanerna hållit fler än 200 fredliga demonstrationer där olika socialgrupper varit involverade, bland annat lärare, studenter och intellektuella.

Under parlamentets förra valperiod antogs åtta resolutioner om Tibet, och frågan debatterades många gånger. Vi har fortfarande inte sett nöjaktiga resultat av detta arbete. Nyligen, på en skola i Machu, häktade kinesiska myndigheter 30 elever, som på tvåårsdagen av händelserna i Lhasa, i början av mars, återigen gav uttryck för sin övertygelse och inledde en fredlig protestaktion. Det har otvivelaktigt förekommit många liknande händelser som vi inte ens hört talas om.

Därför föreslår jag att detta problem ska ingå i ansvarsområdet för unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, och breddas till sitt perspektiv. Detta skulle åtföljas av särskilda åtgärder och – hoppas jag – synliga resultat. Tack för er uppmärksamhet.

Danuta Jazłowiecka (PPE), skriftlig. – (PL) Medierna är i dag fulla med information om Kina. Rapporter, artiklar och böcker tar outtröttligt upp Kinas utveckling och modernisering, och det ekonomiska mirakel som äger rum där. I samband med detta har medierna nyligen även skrivit om Tibet.

Den amerikanska tidskriften *Newsweek* konstaterade nyligen att Kina gör mycket gott för tibetanerna, eftersom man hjälper världens fattigaste område att ta sig ur sitt underutvecklade tillstånd. Rapporten tar upp kinesiska infrastrukturinvesteringar inom transport och telekommunikation, investeringar inom utbildning, hälso- och sjukvård, vatten och el. Det verkar alltså som om att president Hu Jintaos plan är på väg att realiseras – en plan som söker tvinga tibetanerna att avstå från yttrandefrihet, religionsfrihet och självständighet, samtidigt som den förbättrar deras levnadsstandard. Kan han lyckas med sin strategi?

De oroligheter som bröt ut i Lhasa för två år sedan, på tvåårsdagen av det antikinesiska upproret, och de händelser som inträffade för två veckor sedan, har mycket tydligt visat att tibetanerna känner sig förföljda i sitt eget land. Mitt eget lands historia har lärt mig att varje pris är värt att betala för frihet och värdighet. Ekonomiska intressen kan inte tas som intäkt för att glömma bort dem som förföljs eller lider.

Jag tycker att Europaparlamentet är ett organ som borde höja sin röst särskilt högt för tibetanernas rätt att bevara sin identitet. Vi företrädar EU:s folk och, å deras vägnar, bör vi visa oss solidariska med tibetanerna.

Csaba Sógor (PPE), skriftlig. – (HU) Den 10 mars 1959 befann sig det tibetanska folket i en upprorisk stämning, och man försvarade sin ledare. Men den entusiasm som man inledningsvis visade, krossades utan förbarmande av den kinesiska kommunistregimens "fredliga befrielse", som krävde flera tusen civila offer. Det har gått ett halvt sekel sedan dess, och Dalai Lama, som då tvingades i exil, har under hela den tiden – ett halvt sekel – fredligt protesterat. Tibetanerna har inte heller fritt kunnat högtidlighålla den dagen. I Östeuropa, där jag kommer ifrån, känner vi igen historien, men även om det verkar som om att vi gjort oss av med liknande kommunistiska företeelser, bör vi samtidigt inte glömma att det i varje folks historia finns händelser man måste tillåtas att minnas. Det vi pratar om här handlar emellertid om mer än så. Som företrädare för en nationell minoritet känner jag empati med det tibetanska folket, och jag ber er använda era röster till stöd för Tibets fredliga kamp för att uppnå självständighet.

15. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut i enlighet med artikel 150 i arbetsordningen.

Artikel 150 anger att vi får använda högst 30 minuter för denna punkt. Vi hade fler än 74 anmälda talare under denna punkt, vilket uppenbart inte kommer att vara möjligt. 74 talare med en minut var på 30 minuter fungerar helt enkelt inte.

Därför har vi, för första gången någonsin, i förväg valt ut de ledamöter som tilldelas talartid. Det har skett med hjälp av tydliga kriterier, närmare bestämt genom att de som begärt att få tala vid en annan debatt med anföranden på en minut, men som inte fick möjlighet till det, nu om möjligt kommer att tilldelas talartid, medan de som redan talat vid andra debatter inte kommer att tilldelas någon tid.

Alla de som inte tilldelats talartid har i förväg informerats om detta via e-post. Därför behöver de inte infinna sig här och förgäves invänta sin talartid. Jag hoppas att ni har förståelse för det. Det var det enda sättet att genomföra debatten enligt arbetsordningen.

Följaktligen kan de som tilldelats talartid genast inleda sina anföranden.

Alf Svensson (PPE). – Fru talman! Den 11 april är det meningen att Sudan ska välja president, parlament och regionala församlingar. Det är de första valen i Sudan på 24 år och vi följer utvecklingen i landet med stort intresse.

Sudans president, Umar Hassan Ahmed al-Bashir, som tog makten genom en statskupp, är begärd häktad av Internationella brottmålsdomstolen i Haag, för brott mot mänskligheten. Alla vet vi hur Sudan har plågats av hans våldsamma styre. Bara under årets första månader har inte mindre än 400 människor dödats i södra Sudan. Det är svårt att säga hur fritt valet kommer att vara. I måndags hotade al-Bashir att slänga ut de internationella valobservatorerna. Han sade att om de lägger sig i Sudans angelägenheter skulle han skära fingrarna av dem.

Vi vet att Sudan är ett land i nöd. Vid den internationella givarkonferensen i Kairo i söndags sade Egyptens representant att världens länder behöver samla ihop drygt 1,4 miljarder euro till återuppbyggnad av Darfur-regionen i Sudan. Min förhoppning är att valet i Sudan ska skapa förutsättningar för en ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Den senaste tiden har det talats mycket om EU:s ekonomiska återhämtning, men en övervägande del av medlemsstaterna har fortfarande inte sett slutet på krisen. Utåt sett begränsar sig debatten till hur de offentliga finanserna ser ut, trots att den snabbt ökande arbetslösheten i vissa östeuropeiska medlemsstater redan nått en kritisk nivå. Det är underligt att höra att EU:s och Europaparlamentets höga tjänstemän lovordar vissa regeringar för deras utomordentliga arbete, när antalet arbetslösa stiger med katastrofal hastighet, den sociala tryggheten minskar och antalet människor som lever under fattigdomsgränsen ökar i dessa länder varje månad. Det blir väldigt svårt för människor i dessa länder att förstå om EU för en politik för fattigdomsbekämpning eller om man faktiskt underblåser fattigdomen i samhället. Jag anser inte att de regeringar som misslyckats med att lösa problemet med arbetslösheten bör prisas. Europeiska kommissionen bör ta ett större ansvar och på ett ansvarsfullt sätt övervaka att de nationella regeringarnas krishantering fungerar, i synnerhet när det gäller sociala reformer. Den bör även utvärdera vilka konsekvenser reformerna får för folket.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Sexton personer som fällts för olika typer av brott har valts in i det italienska parlamentet. Vid det senaste valet till Europaparlamentet skickade Italien tre parlamentsledamöter som fällts i domstol.

Det finns ingen EU-lag som förhindrar att personer som fällts i brottmål eller inväntar brottmålsdom ställer upp till val; det är helt upp till medlemsstaterna att bestämma. Italienska medborgare har tagit fram ett program för ett "fläckfritt parlament". Vi vänder oss därför till utskottet för konstitutionella frågor för att få till stånd en ändring av akten om allmänna direkta val av ledamöter av Europaparlamentet, och göra det till ett villkor för valbarhet till Europaparlamentet att man inte fällts i brottmål eller inväntar brottmålsdom.

Förra valperiodens ordförande för utskottet för konstitutionella frågor, Jo Leinen, åtog sig att genomföra detta, men allt överläts till hans efterträdare, Carlo Casini, som redan klargjort att utskottet för konstitutionella frågor inte kommer att driva frågan.

Vi vill påpeka att det inte bara är utskottets för konstitutionella frågor ansvar, utan i artikel 223 (f.d. artikel 190) i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt anges faktiskt att Europaparlamentet ska utarbeta bestämmelser för val enligt en för hela EU enhetlig ordning.

Catherine Grèze (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! Hondarribias flygplats klassas av luftfartsmyndigheten som den farligaste i landet. Dess start- och landningsbanor ligger precis vid centrum av städerna Hendaye och Irún, och överenskommelsen mellan Frankrike och Spanien som fastställer antalet tillåtna flygningar ignoreras. Ändå planeras en utbyggnad av flygplatsen, trots motstånd från både boende och politiker på båda sidor om gränsen, som redan är emot den aktuella trafiknivån.

Samtycker kommissionen till förstörelsen av de skyddade naturområdena i Chingoudyviken som ingår i Ramsarkonventionen och Natura 2000 och vars återbildning kommissionen själv var med och finansierade?

Dessutom har det baskiska samarbetsområdet Bayonne–San Sebastián redan en underutnyttjad flygplats som ligger långt ifrån känsliga naturområden. Skulle det inte vara bättre att förbättra servicen i Biarritz genom att införa icke förorenande transportformer? Jag vill veta vilka åtgärder som talmannen tänker vidta i fråga om denna utbyggnad.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Fru talman! Jag vill ta upp problemet med mordet på den ryska journalisten Maxim Zuev. Mazim Zuev dödadades för ungefär en vecka sedan i Kaliningrad. Han var en välkänd journalist och bloggare. Detta är inte första gången som en journalist har dödats i Ryssland. Sedan 2000 har det förekommit minst ett dussin fall. Detta är en störande företeelse eftersom vi vet att om det inte finns yttrandefrihet, och om journalister inte kan utföra sitt arbete, då finns det ingen frihet alls, och ingen demokrati. I vår dialog med Ryssland bör vi alltid uppmärksamma detta.

Jag hoppas kunna organisera ett seminarium i parlamentet i år, om jag får bifall från min delegation för ryska frågor och utskottet för utrikesfrågor. Jag tycker att vi alla, när vi på olika nivåer talar med våra ryska kolleger, bör framhäva att medias frihet och journalisters frihet att utföra sitt arbete utgör grunden för dialog och frihet i både Ryssland och EU.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Jag vill upplysa er om aktuella artiklar om att amerikanska allmänna åklagare har väckt talan mot det tyska företaget Daimler för bestickning av utländska regeringsrepresentanter i syfte att vinna upphandlingar och underteckna regeringskontrakt. I anklagelseakten anges att företaget har varit inblandat i bestickning under en lång tid. Samma fråga kom upp vad gäller

Siemens, som använde samma praxis och korruperade regeringarna i trettio länder vid en upphandling av kontrakt från offentliga företag, en skandal som fortfarande skakar Grekland.

Som ett resultat av detta har vi inte bara en finanskris, utan även en moralisk kris. Fram tills nyligen väckte den tyska regeringen inte åtal mot bestickning utanför landets gränser och låtsades vara ovetande om dessa händelser. I stället för att agera och aktivera kommittén för förebyggande arbete mot bestickning försvarar kommissionen inte lagarna om bestickning och skyddar, i ett flertal fall, inte EU-medborgarnas pengar.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Fru talman! Jag måste meddela parlamentet att kl. 02.15 i morse kränkte den turkiska korvetten Bafra grekiskt territorialvatten när den kom så nära som 18 nautiska mil från Athens kust och till och med bad att få gå ombord på och söka igenom ett grekiskt handelsfartyg som seglade bredvid.

Detta visar att allt som sagts i första delen av debatten om Greklands så kallade ekonomiska problem inte är helt korrekt. Greklands problem är till största delen politiskt. Det kommer från det faktum att grannlandet hotar Grekland med krig och systematiskt provocerar de grekiska väpnade styrkorna, inte bara genom att kränka landets territorialvatten, utan även dess luftrum.

(Talmannen uppmärksammade problem med mikrofonen.)

... Jag måste upplysa er om att Grekland har vidtagit strikta åtgärder som i slutändan bokstavligen kväver de grekiska hushållen, och grekerna är nu alldeles utmattade. Det har slitit ut det grekiska samhällets motståndskraft och grekernas ekonomiska styrka.

Som jag sade är problemen till största delen politiska. Vi ber inte om pengar från någon av EU:s medborgare. Vi ber om stöd från EU som helhet, så att vi kan övervinna dessa oregelbundenheter i marknaden som attackerar euron.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! För cirka tio år sedan införde de då 14 EU-länderna så kallade sanktioner mot mitt land, Österrike. Under sju månader rådde "istid". Österrikiska ministrar tilläts inte längre att delta i informella rådsmöten, men Österrike kunde fortfarande betala avgifter som nettobidragsgivare. Förutom sanktionerna fick detta ett resultat. Den oberoende rapporten från "de tre vise männen" fastställde tydligt att Frihetspartiets medverkan i regeringen inte utgjorde någon fara för demokratin och mänskliga rättigheter. EU:s sanktioner som förkladdes som bilaterala åtgärder hade alltså ingen giltig rättsgrund. De var ett ogrundat övergrepp på österrikisk suveränitet. Jag tror, dock, att EU lärde sig att respektera andras politiska åsikter och den nationella suveräniteten hos andra medlemsstater och deras medborgare, och det är bra. Jag hoppas också, med beaktande av freden i öster, att en av huvudutredarna, parlamentsledamot Louis Michel, nu efter tio år känner att han åter kan resa till Österrike på semester.

Véronique Mathieu (PPE). – (FR) Fru talman! I går hyllade Frankrike en av landets polismän, Jean-Serge Nérin, ett franskt polisbatal som dödades på ett mycket fegt sätt av ETA den 16 mars under skottlossning i Parisområdet.

ETA är ansvarigt för nästan 830 dödsfall under 40 år, men detta är första gången som terroristorganisationen har attackerat en fransk polisman. Jean-Serge Nérins död påminner oss om vårt ansvar att samarbeta i kampen mot terrorismen.

Mycket tidigt visade sig det fransk-spanska samarbetet bli en modell för den här typen av samarbete inom EU. Frankrike och Spanien var de första medlemsstaterna att införa gemensamma utredningsgrupper inom det europeiska rättsliga området. Att införa europeiska arresteringsorder visade sig också vara mycket effektivt.

Olyckligtvis kunde dessa insatser i samarbetet mellan våra polismän och domare inte hindra att Jean-Serge Nérin dödades. Därför måste vi utöka vårt samarbete för att kunna bekämpa terrorismen på ett effektivare sätt.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Fru talman! En stor medborgarkampanj i Val di Susa i nordvästra Italien försöker stoppa byggandet av en järnväg för höghastighetståg, känd som TAV.

Det mycket vackra Val di Susa sträcker sig från den franska gränsen till Turin och är endast en till två kilometer brett. Trots det finns där redan en större motorväg, en annan större väg och en järnväg.

Kampanjen "NO TAV" har tydligt visat att byggandet av TAV inte är försvarbart. Bara 38 procent av den nuvarande järnvägskapaciteten används. En utbyggnad skulle allvarligt skada miljön, förstöra eller förorena akvifärer och släppa ut farliga koncentrationer av asbest och uran från tunnelborrningar.

De enda som vinner på det är storföretag och stora byggföretag. Tiotusentals människor har organiserat sig mot byggandet och skandalöst nog har polisvåld använts för att skrämman kampanjen.

Jag uppmanar EU att dra tillbaka allt ekonomiskt stöd till TAV och att ställa in projektet. Mottot i kampanjen "NO TAV" är *Sarà dura*. De tänker inte ge efter. En seger för medborgarkampanjen i Val di Susa skulle vara en seger för det sunda förnuftet och för miljön.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Fru talman! Jag tycker att det är oroande att lokala församlingar i min valkrets i nordvästra England använder parkeringsavgifter för att öka sina inkomster.

Ett exempel är småstaden Congleton, som är ett lokalsamhälle av landsbygdskaraktär. Införandet av parkeringsavgifter kommer att allvarligt skada den lokala industrin, och minskad handel kommer att resultera i förlorade inkomster och tvinga redan hårt pressade små och medelstora företag till konkurs och eventuellt nedläggning.

Folk skyller på den brittiska regeringen, några skyller på distriktsfullmäktige och andra lägger skulden på stadsfullmäktige, men som alltid ligger EU:s skugga över det hela, eftersom de bara följer det ramverk som fastställts i EU:s europeiska transportpolitik för 2010.

Detta är det genialiska med EU: det finns alltid en mellanhand. Oavsett om det handlar om stängning av postkontor eller sophantering varannan vecka läggs skulden alltid på någon annan och av Bryssels korrumperande inverkan syns inte ett spår.

Nicole Sinclaire (NI). – (EN) Fru talman! Jag kommer från West Midlands, och 20 procent av West Midlands klassificeras som ett grönt bälte.

Det gröna bältet har hjälpt oss att skydda landsbygdens skönhet och blockera oplanerad stadsbebyggelse. På uppmanan av EU har dock den brittiska regeringen ökat husbyggandet, vilket hotar det gröna bältet, som ligger mig varmt om hjärtat eftersom det finns nära mitt hem vid Meriden Gap.

Detta visar bristande respekt för vår kultur och våra traditioner, men vad bryr ni er om det? Sedan Storbritannien gick med i EU – eller i Europas inre marknad, dessförinnan – har unionen visat en uppenbar brist på respekt för vår kultur och våra traditioner, så jag hade inte väntat mig något annat av er.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Jag talar i dag inför er och ledamöterna för att uttrycka min åsikt att EU behöver en ny och mycket bättre integrerad strategi för att lösa problemet med våld mot kvinnor.

Den här frågan har tagits upp i ett allt större antal EU-länder på tvåpartibasis med partier som har mycket skilda åsikter om samhället i stort. Anledningen till förslaget är att problemet med våld i hemmet sträcker sig bortom politisk ideologi och är en direkt del av den mänskliga och politiska visionen av ett mer rättvist och balanserat samhälle.

Jag vill betona behovet av handling för att även förebygga psykiskt våld mot kvinnor. Aktuella studier har visat att den här typen av våld alltid föregår fysiskt våld.

Jag välkomnar att det spanska ordförandeskapet har tagit upp kampen mot olika typer av våld mot kvinnor genom att göra det till ett av EU:s prioriterade områden. Dock måste dessa åtgärder fortsätta. Genom att inrätta ett europeiskt centrum för övervakning av könsrelaterat våld och införa skyddsordrar och ett nödnummer vill man begränsa förekomsten av företeelsen inom EU och samtidigt stödja kampen mot våld utanför EU.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Det gläder mig att EU och medlemsstaterna har åtagit sig att bekämpa fattigdomen genom att utse 2010 till Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utslagning, eftersom nästan 80 miljoner EU-medborgare lever under fattigdomsgränsen. Många EU-medborgare, även de som har arbete, kämpar med fattigdom varje dag och har inte möjlighet att leva ett anständigt liv. Man har öronmärkt 17 miljoner euro för att genomföra EU:s planerade åtgärder under 2010, och den budgeten kommer att användas till att organisera informationsseminarier, arbetsgrupper och offentliga samråd för att övervinna stereotypa föreställningar om fattigdom. Detta är ett utmärkt initiativ, men hur ser vi till att medlen används på ett effektivt och insynsvänligt sätt och direkt når de medborgare som behöver hjälpen mest? Jag vill betona att det är omöjligt att komma till rätta med en ökad fattigdom på ett år. Därför vill jag uppmana EU och medlemsstaterna att vidta konkreta åtgärder och göra långsiktiga åtaganden på alla myndighetsnivåer, för att säkerställa en öppen och riktad fördelning av de medel som är avsedda att direkt hjälpa människor som lever i fattigdom.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Den israeliska regeringen har beslutat att gå vidare med planerna på att bygga 1 600 nya hem i östra Jerusalem, utöka bosättningarna på Västbanken, bibehålla isoleringen av Gazaremsan och i allmänhet öka den israeliska arméns attacker mot de ockuperade palestinska områdena. Detta avslöjar även för den mest ivriga tvivlaren de kriminella planer som Israel och imperialisterna i allmänhet har mot det palestinska folket och folket i området som helhet.

Israel släpper loss en ny omgång dödliga attacker mot det palestinska folket och har säkrat sitt stöd och uppgraderat sina relationer med EU, Förenta staterna och Nato under ökande maktkamp inom den imperialistiska kvartetten. Detta stöd upprepades med särskilt eftertryck och iver av Förenta staterna under den israeliska premiärministerns senaste besök i landet, och man betonade att Israel är mer än bara något med hög prioritet för amerikanska geostrategiska imperialistiska planer i området i stort.

Vi kämpar med alla arbetstagare för att skapa ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Efter andra världskriget och omritningen av gränserna hamnade ca 400 000 slovakier i Ungern och ett liknande antal ungrare i Slovakien.

Den ungerska minoriteten i Slovakien finns fortfarande kvar i samma antal i dag, men i Ungern är situationen annorlunda. Den slovakiska minoriteten har decimerats från de ursprungliga 400 000 slovakerna till färre än 33 000, alltså inte ens en tiondel av det ursprungliga antalet. Orsaken till detta är att den slovakiska regeringen förser den ungerska minoriteten med utbildning i deras modersmål vid fler än 700 skolor, medan den ungerska regeringen endast tillåter slovakerna i Ungern att ha en enda grundskola.

Detta är anledningen till att den senaste kritiken av utbildningen av ungerska minoriteter i grannländerna som framfördes av president László Sólyom, en man som självbelåtet och passivt ser på medan hans egen regering undertrycker de etniska minoriteterna i hans eget land, enbart kan beskrivas som en stötande, hycklande och illvillig provokation av serberna, rumänerna och slovakerna som, i motsats till ungrarna, verkligen tar hand om de etniska minoriteterna i sina länder. Den ungerska ombudsmannen för etniska minoriteter varnar också för att Ungern fortsätter att verka för total assimilering av etniska minoriteter.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) EU har extremt strikta livsmedelssäkerhetsregler och tillverkare tvingas att investera stora summor pengar för att följa dessa regler.

Trots detta är över 75 procent av alla kycklingar som slaktas inom EU förorenade med bakterier, enligt en aktuell undersökning som genomförts av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet.

Salmonella och campylobakter, som är två av de giftigaste bakterierna, förekommer i tre fjärdedelar av alla slaktkroppar av kycklingar som föds upp på gårdar i EU.

När den här typen av undersökningar kommer ut i media orsakar de naturligtvis oro bland konsumenterna. Mot bakgrund av detta måste vi ställa oss själva följande två frågor. Vad kan vi fortsätta att göra för att se till att EU-medborgarna har tillgång till säkra och bra mat av god kvalitet? Är det möjligt att de regler som gäller för närvarande, trots att de är strikta och, för övrigt, extremt byråkratiska, inte är de mest lämpliga?

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) De nya medlemsstaterna genomför nu EU:s organisation av vinmarknaden från 2007. I den processen gick kommissionen emot lagen – synd att ingen av dem är här – när den på slovakisk begäran registrerade märket Tokaj med både skyddad ursprungsbeteckning och skyddad geografisk beteckning. Detta går emot EU:s förordningar eftersom vinet endast kan höra till antingen den ena kategorin eller den andra. Den slovakiska begäran ingår inte längre i gemenskapens databas E-Bacchus bland produkterna med skyddad ursprungsbeteckning. Därmed har kommissionen fått slut på den här olagliga situationen, och det tackar jag den för. Det finns dock en annan oegentlighet, eftersom den nationella slovakiska lag som registreringen grundar sig på inte längre finns, eftersom Slovakien har upphävt den. Av den anledningen ber jag kommissionen att rätta till den här oegentligheten.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Fru talman! Den europeiska avdelningen för yttre åtgärder kommer att bli den diplomatiska kår som representerar unionen och stödjer unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. Denna avdelning bör i sitt arbete beakta de kulturella och nationella skillnader som finns inom unionen. Varje land måste känna att dess egna intressen, dess egna kultur och dess egna erfarenheter representeras på rätt sätt av avdelningen.

För att detta mål ska uppnås krävs ett delande, eller deltagande, på jämlik grund. Hur skapas dock kåren i den europeiska avdelningen för yttre åtgärder? Den ska bestå av personal från lämpliga avdelningar vid rådets generalsekretariat, kommissionen och personal från medlemsstaternas nationella diplomattjänster. Diplomater från medlemsstaterna ska endast utgöra en tredjedel av hela kåren. Dock ska principen om proportionell representation av alla medborgare i medlemsstaterna användas, oavsett personalens bakgrund och det sätt på vilket de kom till avdelningen. Personalrekrytering vid unionens alla institutioner sköts trots allt enligt den principen. Jag ser ingen anledning till att detta skulle hanteras annorlunda.

Nuno Teixeira (PPE). – (PT) Nyligen slöt EU ett avtal med de latinamerikanska länderna, under ledning av Världshandelsorganisationen, där unionen förband sig att kraftigt och progressivt minska importtullarna för bananer från dessa länder. Jag vill uppmärksamma er på att detta avtal har direkta negativa effekter för europeiska bananproducenter, särskilt för dem på Madeira, Portugal. Det kommer att vara till än större skada för bananproducenter på Kanarieöarna, Spanien.

Jag vill påminna er om att situationen för producenter i dessa regioner redan är mycket besvärlig på grund av öarnas fysiska egenskaper och bergsterräng samt storlekarna på egendomarna, vilket innebär att producenterna står inför permanenta svårigheter som hämmar utvecklingen.

Det är därför nödvändigt att vidta brådskande åtgärder för att hjälpa bananproducenter på Madeira och Kanarieöarna, mot bakgrund av den allvarliga och omedelbara effekt som det nya Genève-avtalet kommer att få på den europeiska importmarknaden och därmed också på produktionen och försäljningen av bananer från dessa yttersta randområden.

Nessa Childers (S&D). – (EN) Fru talman! Det är nu över ett år sedan företaget för flygplansunderhåll SR Technics meddelade att de skulle stänga sin avdelning vid flygplatsen i Dublin, med en förlust av över ett tusen arbetstillfällen. I ett försök att uppväga förlusterna lämnades i oktober 2009 en ansökan för arbetstagarerna vid SR Technics in till Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter. Kommissionen avslog emellertid ansökan som "ofullständig", och jag kan bekräfta att den irländska regeringen nästan fem månader senare ännu inte har lämnat in en fullständig ansökan.

Medan den irländska regeringen har distraherats av ett ekonomiskt sammanbrott som den själv är skuld till samt flera ministeravgångar under de senaste månaderna, har en ansökningsblankett som skulle kunna förändra hundratals liv blivit liggande på en ministers bord.

Europaparlamentet känner till att den irländska statskassan är tom. Det skulle vara ursäktligt om en cyniker tänkte att regeringens översksamhet skulle kunna bero på dess egna svårigheter att uppfylla sin del av uppgörelsen om man till slut lyckades utverka utbetalningarna från Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter. Skulle den irländska regeringen vara villig att göra någonting åt detta?

Artur Zasada (PPE). – (PL) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill vända mig till er alla, och särskilt till herr Potočnik, med en fråga som bekymrar människor som sysslar med speedway, en sport som är populär i många av EU:s medlemsstater. Frågan gäller genomförandet av direktiv 2002/49/EG om bedömning och hantering av omgivningsbuller.

Genomförandet av direktivet innebär att förarna tvingas montera nya ljuddämpare på sina motorcyklar. Ljuddämparna innebär å ena sidan att tjusningen med själva skådespelet minskar, eftersom ljudet är en väsentlig del av sporten. Å andra sidan innebär ljuddämparna en större risk, en risk för förarna själva, risken att de ska skada sig eller mista livet. Med anledning av detta vill jag be herr Potočnik att överväga att lägga fram ett förslag om ändring för att undanta speedway från direktiv 2002/49/EG.

László Tőkés (PPE). – (HU) Fru talman! I provinsen Vojvodina i Slobodan Miloševićs land Serbien utsätts fortfarande ungrare för angrepp. Förövarna blir antingen frikända eller ibland väcks inte ens åtal mot dem. För årtionden sedan bodde omkring 400 000 ungrare i Vojvodina där de utgjorde en tredjedel av befolkningen. Tvångsutvandring och en omfattande bosättning av majoritetsbefolkningen har lett till att antalet har minskat till 290 000 under åren, och deras andel av befolkningen har sjunkit till 13 procent. Strategin för massangrepp mot minoriteter infördes av den beryktade serbiska säkerhetspolisen, UDBA, och riktade sig särskilt mot etniska albaner. Metoden har oreflekterat förts vidare och tillämpas i dag fortfarande mot ungrare. Fru talman! Europaparlamentet bör vidta beslutsamma åtgärder för att stoppa det anti-ungerska skräckväldet i Serbien. Ett villkor för landets anslutning till EU bör både vara att ge rättvisa åt de många tiotusentals offren för massmord sedan andra världskriget och att förbjuda det våld som ungrare än i dag fortfarande utsätts för.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Fru talman! Kvinnor är underrepresenterade inom vetenskap och vetenskaplig forskning. I Europa är 30 procent av forskarna och bara 18 procent av professorerna kvinnor. Kvinnor innehar 27 procent av befattningarna i ledningen inom det vetenskapliga området. Polen placerar sig näst sist bland EU:s 27 medlemsstater med endast 7 procent kvinnliga styrelseledamöter vid institutioner för högre utbildning och vetenskapliga institut.

Därför är forskningsprojektet "Women in Science", som utarbetats av den i Polen baserade stiftelsen Academic Entrepreneurship Foundation, så viktigt. Projektet gäller forskning om orsakerna till diskriminering och man försöker hitta effektiva åtgärder mot diskriminering. Medborgarprojekt som kommer från medborgarna själva och vänder sig till medborgarna har bäst förutsättningar att lyckas. Jag väddar till kommissionen om särskilt stöd och praktisk hjälp till samhällsorganisationer som tar sig an sådana frågor. När unionsmedborgarna skriver till kommissionen får inte deras skrivelser lämnas obesvarade.

Jim Higgins (PPE). – (GA) Fru talman! Som jag sade blev jag mycket glad när jag hörde före detta kommissionsledamot Meglena Kuneva framföra att det behövs en översyn av rådets direktiv 90/314/EEG. Varför det? Därför att det har många brister.

Det tar inte hänsyn till människor som bokar sina semesterresor själva på Internet utan att anlita en resebyrå. Direktivet skyddar inte konsumenter som är baserade i ett land och som köper en produkt, en flygresa eller logi i ett land utanför EU.

Dessutom nämner direktivet inte reguljära flygningar. Det har många brister och jag är oerhört glad över att säga att före detta kommissionsledamot Meglena Kuneva hade rätt när hon sade att det verkligen behövs ett nytt direktiv.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – (EN) Fru talman! För tjugo år sedan längtade rumänerna efter frihet, bland annat inom utbildningsväsendet, som fram till då underkastades sträng politisk kontroll. Som en följd av deras uppoffringar har också universiteten fått sin frihet och har åtnjutit den alltsedan dess.

Det skulle därför vara sorgligt ironiskt om det rumänska utbildningsministeriet skulle lyckas med sitt aktuella försök att snabbt anta ny lagstiftning, som praktiskt taget gör slut på friheten och öppnar dörren för en politisering på nytt av systemet.

Enligt förslaget skulle till exempel de rektorer som utses behöva godkännas av ministern, som själv är politiskt tillsatt, och man skulle kunna tvinga universitet att slås samman på grundval av godtyckliga kriterier eller till och med stänga dem och konfiskera deras tillgångar.

Som professor och parlamentsledamot anser jag att det är min plikt att för mina professorskolleger här i kammaren avslöja sådana planerade odemokratiska metoder, som öppet strider mot Lissabonstrategins mål för utbildningssystemen och inte kan tillåtas i en medlemsstat i EU.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Jag tackar er alla för er förståelse och den goda sammanträdesordningen. Jag hoppas att alla som inte fick tillfälle att yttra sig denna gång kommer att få möjlighet att göra det nästa gång.

16. Prioriteringar för budgeten 2011, avsnitt III - kommissionen - Budgetriktlinjer: 2011 - övriga avsnitt (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, för budgetutskottet, om prioriteringar för budgeten 2011, avsnitt III – kommissionen (2010/2004(BUD)) (A7-0033/2010), och

– betänkandet av Helga Trüpel, för budgetutskottet, om riktlinjerna för budgetförfarandet för budgetåret 2011, avsnitt I – Europaparlamentet, avsnitt II – rådet, avsnitt IV – domstolen, avsnitt V – revisionsrätten, avsnitt VI – Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, avsnitt VII – Regionkommittén, avsnitt VIII – Europeiska ombudsmannen, avsnitt IX – Europeiska datatillsynsmannen (2010/2003(BUD)) (A70036/2010).

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, föredragande. – (PL) Fru talman! Budgetförfarandet för 2011 är mycket speciellt och ovanligt, eftersom det gäller det första budgetår som kommer att påbörjas och godkännas enligt bestämmelserna i Lissabonfördraget. Man skulle kanske kunna säga att vi är pionjärer när det gäller denna uppgift och därför har vi naturligtvis ett särskilt ansvar. Lissabonfördraget ger parlamentet utökade

befogenheter på budgetområdet. Det är vi som bestämmer hur vi utnyttjar dessa befogenheter, och vi räknar med en konstruktiv dialog både med Europeiska kommissionen och med rådet, så att de nya möjligheter som Lissabonfördraget erbjuder kan användas på det bästa och mest effektiva sättet.

Ett mycket viktigt nytt inslag som införs genom Lissabonfördraget är att vi nu inte kommer att ha två budgetbehandlingar. Det innebär att både parlamentet och rådet bara kommer att ha en enda behandling. Det innebär naturligtvis en speciell utmaning – disciplin. Som parlament måste vi vara disciplinerade för vi kommer – enkelt uttryckt – bara att få en enda chans. Det blir ingen repris – en andra chans. Vi måste fastslå oerhört mycket vid förlikningssammanträdet. För att det nya budgetförfarandet ska förlöpa effektivt till hösten måste vi samarbeta och vara disciplinerade.

Detta år är också ovanligt med tanke på att kommissionen utsågs så sent och därför inte haft möjlighet att lägga fram sin årliga politiska strategi. Det är därför både mycket ovanligt och intressant att det är Europaparlamentet som framför sina synpunkter först, och att det första yttrandet om budgeten 2011 kommer från Europaparlamentet i form av detta betänkande och inte från Europeiska kommissionen som det har brukat vara alla "vanliga" år.

På vilket sätt är 2011 så speciellt i övrigt? Budgeten för 2011 är den femte budgeten i den fleråriga budgetramen. Som ni vet omfattar den fleråriga budgetramen åren 2007–2013. Vi har redan lärt oss mycket under de fyra tidigare budgetförfarandena. På polska säger vi att vi har nått fram till väggen. På engelska säger man att man har nått upp till taket. Hur vi än uttrycker det befinner vi oss i ett läge där medlen i den fleråriga budgetramen snart är förbrukade. Vi är faktiskt nästan framme vid väggen, den punkt då marginalerna är mycket små och det spelrum som parlamentet har på olika sätt har krympt radikalt. Marginalerna är mycket små. Särskilt oroande är marginalerna under rubrik 1b – omkring 1 miljon euro – och under rubrik 3b – omkring 9 miljoner euro. Därför är naturligtvis våra valmöjligheter begränsade, och det är därför som jag i betänkandet från budgetutskottet så bestämt kräver, önskar och uppmanar till en ambitiös översyn och omarbetning av den fleråriga budgetramen, inte bara för att det snart inte finns några marginaler, utan också för att det kommer att vara nödvändigt när revisionen görs att ta hänsyn till de viktiga budgetkonsekvenser som följer av Lissabonfördraget.

Genom Lissabonfördraget får EU nya befogenheter på områden som rymdpolitik. Något som är viktigt är att fördraget också inrättar den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Det är också nödvändigt att vi reflekterar över budgeten och hur vi avser att förverkliga strategin EU 2020. Inget av dessa åtaganden fanns med i den fleråriga budgetramen. Vi måste nu inleda en diskussion om hur vi ska finansiera dessa nya planer och mål.

Jag skulle mycket gärna vilja – och det är budskapet i betänkandet från budgetutskottet – att den vägledande principen för budgeten 2011 ska vara ungdomen. Unga människor är redan EU:s drivkraft och framtid. Utbildning och investeringar i ungdomen är också investeringar i nutiden och framtiden för EU, samhället och ekonomin. Jag vill betona vilket betydelsefullt tillfälle i livet det är för alla att lämna skola, akademiskt lärande och utbildning för att påbörja den första anställningen. Det är ett mycket svårt tillfälle, framför allt i kristider. Jag vill nämna lite statistik: 21 procent av ungdomarna i åldersgruppen 15 till 24 år är arbetslösa. Det är mycket viktigt att EU inte är likgiltigt för denna svåra aspekt heller, och att vi arbetar tillsammans så att den svåra övergången från utbildning till arbetsmarknad blir lättare för ungdomar.

Jag vill betona att vi i en tid av snabb teknisk utveckling och också av demografiska förändringar måste skapa ett samhälle som bygger på kunskap, med medborgare som kan förändra sina kvalifikationer under livet och yrkeskarriären, som ges möjlighet till en sådan förändring och som också får stöd från EU i denna process. Stödet från EU bör omfatta program för internationellt utbyte på såväl akademisk nivå som för praktisk erfarenhet och utbildning, också på yrkesnivå. Detta kommer samtidigt att öka den sociala integrationen och kunskapsflödet samt bidra till att EU-medborgarna verkligen blir rörliga. Rörlighet är, som ni vet, med rätta en grundläggande frihet som garanteras genom fördragen samt grunden för en effektiv inre marknad.

(EN) Jag går nu över till engelska eftersom jag nu kommer att ersätta Helga Trüpel. Så nu har jag en annan roll som inte bara gäller Europeiska kommissionens budget, utan också de andra institutionernas och parlamentets budget. Jag har förberett mig för att tala på engelska och därför byter jag språk.

Vid detta skede i förfarandet är syftet med resolutionen att måla upp en allmän bild – särskilt i ett budgetsammanhang – och att utfärda vissa riktlinjer för de olika institutionernas förvaltningsbudgetar, bland annat för Europaparlamentet och med undantag av kommissionen som jag talade om innan.

Det allmänna sammanhanget är att budgeten för 2011 kommer att antas under förhållanden som innebär en mycket stor utmaning, eftersom marginalen under rubrik 5 är mycket knapp och för att prioriteten för alla EU:s institutioner är att framgångsrikt genomföra Lissabonfördraget. Genom ikraftträdandet av Lissabonfördraget ändras förfarandet för antagandet av budgeten och därför behövs ett ännu närmare samarbete och en utökad dialog mellan institutionerna. Det interinstitutionella samarbetet omfattar flera aspekter – till exempel översättningskapacitet och rekrytering – och man kan åstadkomma utbyte av bästa praxis och förbättrad effektivitet på områden som hittills inte har behandlats i detta hänseende, exempelvis EMAS, politiken mot diskriminering samt distansarbete.

Utvecklingen av en fastighetsstrategi på medellång och lång sikt har varit en angelägenhet för budgetutskottet under en lång tid, inte bara när det gäller parlamentet utan också beträffande de andra institutionerna. Osäkerheten när det gäller storleken på och utformningen av budgeten för avdelningen för yttre åtgärder samt domstolsutslaget om justeringen av löner gör den finansiella situationen under rubrik 5 ännu mer oberäknelig.

Om man koncentrerar sig speciellt på Europaparlamentets budget innehöll presidietts vägledande dokument följande mål för parlamentets budget: utveckling av sakkunskap till ledamöterna genom forskningskapacitet och information från biblioteket samt anpassning av institutionella aspekter som följer av Lissabonfördraget. Därför betonar utskottet att en hög kvalitet på lagstiftningen är en topprioritering.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Janusz Lewandowski, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag är inställd på att lyssna i kväll. Jag lyssnar på parlamentets prioriteringar för 2011, precis som jag lyssnade på de riktlinjer rådet godkände den 16 mars. Jag kan instämma i huvuddragen och jag kan hålla med om att detta inte är det vanliga årliga förfarandet av två skäl som parlamentets föredragande nämnde.

Det första är att vi håller på att anpassa oss till förhållandena efter Lissabonfördraget. Vi har delvis anpassat oss men en del arbete återstår. Mer än någonsin behövs det ett gott samarbete mellan institutionerna eftersom budgeten bara kommer att behandlas en enda gång i parlamentet.

Vad som redan har beslutats är vissa åtgärder för övergångsperioden som man enades om vid förlikningssammanträdet i november. En pragmatisk tidsplan som medger förutsägbarhet i budgeten har funnits sedan 1975 och har också godkänts. Vad som återstår är villkoren i förlikningskommittén. Detta är mycket viktigt nu med hänsyn till att årsbudgeten bara behandlas en gång. Därför kommer kommissionen att i morgon under ett trepartsmöte lägga fram villkoren för diskussion samt utreda hur vi kan enas om formaliteterna för förlikningen innan vi inleder det verkliga förfarandet för 2011.

Det andra skälet till att det årliga förfarandet inte följer rutinerna är att vi befinner oss i ett Europa efter en kris där många medlemsstater kämpar med budgetunderskott och skuldsättning, och många med ännu mer trängande problem. Därför bör vi mer än någonsin fästa stort avseende vid sund ekonomisk förvaltning, exakta prognoser och ett rationellt genomförande av budgeten.

De budgetrubriker som tycks sakna tillräckliga ekonomiska medel är lätta att upptäcka. Här syftar jag på rubrik 1a och rubrik 4. Det är tack vare samarbetsandan som vi kan ändra budgetramen fyra gånger under ett förfarande, det vill säga fyra årliga förfaranden.

Våra slutsatser ska läggas fram inom ramen för en rapport om hur det interinstitutionella avtalet har fungerat som kommer att presenteras samma dag som budgetförslaget, den 27 april, och skickas till parlamentet.

Vår föredragande, inte min föredragande denna gång utan parlamentets föredragande, Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (tjänsteavdelningarna håller just nu på att lära sig att uttala hennes namn rätt), ger med rätta ungdom och möjligheter för ungdomar en central plats i betänkandet. Med andra ord förbättras rubrik 3 avsevärt genom betänkandet om prioriteringar. Det gäller utbildning och ungdomars plats på arbetsmarknaden och är motiverat i detta avseende när vi ser hur många som är arbetslösa.

Men det är lika viktigt att vi ger löften om en återhämtningsplan. Det är också viktigt för EU:s medborgare.

Det är genomförandet som är viktigt. Det ska ha kommit igång ordentligt senast 2011. Effektivitet inom förvaltningen är också viktigt, och i detta avseende måste jag understryka att kommissionen trots anpassningen till Lissabonfördraget inte kommer att begära några nya tjänster i år.

Vi ska anta budgetförslaget i kollegiet den 27 april och som vanligt lägga fram det genast samma dag för ledamöterna i parlamentets budgetutskott.

Därför ser jag nu fram emot att inleda förfarandet för 2011. Jag lovar en god samarbetsanda, vilket verkligen kommer att behövas denna gång med tanke på de prototypförfaranden som ska provas i år.

Thijs Berman, *föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling*. – (NL) Herr talman, herr Lewandowski! I ekonomiska kristider utsätts också EU:s budget för påfrestningar. Det är helt naturligt. Bryssel måste också ge akt på hur varje offentlig euro används. Ändå – och jag talar här för utskottet för utveckling – måste investeringar i utvecklingsländer vara en prioritering även i fortsättningen. En hållbar tillväxt i fattiga länder kommer att ge människor möjligheter som de inte har för närvarande. Och inte bara det, utan deras utveckling är också en del av lösningen på vår kris. Utvecklingsländerna är en marknad, och en marknad som dessutom växer snabbt. EU måste bara använda medlen på ett klokare sätt, till exempel genom en kombination av bidrag och lån till mikrofinansierat stöd. Genom en bättre tillgång till finansiella tjänster i fattiga länder kommer människorna i dessa länder också att kunna uppnå sina mål. Vi måste värna om budgeten för utvecklingssamarbete, hur svårt det än må vara. Kommissionsledamoten för utveckling, Andris Piebalgs, måste även i fortsättningen ha ansvar för sin egen budget, i stället för att den höga representanten Catherine Ashton ska ha det, vilket just nu tycks vara tanken. När allt kommer omkring får aldrig de val som rör fattigdomsminskning underordnas våra diplomatiska intressen.

José Manuel Fernandes, *för PPE-gruppen*. – (PT) Jag välkomnar det faktum att vi kan kalla budgeten för 2011 för "ungdomsbudgeten". Som sådan bidrar den till antagandet av de förslag som vi har lagt fram för att hjälpa ungdomar, till exempel när det gäller tillgång till anställning, vilket också är fallet med det så kallade Erasmus första jobb-initiativet. Att främja entreprenörskap bland ungdomar, skapa incitament och stärka innovationen samt den digitala agendan är andra förslag som kommer att bidra till en hållbar ekonomisk utveckling i EU och leda till att nya arbetstillfällen skapas.

När det gäller parlamentets budget är det värt att lägga märke till att Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) stöder en budget som är både hållbar och sträng och där varje utgiftspost är motiverad. Vi anser och rekommenderar att parlamentet ska överge en budgetmodell som är helt och hållet inkrementell. I stället bör man röra sig mot en nollbaserad budget som möjliggör effektivitet och följaktligen också besparingar. En långsiktig fastighetspolitik måste fastställas så fort som möjligt för att begreppen hållbarhet, stränghet och effektivitet ska bli verklighet.

Vi måste fortfarande allt mer grundligt utröna vad våra fasta utgifter är. Detta måste fortfarande följas av en kostnads-nyttoanalys av de olika politiska åtgärder som genomförs. Vi vill än en gång betona att en hög kvalitet på lagstiftningen bör vara parlamentets främsta prioritering, och att vår institution måste förfoga över alla resurser som behövs för att kunna uppnå det. Ikraftträdandet av Lissabonfördraget, som föreskriver en enda budgetbehandling, förutsätter ett större samarbete och en utökad dialog. Från vår sida måste dialogen vara ärlig. Vi förbinder oss att se till att den blir det.

Francesca Balzani, *för S&D-gruppen*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Riktlinjerna för budgetförfarandet 2011 är det första steget mot nästa EU-budget, ett mycket bestämt steg.

I budgetutskottet har vi verkligen bemödat oss om att fastslå de huvudprioriteringar som går att fastställa som framhäver EU:s insatser. Den första prioriteringen är ungdomar, inte bara för att de är den resurs som vi måste inrikta oss på när det gäller innovation, forskning och utveckling, utan också för att de är utgångspunkten för en framsynt socialpolitik.

Strategin EU 2020 är emellertid också en huvudprioritering. Vi måste ta itu med arbetslösheten och klimatförändringen, och framför allt måste vi verkligen och i praktiken genomföra denna nya strategi för framtiden genom att anslå tillräckliga resurser till den utan kompromisser och utan nedskärningar.

Riktlinjerna är emellertid också ett mycket realistiskt första steg. Det är mycket mindre spelrum i budgetramen och det innebär att det inte finns tillräckliga medel för att genomföra det som är viktigast – nya åtgärder. Detta är särskilt känsligt när det gäller den första rubriken, rubriken om konkurrenskraft, tillväxt och sysselsättning.

Det finns emellertid en annan viktig fråga. Budgeten måste också vara ytterst flexibel och kunna anpassas snabbt på medborgarnas behov, på människors behov och på föränderliga behov. Det finns alltså prioriteringar, men det finns också viktiga villkor för att budgeten verkligen ska bli ett användbart instrument för att hjälpa EU att växa.

Detta omfattar tillräckliga resurser, ett tydligt genomförande av framtida strategier, framför allt strategin EU 2020, och slutligen en definitiv lösning för ett flexibelt instrument som – på egen hand – gör det möjligt för oss att möta kommande utmaningar.

Ivars Godmanis, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill lyfta fram tre punkter.

För det första beträffande strukturfonderna – ca 35 procent av budgeten. Vi presterar bara hälften så bra som vi gjorde 2000–2006. Den nuvarande utnyttjandegraden i alla fonder är 14 procent och den var 25 procent tidigare. Så frågan är hur man tar hänsyn till, uppnår resultat i och infriar denna del av budgeten. Annars får vi en situation där pengarna inte används. Å andra sidan skulle det kunna vara en reserv.

För det andra måste vi återbetala vissa fordringar från den tidigare perioden och kommissionen har avsatt fem miljarder euro för detta ändamål. I vissa länder som inte har krävt återbetalning för mer än sex månader tror jag emellertid inte att man kommer att begära hela summan. Vi har också frågan om huruvida pengarna kommer att användas eller inte.

Jag måste också säga något om två mycket viktiga frågor som rör budgetar där medlen överförs från år till år. I jordbruksbudgeten för 2009 var utbetalningarna till jordbruksutveckling 2 miljarder euro lägre än 2008. Nu ska mycket mer pengar betalas ut, men frågan är om alla projekt kommer att genomföras 2010 eller inte.

Slutligen beträffande det sjunde ramprogrammet. Om vi tittar på rubrik 1a angående det sjunde ramprogrammet för FoU var utbetalningarna 2009 avsevärt lägre än 2008. Så frågan är om resultatet kommer att vara tillfredsställande. I så fall kan vi planera budgeten med utgångspunkt från situationen. Vi har så många behov inom andra områden också. Så är detta reserver eller inte?

Zbigniew Ziobro, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! I förslaget till Europaparlamentets resolution om prioriteringar för budgeten 2011 finns det en punkt som påminner oss om att finansieringen av prioriteringarna inte får ske på bekostnad av grundläggande EU-politik som sammanhållnings- eller strukturpolitiken eller den gemensamma jordbrukspolitiken. Punkten har karaktären av ett villkor vilket tycks behövas med tanke på de budgetprioriteringar som tidigare har angetts. De prioriteringarna lämnar verkligen mycket övrigt att önska.

Universalmedlet för den kris som tär på EU antas i första hand vara innovation. Förslaget förbiser emellertid det faktum att de fattigaste regionerna i EU ofta inte har de förutsättningar som krävs för att främja innovation. Det finns länder där grunden för en modern ekonomi faktiskt precis har börjat växa fram. Om Europa ska vara en världsdel med lika möjligheter är lösningen på denna situation framför allt sammanhållningspolitik och strukturpolitik. Särskilt i kristider bör vi komma ihåg denna aspekt av EU:s politik, särskilt solidaritetsaspekten, så att vi inte vidmakthåller uppdelningen av världsdelen i fattiga och rika delar.

Miguel Portas, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) I dag inleder vi debatten om de allmänna riktlinjerna för budgeten 2011, och den prioritering som föreslagits är ungdomen. Denna prioritering är särskilt viktig vid den tidpunkt eller under den period i livet som utmärker övergången mellan studier och arbetsmarknad. I sig är valet av prioritering glädjande.

Ett förslag är till exempel att inrätta programmet Erasmus första jobb. Problemet är att i politiken kan detaljer ställa till med problem. Vad talar vi om när vi talar om "Erasmus första jobb"? Hur ska vi genomföra det? Genom att omfördela Erasmusmedlen till studenter eller genom att skapa ett nytt program med nya pengar? Detta är inte bara en detalj, och det är inte heller frågan om huruvida målet för Erasmus är osäkra anställningsförhållanden eller arbetstillfällen med anständiga villkor där det verkligen finns en framtid för ungdomarna. Är det i sista hand ett program som kommer att bekämpa ungdomsarbetslösheten som det är avsett att göra? Eller kommer det till sist att bli ett program som helt enkelt syftar till att dölja arbetslösheten? Jag anser att dessa frågor är själva kärnan i debatten. Den viktigaste frågan 2011 kommer fortfarande att vara arbetslösheten som ökar i EU. Det är vårt ansvar att ta itu med arbetslösheten.

Detta skulle vara en utmaning för EU:s budget, men budgeten för 2011 är beroende av en budgetram som har antagits för sju år och som inte har ändrats trots krisen. Utan en genomgripande och noggrann översyn av budgetramen kommer den budget som vi ska godkänna i slutet av året att vara dömd till stagnation och medelmåttighet även om vi antar de bästa prioriteringarna i världen. Det kommer bara att bli föresatser som inte kommer att påverka budgetens struktur annat än i begränsad omfattning.

Marta Andreasen, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Den föreslagna ökningen på 6,5 procent i parlamentets budget för 2011 är ännu ett tecken på hur långt parlamentet har avlägsnat sig från den verkliga världen och sina väljares intressen.

Hur kan vi under normala förhållanden, för att inte tala om i kristider, förklara för våra väljare att den totala kostnad de betalar för var och en av oss överstiger 2 miljoner brittiska pund om året? Hur kan vi tala om för dem att om de vill ha ett parlament på hög nivå – vilket somliga sätter sin stolthet i – är detta den räkning de måste betala? Hur förklarar vi för alla dem som förlorar sina arbeten att vi, parlamentsledamöterna, behöver mer personal på grund av Lissabonfördraget? Eller att tjänstemännen i parlamentet måste få högre lön för att de arbetar hårdare?

De 15 procent av ungdomarna i Storbritannien som är arbetslösa, eller ännu värre, de 45 procent av ungdomarna i Spanien som är arbetslösa kommer inte att kunna se hur denna ökning kommer att hjälpa dem att få arbete. Många av dem är ganska välutbildade. De saknar bara arbetstillfällen. Jag skulle ärligt talat inte kunna svara om de frågade.

Kan någon förklara för mina väljare hur det faktum att parlamentet har två säten, ett i Bryssel och ett i Strasbourg, kan hjälpa dem att betala lånen och ge barnen mat och möjlighet att gå i skolan, för det är en stor del av den kostnad på 2 miljoner brittiska pund som jag talade om tidigare.

När det gäller kommissionen är det gott och väl att tala om ädla mål som att investera i ungdom och utbildning, uppmuntra språkstudier samt främja innovation för ekonomisk utveckling och skapande av arbetstillfällen i Europa, men revisionsberättelsen ger ingen tröst när det gäller hur EU:s medel används, och inte heller visar de utestående åtagandena att EU är särskilt bra på att planera.

Inga förslag till ökning av budgeten bör tillåtas ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Prioriteringarna för EU:s budget 2011 kretsar kring den ekonomiska och finansiella krisen. Förknippat med detta är de positiva gemensamma försöken att genomföra en strategi för att ta sig ur krisen som är så heltäckande och socialt rättvis som möjligt.

Jag vill koncentrera mig på två aspekter. För det första är inriktningen på ungdomar en central del av budgeten för 2011. De kommer säkert att ha en avgörande roll för Europas framtid. Att investera i ungdomar innebär att i dag tänka på morgondagens Europa.

För det andra visar den nuvarande situationen mycket tydligt hur snabbt arbetstillfällen kan gå förlorade, också inom ett starkt ekonomiskt område. Strategin EU 2020 är också inriktad på innovation. De förhoppningar som med rätta är knutna till detta kommer att leda till skapandet av nya arbetstillfällen och en minskning av de sociala svårigheterna.

László Surján (PPE). – (HU) Mina damer och herrar! Vi känner alla till att EU:s budget är i behov av genomgripande reformer. Vi känner emellertid också till att dessa reformer inte kan genomföras inom ramen för en ettårig budget. Vad är problemet? Vårt stora problem är att detta är en budget som är oerhört svår att ändra. Vi kan inte klara de dagliga utmaningarna på ett tillfredsställande sätt, och inte ens de årliga utmaningarna klarar vi utan svårighet. Naturligtvis finns det inte heller mycket manöverutrymme, valmöjligheterna är begränsade. Föredraganden har lagt fram ett balanserat förslag. Hon har tagit hänsyn till de verkliga förhållandena och formulerat kloka mål. Jag hoppas att parlamentet kommer att rätta sig efter och stödja den text och det förslag som vi har framför oss.

Det är särskilt bra att vi vänder oss till ungdomarna för annars kommer ungdomarna att vända sig bort från oss, bort från EU. Jag vill tala ett par minuter till om sammanhållningspolitiken. Sammanhållningspolitiken är inte ett slags välörenhet. Det finns visserligen oerhörda skillnader mellan de utvecklade och de underutvecklade regionerna. Vi försöker bli av med dessa skillnader eller åtminstone få dem att minska. Men när vi utvecklar en region ökar konkurrenskraften i hela EU, och vi blir starkare och bättre rustade att möta den globala konkurrensen, förutsatt naturligtvis att medlemsstaterna tar vara på möjligheterna, att pengarna inte blir liggande oanvända och dessutom att de pengar som används ger resultat. Annars finns det inget större slöseri. Att driva program som inte ger de förväntade resultaten är ett ännu större slöseri än det faktum att vi har två säten. Jag hoppas på framsteg i detta avseende. Budgetutskottet är mycket angeläget om att få se att vi får valuta för pengarna. Tack för er respektfulla uppmärksamhet.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar betänkandet om parlamentets budgetriktlinjer för 2011, och jag välkomnar diskussionen om hur vi ska prioritera för att säkerställa att parlamentet ska kunna sköta sitt jobb.

Den preliminära rapporten var möjligen, förståeligt nog, vag och allmän. Icke desto mindre säkerställdes det genom ändringarna på utskottsnivå att vi nu är på det klara med vad som är viktigt. Budgetutskottet har försökt balansera mellan vårt behov av att ta vårt ansvar i enlighet med Lissabonfördraget och vårt behov av att hålla utgiftsökningen så låg som möjligt. Detta är särskilt viktigt när marginalerna och de offentliga finanserna är så tätt sammankopplade. Jag är säker på att alla ledamöter kommer att ta detta i beaktande.

Därför är det nödvändigt att besluta om hur vi ska prioritera när det gäller dessa riktlinjer. Det handlar givetvis inte bara om att spendera, utan även om att se till att spendera pengarna på bästa möjliga sätt samt om hur vi kan spara.

Därför är jag glad över att det finns en bred acceptans för upprättandet av ett integrerat kunskapshanteringssystem i syfte att föra samman alla de olika informationskällorna för ledamöter och medborgare.

En utvärdering av Europarl-TV, med avseende på dess effektivitet, välkomnas också. Dessutom anser jag att det är viktigt att utvärdera sekretariatstillägget och den totala kostnaden för att anställa mer personal, däribland utgifterna för logi, samt att det är viktigt att ha en medellång och långsiktig fastighetsstrategi för parlamentet liksom för andra institutioner, vilka vi för övrigt kanske borde samarbeta med mer än vad vi redan gör.

Och naturligtvis kvarstår den svåra frågan med tröskeln på 20 procent som vi enades om för många år sedan. Jag, liksom budgetutskottet, anser att man inte kan förändra dessa 20 procent genom ett ensidigt beslut, utan att alla förändringar bör vara föremål för diskussion mellan budgetutskottet, presidiet och eventuellt mellan alla de olika institutionerna.

S&D-gruppen har lagt fram några fler ändringsförslag som ska röstas om i morgon. Vi tror att dessa kommer att förbättra riktlinjerna ytterligare. I ett av ändringsförslagen påpekas svårigheten med att lägga alla administrativa utgifter under rubrik 5, och i ett annat ändringsförslag uppmanas till att man i ett tidigt skede ska publicera riktlinjerna och förslagen för att säkerställa att vi ska kunna fatta våra beslut på ett riktigt sätt och inom rimlig tid. Jag hoppas att mina kolleger i morgon kommer att stödja dessa, liksom övriga ändringsförslag som lagts fram i syfte att förbättra riktlinjerna.

Jag hoppas även att kollegerna kommer att inse att vi efter att ha antagit dessa riktlinjer kommer att behöva föra svåra diskussioner om de förslag som nyligen har publicerats av generalsekreteraren. Endast då kan vi börja prata om våra prioriteringar och endast då kommer vi att få en ordentlig diskussion om hur vi ska uppnå balans mellan att fungera som ett parlament och samtidigt hålla nere våra utgifter så mycket som möjligt.

Carl Haglund (ALDE). - Herr talman! I dåliga ekonomiska tider som dessa är budgetfrågor svåra och känsliga. Budgetriktlinjerna för 2011 innefattar också Europaparlamentets egen budget. Traditionellt har utgifterna i rubrik 5 fördelats så att parlamentets andel är mindre än 20 procent.

Som en följd av Lissabonfördraget höjs nu röster för att parlamentet ska sluka en större andel av pengarna. Det är säkert motiverat att se över de resursökningar som parlamentets nya befogenheter kan tänkas ge upphov till, och vi har redan fått mer pengar för 2010 som en följd av just Lissabonfördraget.

Samtidigt kan inte Lissabonfördraget fungera som någon sorts ny penningautomat för parlamentet. Vi måste också kunna effektivisera vår egen organisation och försöka göra besparingar där det är möjligt, för att även på den vägen bekosta eventuella tilläggsbehov.

Nu höjs även röster för ökade anslag för de funktioner som stöder oss Europaparlamentsledamöter i arbetet. Tanken är säkert god, men det intressanta är att exempelvis parlamentsledamöterna i min grupp mer eller mindre enhälligt upplever att behovet inte är akut och inte är nödvändigt i denna ekonomiskt knappa tid.

De riktlinjer som vi i dag ska godkänna är bra, och det tycker jag ska tolkas som en uppmaning att kritiskt granska våra egna utgifter.

Peter van Dalen (ECR). - (NL) Herr talman! Vi lever i finansiellt och ekonomiskt svåra tider. Överallt dras svängremmar åt, och även offentliga myndigheter måste ha kontroll över sina utgifter och hushålla med sina pengar. Dessutom har medborgarna lågt förtroende för europeisk politik, och det oroar mig mycket. Jag vill därför presentera två förslag som har med granskningen av nästa budget att göra. För det första måste alla vi parlamentsledamöter ha precis lika mycket ansvarsskyldighet för vår ersättning för allmänna utgifter på 4 200 euro per månad som vi har för alla andra ersättningar. Så är inte fallet för närvarande och detta är

inte vad jag kallar öppenhet. Jag ska lägga fram ett ändringsförslag angående detta när vi diskuterar Bart Staes betänkande under aprilsammanträdet.

Herr talman! För det andra vill jag ta upp budgetarna för Europaparlamentets informationskontor i medlemsstaterna. Jag anser att dessa är alldeles för generösa och att de måste skäras ned med en tredjedel under en treårsperiod. Jag uppmanar övriga ledamöter att stödja dessa förslag. Då skulle vi visa att vi vill ha öppenhet och att vi inte avser att ge oss själva några särskilda förmåner.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Herr talman! Att arbeta med 2011 års budget är att konfronteras med EU:s prioriteringar. I denna ekonomiskt svåra tid måste unionen först och främst inse att dess ekonomiska resurser kommer från medlemsstaterna och att det är dem som står inför kraftiga nedskärningar. Men det är inte bara medlemsstaterna som måste skära ned – även EU bör skära ner sina offentliga medel och spendera pengarna på ett mer riktat sätt.

Jag vill ta upp en sakfråga som rör hur föredraganden prioriterar ungdomar. Medlemsstaterna själva kan som regel handskas på ett mycket bra sätt med sociala frågor och ungdomsfrågor. Jag vill ändå rikta uppmärksamheten mot en fråga för vilken EU-stöd verkligen är oundgängligt. I betänkandet nämns ungdomars övergång från utbildningssystemet till arbetsmarknaden. Jag vill fråga föredraganden om hon även avser att uppmärksamma utsatta ungdomars särskilda behov. Jag tänker på ungdomar som har växt upp på barnhem och som lider av allvarlig brist på yrkesvägledning. Förra månaden, vid ett besök i Bulgarien, såg jag ett mycket inspirerande exempel på detta. Jag välkomnar helt och hållet att EU stödjer sådana initiativ från medlemsstaterna, exempelvis inom ramen för strukturfonderna. Jag räknar med er!

Nick Griffin (NI). – (EN) Herr talman! Den viktigaste prioriteringen i varje budget bör vara att endast spendera sina egna pengar. Att spendera någon annans pengar utan dennes tillåtelse är inte budgetering utan stöld.

Brittiska skattebetalare skinnas på 6,4 miljarder brittiska pund i direkta utbetalningar till EU varje år, och vi nekas fortfarande vår folkomröstning. Att ta dessa pengar utan demokratiskt mandat är ett brott – och det saknas inte offer. Femtio tusen av våra pensionärer dog av köld denna vinter på grund av att de inte hade råd att värma upp sina egna hem. Våra soldater dödades av talibanernas bomber på grund av att vi inte har råd att ge dem explosionssäkra fordon. Tusentals cancerpatienter nekas dyra, livräddande mediciner. Allt detta skulle ställas till rätta med 6,4 miljarder brittiska pund. Och det skulle ändå bli pengar över till att bygga åtta nya sjukhus och 50 skolor.

Vi bör betona en enda budgetprioritering – dra ner på utgifterna och sluta råna Storbritannien! Våra pensionärer, soldater och cancerpatienter behöver pengarna mer än EU. För er är det en budget, men för dem är det en fråga om liv eller död.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Herr talman! Jag välkomnar Janusz Lewandowski, en gammal vän till parlamentet som nu har andra uppdrag.

Jag vill också välkomna att det traditionella systemet med budgetriktlinjer har återupptagits. Detta är bra eftersom kommissionsledamoten nu kan lyssna till parlamentets budgetriktlinjer innan budgetförslaget utformas.

Det som kommissionsledamoten hör eller kommer att höra i dag skiljer sig otvivelaktigt betydligt från vad han hör varje dag från olika sidor som sätter press på honom för att få en större budget.

Vi i parlamentet ska för närvarande inte sätta någon press på honom. Vi kommer, som han vet, att göra detta från och med september. Just nu vill vi bara att Janusz Lewandowski ska vara på det klara med vad parlamentets budgetprioriteringar representerar. De representerar våra förslag.

När det gäller 2011 års budget uppstår nya utmaningar varje dag. Vi har redan fått nya påtryckningar i kategori 4 på grund av att vi snävar in en redan snäv marginal genom att inkludera Östersjöstrategin där.

Vi kommer att få påtryckningar inom jordbruket, inte bara för att vi använder medbeslutandeförfarandet för första gången, utan framför allt på grund av att det nu ska gå igenom parlamentet och vi inte kommer att gå med på ytterligare nedskärningar i jordbruksbudgeten för att finansiera andra områden. Vi kommer givetvis också att behöva lösa de ständigt problematiska frågorna med kategori 5: administrationskostnader och större öppenhet.

Slutligen är parlamentet mycket öppet inför att spara pengar både från EU:s och parlamentets budget. Vad vi i de politiska grupperna inte är öppna för är, enligt min mening, att stå ut med att vissa människor gör demagogi till ett sätt att bedriva politik på.

Göran Färm (S&D). - Kära kolleger, inte minst förre detta kollegan Janusz Lewandowski som jag hälsar välkommen hit igen. Jag ska göra en kort kommentar om båda betänkandena.

Först ett tack till Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, som har utarbetat ett utmärkt betänkande. På ett par punkter har vi i den socialdemokratiska gruppen dock lagt fram ändringsförslag som vi tycker är viktiga.

För det första måste vi vara tydliga med att klimatförändringarna fortfarande är en tung prioritet. Vi får inte tappa trycket i den frågan, p.g.a. misslyckandet i Köpenhamn, utan i stället måste vi arbeta hårt för att sköta vår uppgift, nämligen att finna lösningar på finansieringsproblemet.

För det andra, när det gäller EU 2020-strategin: Vår strategi kräver att unionen också satsar på och förbättrar genomförandet av strategin. Vi måste få en offensiv kamp för utveckling av ekonomin och för en ambitiös social agenda, och det här är politiska områden som helt enkelt kräver mer substans.

Det kommer att kräva bl.a. en tydlig signal till medlemsstaterna och rådet om att det kommer att bli nödvändigt att se över budgettaken för de kommande tre åren. Särskilt i rubrik 1 av budgeten, det vill säga den som handlar om tillväxt och sysselsättning.

När det gäller parlamentets egen budget måste vi, även om vi har stora behov, ta hänsyn till det ekonomiska läget och lågga oss själva stor restriktivitet. Vi behöver förstärka parlamentet och särskilt de politiska gruppernas kapacitet för att kunna leva upp till Lissabonfördraget. Men för övrigt måste vi söka besparingar och ökad effektivitet. Det gäller särskilt som budgetens rubrik 5, för administration, är hårt ansträngd. Nyligen diskuterade vi till exempel den nya utrikestjänsten som säkert kommer att kräva extra resurser.

Vi ska inrikta oss på kärnuppgiften för parlamentet och för övrigt tillämpa stor restriktivitet.

Geoffrey Van Orden (ECR). (EN) – Herr talman! I dessa tider av ekonomisk knapphet, när vi står inför nedskärningar i de offentliga utgifterna i medlemsstaterna, bör alla EU-institutioner se över hur de kan skära ner på kostnader och undvika att slösa.

Parlamentet bör ta ledningen. I stället fortsätter man dock på ett själviskt sätt med sina utgifter och med ett konstant ökande personalantal, utan någon tanke på att strama åt. I alla andra organisationer skulle nya prioriteringar genomföras genom kompenserande nedskärningar inom ett annat område. Men så verkar det inte vara här. Parlamentsledamöter får klä skott för allmänhetens beskyllningar, medan det är den överdrivna byråkratin, de onödiga utsvävningarna och de överflödiga fastigheterna som kostar pengar.

Hur kan ni fortsätta att försvara att parlamentet får 94 miljoner brittiska pund i den årliga budgeten för egenreklam, från vilken 8 miljoner brittiska pund har lagts på den överflödiga Europarl-TV och 2 miljoner brittiska pund på den märkliga planen att upprätta "Den europeiska historiens hus"? Det är också löjligt att ni upprätthåller så kallade informationskontor i varje medlemsstat med en årlig kostnad av 40 miljoner brittiska pund, när det är de 736 parlamentsledamöternas jobb att svara på medborgarnas frågor.

Det är en fortgående skandal att parlamentet inte har bett medlemsstaternas regeringar att få ett slut på cirkusen i Strasbourg en gång för alla. Vi måste skicka ett tydligt budskap till våra regeringar när det gäller detta och därmed spara 200 miljoner brittiska pund per år.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Herr talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Jag vill inleda med att tala om kommissionens budget. Jag är särskilt intresserad av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder (EEAS). Denna inkluderas dock ännu inte i den budget som kommissionsledamöten snart ska presentera. Icke desto mindre är frågan om hur mycket som den kommer att kosta av stor betydelse för oss. Jag är för att vi tillför denna avdelning till "kommissionen", eftersom det är där den hör hemma. En sak är säker: det som händer i denna avdelning kommer att få betydande konsekvenser för budgeten, också i förhållande till de fleråriga programmen. Vi kan inte låta administrationen för fleråriga program ligga utanför kommissionen. Vi kan inte under några omständigheter tillåta detta.

Vårt val av rättslig form för denna tjänst kommer att bli mycket viktigt eftersom det kommer att få direkt återverkning i budgeten. Därför är det mest intressanta med denna budget vad den inte innehåller. Vi hoppas på att kommissionsledamöten snart kommer att kunna visa oss siffrorna på vad allt detta förväntas kosta. Det står redan klart att de områden i vilka vi kommer att ha de största utgifterna 2011 – och det gäller särskilt

de administrativa posterna, däribland denna tjänst – är de områden där vi har minst svängrum. Allt har räknats in på öret. Jag är därför för att vi, när det gäller olika sätt att spara, omedelbart ser över tjänsteföreskrifterna. Jag har också ett förslag när det gäller hemresan till respektive hemländer som i dag sker med tåg för lediga tjänstemän och assistenter som arbetar i medlemsstaterna. Detta bör ändras och man bör i stället satsa på flygbiljetter och flygtid.

Nu ska jag tala om parlamentets budget. Var och en som arbetar i parlamentet – och det kan olyckligtvis inte sägas om alla ledamöter – behöver personal. Jag skulle därför särskilt vilja be om att vi förser oss själva med lämpliga medel för att vi ska kunna arbeta. Jag tror dock inte att det är lämpligt att skapa en förbindelse mellan fastigheterna, eftersom vi också har valdistrikt och kan ingå avtal om tjänster. Presidiet bör vara vänligt att inte besvåra ledamöterna när det gäller detta.

Jag har ytterligare en begäran. Europeiska rådets ordförande har fortfarande inte tagits med i budgeten. Det skulle vara trevligt om vi också kunde erkänna hans existens här.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Herr talman! Vi behöver ett annat slags EU och ett annat slags EUBudget. Jag tror att vi behöver mod att fatta stora beslut. Vi bör absolut inte köra fast i protokolltekniska detaljer.

Jag skulle vilja säga tre saker om EU:s budget. För det första behöver den präglas av öppenhet. Hur stor är exempelvis kostnaden för administration? I EU:s nuvarande budget finns inte någon realistisk information om detta.

Min andra punkt handlar om besparingar. Det är mycket lätt att spara miljarder euro i EU:s budget utan att försämra kvaliteten på EU-institutionernas tjänster. Vi skulle till exempel kunna skära ner på ett stort antal EU-kontor. Dessutom har vi det andra sätet i Strasbourg. Vi bör kanske också diskutera användbarheten av de organ som saknar ett kompetensområde, såsom Regionkommittén eller Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.

Hur används, för det tredje, pengarna? Pengarna borde kunna ges, eller snarare ges tillbaka, till där de kommer ifrån, nämligen skattebetalarna. Vi bör givetvis också använda dem för att stödja sunda projekt – jag tänker till exempel på ett genuint Erasmusprogram för praktikanter. Vi behöver mod och det skulle göra oss alla gott att beakta detta.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Efter ikraftträdandet av Lissabonfördraget har Europaparlamentet fått betydande ytterligare befogenheter. Tiden är inne för att ta gemensamma beslut om hur EU:s pengar ska spenderas. Icke desto mindre behövs också tid för att få denna mekanism att fungera. Detta år och de kommande åren kommer säkerligen att vara avgörande för utformandet av det nya budgetförfarandets slutgiltiga form. Endast genom att parlamentet, rådet och kommissionen arbetar tillsammans som partner kommer det att bli möjligt att utveckla ett förfarande som så mycket som möjligt kommer att vara förenligt med bestämmelserna i det nya fördraget.

Jag stödjer yrkandet att öka unionens budget på grund av de nya ansvarsområden som följer av ikraftträdandet av Lissabonfördraget. Det råder inte några tvivel om att parlamentet behöver tillräckligt med resurser för att kunna utföra sina uppgifter effektivt. Parlamentets ansvarsområde blir större, vilket är varför vi ledamöter behöver mer råd, expertutlåtanden och stöd från en mängd olika tjänstemän. Och någon måste betala för detta.

Ytterligare en prioritering som läggs fram i betänkandet, och som förtjänar fullt stöd, är behovet att investera mer i ungdomar och utbildning. Detta är grunden för ett modernt och innovativt samhälle. Europa ligger fortfarande efter i den tekniska kapplöpningen med USA, Japan och andra nya världsmakter. Detta kan icke desto mindre förändras, men då krävs betydande utlägg.

Som en del av kampen mot fattigdom bör vi finansiera program såsom gratis utdelning av mat till de fattigaste. Vi bör också utveckla program liknande dem som tillhandahåller mjölk och frukt ute i skolorna. Vi pratar mycket om utbildning och om en kunskapsbaserad ekonomi, men vi får inte samtidigt tolerera undernäring bland barn och ungdomar.

Det arbetas för närvarande på den nya strategin för tillväxt för de kommande tio åren (EU 2020). Nu, när vi arbetar med budgeten, är det nödvändigt att beakta vilka utgifter som kommer att uppkomma till följd av denna strategi. För att strategin ska bli framgångsrik behövs större utlägg för sammanhållning på regional nivå och på EU-nivå, främjande av sysselsättning och bekämpning av krisens effekter.

Slutligen vill jag tacka kommissionsledamot Sidonia Elżbieta Jędrzejewska för en mycket innovativ och viktig behandling av budgetprioriteringarna för 2012.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Ungdomar, vetenskap och innovationer utgör grunden för prioriteringarna i EU:s nästa budget. Att investera i ungdomar är att investera i framtiden. Utbildning, fortbildning och övergången från utbildningssystemet till arbetsmarknaden utgör kärnfrågorna i denna budget.

Ungdomar med universitetsexamen drabbas alltmer av arbetslöshet. Det är därför jag anser att Erasmusprogrammet, vilket främjar rörlighet för att få ett första jobb, är ett strategiskt åtagande inför framtiden, eftersom det skapar en tydlig koppling mellan utbildningssystemet och arbetsmarknaden. Detta program, som jag tillsammans med José Manuel Fernandes har lagt fram förslag på, är baserat på följande principer: för det första kan det fungera som ytterligare finansiering av befintliga program inom utbildningsområdet, vetenskap och innovation och för det andra kommer det att tillhandahålla praktikmöjligheter för ungdomar. Praktikanter kommer att kunna få kontrakt med innovativa europeiska företag, något som medfinansieras ur EU:s budget.

Av de övriga prioriteringarna i denna budget vill jag välja ut områdena vetenskaplig forskning, innovation och den digitala agendan. Att stödja utvecklingen av gröna och innovativa tekniker betonas också, vilket kan utgöra ett viktigt bidrag till den ekonomiska återhämtningen och skapa drivkraft för små och medelstora företag. Engagemang för ungdomar, innovation och vetenskap är nyckeln till att göra Europa världsledande igen.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Herr talman, herr Lewandowski, fru Jędrzejewska! Först och främst vill jag gratulera föredraganden till ett utmärkt betänkande. Den ekonomiska situationen i EU är givetvis ännu inte tillfredsställande, men betänkandet visar oss mycket tydligt hur vi ska skapa mervärde för Europa.

Jag anser att det, för att bidra till att lösa våra problem, är en utmärkt idé att särskilt lyfta fram ungdomar i medellånga och långsiktiga prioriteringar. Trenderna som är kopplade till innovation och digital teknik är ytterligare bra exempel på EU:s snabba utveckling. Stödet för små och medelstora företag, huvudsakligen i de svagaste regionerna, är också intressant.

Icke desto mindre är det, när det gäller mobilitet, också värt att betona att investeringarna i det transeuropeiska transportnätet liksom transportfrågorna kommer att göra sig gällande. Jag anser att det är nödvändigt att investera i ungdomar och vill därför uttrycka ett tack från mig, och även från utskottet för kultur och utbildning, för alla försök att stödja åtgärder som rör investering i unga människor.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Budgeten för 2011 måste beakta EU:s nya befogenheter och konsekvenserna av den ekonomiska och finansiella krisen. Vår prioritering måste vara att bevara befintliga jobb och att skapa nya.

Jag anser att EU måste investera i en intelligent och ambitiös industripolitik. Det är inte acceptabelt att industrin endast utgör 14 procent av BNP år 2010 i de mest framträdande medlemsstaterna.

Det är därför som vi i 2011 års budget måste beakta en omdefiniering av prioriteringarna, en uppgift som medlemsstaterna år 2010 bara kan genomföra under halvtidsöversynen av de ekonomiska utsikterna för 2007–2013.

Dessa prioriteringar måste betona transportinfrastruktur, energieffektivitet, industripolitik, forskning, jordbruk, utbildning och hälsa. Vi förväntar oss att kommissionen i år lägger fram ett verkligt förslag på upprättande av en europeisk fond, särskilt för att utveckla transportinfrastrukturen. EU:s bidrag till detta kommer att presenteras i 2011 års budget.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Den ekonomiska och sociala situation som EU befinner sig i uppmanar till att man 2011 väsentligt ändrar de prioriteringar som har styrt tidigare budgetar, däribland den nuvarande budgeten för 2010. Budgeten måste främja en politik som skiljer sig från den som ledde till att 23 miljoner människor miste sina jobb och gjorde så att 85 miljoner människor riskerade att bli fattiga.

Målen för den fleråriga finansieringsramen, som reducerade strukturfonderna till 0,37 procent av unionens bruttonationalinkomst, måste ses över, eftersom de innebar nedskärningar i sociala program, miljöprogram samt inom områdena forskning, utbildning och kultur.

Framtida budgetar måste främja den ekonomiska och sociala sammanhållningen snarare än fungera som utfyllnad av fördragen. De måste främja full sysselsättning och anställningar med tillhörande rättigheter, investering i offentliga tjänster, miljöskydd, samarbete och fred. De bör inte fungera som redskap för kommersialisering av alltfler av det sociala livets aspekter och friheter, eller bidra till brist på anställningstrygghet, strukturell arbetslöshet, yttre ingripanden och krig. Huvudinriktningen i ändringsförslagen som vi har lagt fram till betänkandet är att visa att det finns ett alternativ, och ett som inte bara är möjligt utan också nödvändigt.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Jag vill hänvisa till rubrik 5 och särskilt till fastighetsstrategin. Det är viktigt att vi har en fastighetsstrategi som är framgångsrik på medellång eller lång sikt. Den måste vara miljövänlig, energieffektiv och kostnadseffektiv. Vi måste också föra en öppen diskussion om det förnuftiga i att Europaparlamentet har tre arbetsplatser. De enorma utgifterna för de olika sätena kan knappast motiveras för EU-medborgarna och skattebetalarna, särskilt inte under den ekonomiska krisen. Det är dags att göra en detaljerad och ordentlig kostnadsanalys och göra den tillgänglig för alla EU-medborgare.

Europaparlamentet bör koncentrera sig på att ha ett säte, och personligen skulle jag föredra Strasbourg, dels på grund av stadens historiska och sociokulturella roll som brobyggare, dels på grund av det faktum att Bryssel håller på att sjunka ned i brottslighet och att delar av staden håller på att förfalla i anarki inför en polisstyrka som har gett upp. Till och med kommunpolitiker som borgmästaren Freddy Thielemans håller med om detta.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Jag uppmanar till att man på ett bättre sätt ska spegla och stödja politiken för ungdomar i EU:s budget för 2011. Ungdomar måste stödjas, både på EU-nivå och på nationell nivå.

Ett av de projekt som den rumänska regeringen genomför för att stödja ungdomar är att bygga 100 000 bostäder åt dem under de kommande tre åren.

Samtidigt välkomnar jag kommissionens mål att bevilja 3 miljoner euro i Erasmus-stipendier till studenter fram till 2012. Icke desto mindre är det också viktigt att öka medlen till Erasmus Mundus-stipendierna. Detta kommer att ge möjlighet för ännu fler studenter och forskare från tredjeländer – och i detta fall tänker jag särskilt på Moldavien – att studera i EU.

Som ung parlamentsledamot stödjer jag Erasmusprojektet, som är det första initiativet som främjar ungdomars tillgång till arbetsmarknaden.

Slutligen vill jag tacka kommissionen för dess skyndsamhet att godkänna finansieringen av de fyra energiprojekt som Rumänien också deltar i.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Med beaktande av medlemsstaternas komplicerade ekonomiska situation bör nästa års budget planeras mycket noggrant. Att bevara och skapa sysselsättning bör få störst uppmärksamhet. Stöd åt och främjande av små och medelstora företag skulle vara bra här, eftersom dessa företag sysselsätter en stor del av EU:s medborgare. Finansiella stödåtgärder måste tillhandahållas på ett mer flexibelt sätt, och de måste bli mer tillgängliga om nystartade företag eller företag som har hamnat i ekonomiska svårigheter ska kunna överleva. Vi får inte heller glömma områden som inte bara skapar mervärde för enskilda medlemsstater utan för hela unionen. Bland dessa områden skulle vi kunna nämna transport. Genom att prioritera detta skulle man kunna skapa ett hållbart och säkert transportsystem och utveckla transeuropeiska nätverk. En av prioriteringarna i 2011 års budget måste också vara att på ett lämpligt sätt finansiera projekt för sammanlänkning av energinät som säkerställer energiberoendet.

Janusz Lewandowski, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka ledamöterna för deras kommentarer. De har fördjupat och berikat min förståelse för parlamentets prioriteringar för 2011. Vad som stod klart för mig när jag lyssnade – och jag är på lyssnarhumör i kväll – var att många talare betonade att vi upprättar 2011 års budget under de extraordinära omständigheter som råder i Europa efter krisen, när många länder kämpar med verkliga finansutmaningar. Detta sätter verkligt tryck på budgetsiffrorna och skapar även påtryckningar för att få en effektiv förvaltning och insyn i budgeten – det framgick tydligt från Geoffrey Van Orden, Thijs Berman, José Manuel Fernandes och Carl Haglund. Men det som behövs om det är ont om resurser är att prioritera på rätt sätt.

Min känsla efter debatten är att ungdom, dvs. Rubrik 3b, som uppgraderats av föredraganden, har stöd av såväl yngre som äldre ledamöter i kammaren. Det verkar alltså som att denna prioritering för 2011 är riktig enligt majoriteten i parlamentet. Vad som också behövs är kvalitet och ett bra genomförande. Vi, till exempel Ivars Godmanis och László Surján, tänker direkt på sammanhållning. Ja, denna har hållits på låg nivå för

2009–2010. Den kommer dock att nå normal verksamhetsnivå 2011, och detsamma bör gälla bekämpandet av krisen. Men vi har också ett underutnyttjande när det gäller forskning som förtjänar en mer användarvänlig budgetförordning. Vi bör vara klara att presentera denna i slutet av maj eller början av juni i år.

Något som också stod klart för mig när jag lyssnade till denna debatt är att parlamentet är medvetet om att handlingsutrymmet i budgeten är mycket begränsat. Salvador Garriga Polledo, Göran Färm och andra betonade just detta, och de påpekade att det sammantaget skulle kunna bli mer flexibilitet i utformandet och genomförandet av budgeten. Jag kan bara dela denna slutsats.

Som vanligt har Ingeborg Grässle rätt i sitt påpekande om att ingen budget ännu har upprättats för avdelningen för yttre åtgärder. Men för att upprätta en budget måste man ha siffror. Det har vi inte ännu och därför är det mycket svårt. Men det bör vi givetvis få om vi ska kunna driva avdelningen för yttre åtgärder.

Jag ser verkligen fram emot morgondagens diskussioner i det informella trepartsmötet som följs av själva debatten. Låt oss hoppas att det blir ett givande medbeslutandeförfarande när det gäller siffrorna för 2011.

ORDFÖRANDESKAP: DURANT

Vice talman

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, föredragande. – (PL) Fru talman, herr Lewandowski, mina damer och herrar! Jag har med stort intresse lyssnat till era anföranden, och jag är mycket nöjd med att prioriteringen som rör den största förändringen i 2010 års budget, den som är relaterad till ungdomar, som jag föreslog och som budgetutskottet har antagit, har fått ert stöd och väckt ert intresse. Det gör mig mycket motiverad.

Jag skulle ännu en gång vilja betona det som ni helt riktigt har uppmärksammat i diskussionen, nämligen att vi har väldigt lite handlingsutrymme. Det innebär att det finns en ännu större anledning att vädja till kommissionen att visa ambitioner, föreställningsförmåga och mod att sätta i gång en översyn och eventuell ändring av det fleråriga finansiella ramverket. Som ni vet är år 2011 det fleråriga finansiella ramverkets femte år. Det är på tiden att vi drar lärdom av dessa fyra år. Det femte året måste bestämt bli bättre!

Det står naturligtvis klart att vi kämpar med en finansiell och ekonomisk kris som skiljer sig åt i olika länder. Vissa länder visar tecken på att vara på väg ut ur krisen, vilket dock inte ändrar det faktum att vi måste vara ambitiösa, eftersom fonder avsedda för innovation, forskning, ungdomar, genomförande av den gemensamma marknaden och genomförande av den gemensamma marknadens friheter faktiskt utgör en liten del av EU:s budget. Alla de genomförda besparingarna bör inte, enligt mig, påverka denna del av EU:s budget.

Många av er har uttryckt något som jag håller med om – att ungdomarna är Europeiska unionens framtid. Icke desto mindre vill jag tillägga att de inte endast är framtiden eftersom de lever här och nu, i dag. De håller på att utbilda sig i dag och de söker arbete i dag. Ungdomar är inte bara vår framtid, de är vår nutid. Att investera i unga människor är en investering i vad som händer här och nu. Vi bör fortsätta att påminna oss själva om detta.

Jag vill också säga några ord om det utvidgande resonemanget om EU:s budget. Det handlar inte bara om ungdomar utan om en vidare förståelse som också inkluderar ämnen relaterade till ungdomar, likväl som i ett bredare perspektiv rör frågor relaterade till utbildning och praktik. Jag anser att Europas mervärde är mycket tydligt här. Vi bör inte glömma att vi verkar i ett enat Europa, där tankars och människors rörlighet faktiskt är ett par av våra viktigaste värderingar och vi ständigt bör sträva efter detta.

Jag vill också säga några få ord för att sammanfatta debatten om Europaparlamentets budget. Visserligen ersätter jag föredraganden, men jag vill ändå säga några få ord och betona något som betänkandet från budgetutskottet redan innehåller. Det är givetvis viktigt att hela tiden tänka på besparingar, samt att alltid tänka på om de utgifter som spenderas är motiverade och de bästa möjliga. Denna reflektionsprocess pågår ständigt och borde röra oss alla. Detta kommer säkert att speglas i Europaparlamentets betänkande.

Jag hoppas mycket på att denna debatt, som har ägt rum på en så sen tid, inte har varit bortkastad för någon av oss. Jag hoppas väldigt mycket på att Janusz Lewandowski kommer att lyssna till allt som har sagts här, och att han inte har glömt att han nyligen var ledamot i parlamentet. Jag hoppas dessutom att denna debatt kommer att göra avtryck i budgetförslaget som kommissionen har lovat att presentera den 27 april. Jag kommer naturligtvis gärna att upprepa allt detta om och om igen, under våren och ända till hösten, men icke desto mindre skulle jag vara mycket glad om några av förslagen som redan har lagts fram här skulle införlivas i kommissionens förslag, så att vi trots allt inte måste upprepa allt. Ännu en gång vill jag tacka för er uppmärksamhet.

Talmannen. – Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Edit Herczog (S&D), skriftlig. – För det första vill jag erinra om att även om EU kunde reagera kollektivt på den finansiella och ekonomiska krisen genom att anta en ekonomisk återhämtningsplan för Europa, är situationen i Europa på det stora hela fortfarande otillfredsställande. Det är oundvikligt att följande prioriteringar måste beaktas för budgetriktlinjerna 2011: noga övervakning av genomförandet av FP7, vilket kommer att ha nått sin mogenhetsgrad 2011, utvecklingen av den nyligen upprättade europeiska rymdpolitiken och främjandet av vetenskapliga och tekniska framsteg, stödjandet av innovativ teknik och hållbar utveckling, utmaningarna relaterade till hållbar energi och bekämpning av klimatförändringarna. Dessa prioriteringar kommer att kräva ytterligare budgetresurser, särskilt gäller det finansieringen av ITER och en europeisk strategisk plan för energiteknik och främjande av energieffektivitet, Galileo-projektet, programmet GMES och Europeiska institutet för innovation och teknik och ett riktigt genomförande och utvärdering av pågående pilotprojekt och förberedande åtgärder.

Jag litar på att dessa nyckelfrågor kommer att beaktas på ett lämpligt sätt under det kommande budgetförfarandet för 2011.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Detta år kommer budgetförfarandet att undergå den största reformen sedan införandet av det fleråriga finansiella ramverket 1988. Medan budgetförfarandereformen i egentlig mening pågår kommer hela budgetramverket att behöva anpassas till de nya institutionella förutsättningarna som införts genom Lissabonfördraget, huvudsakligen till den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Icke desto mindre anser jag att huvudmålet i den kommande budgeten kommer att vara att stödja politiken i nya EU 2020-strategin. Detta projekt kommer endast kunna nå framgång om vi tillhandahåller nödvändig finansiering för det. Annars kommer strategin att sluta precis som den förra, Lissabonstrategin, och gå miste om det väsentliga när det gäller att uppnå något av de uppsatta målen. När det gäller detta delar jag föredragandens uppfattning, och jag vill betona hur viktig politiken för ungdom, utbildning, forskning och innovation är. Jag anser att de utgör de hörnstenar på vilka vi måste bygga både 2011 års budget och vår vision inför framtiden.

Jarosław Kalinowski (PPE), skriftlig. – (PL) EU:s budget för 2011 bör tydligt stödja de huvudsakliga trenderna i unionens strategi inför nästa decennium. Detta innebär teknisk innovation, hållbar utveckling, bekämpande av klimatförändringarna och bevarande av den biologiska mångfalden.

Stöd till utveckling av utbildningssystem, med stöd från tvärvetenskapliga investeringar, är också starkt motiverat. Pengarna måste investeras i företag som garanterar att de som tar examen får arbete. Om vi inte stödjer ungdomen i dag kommer vi att stå inför de dystra utsikterna av en nedgång i den ekonomiska tillväxten, och kanske till och med ännu en kris.

Vi behöver inte bli påmind om behovet av att intensivt utveckla informationstekniksektorn samt om att vi måste säkerställa att våra medborgare har tillgång till digital teknik. Detta kommer att underlätta för utbildning inom området informationsteknik, likväl som göra det lättare att er hålla information, särskilt för människor som bor i jordbruksområden.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Jag vill lägga till några kommentarer till dem som getts av föredraganden och övriga ledamöter under debatterna om prioriteringarna för 2011 års budget. Enligt vad som tillkännagavs av kommissionen i januari är det ambitiösa planer på gång när det gäller Galileo-projektet. De första tjänsterna som erbjuds enligt detta system kommer att lanseras i början av 2014: öppna tjänster, reglerade offentliga tjänster och "sök och spara"-tjänster (*search and save services*). Tester kommer också att börja genomföras 2014 på livräddande tjänster och kommersiella tjänster. Låt mig påminna er om att Galileo är nödvändigt för den högteknologiska industrins framtid i Europa. Det kommer att skapa nya marknader och göra Europa till en global konkurrent i fråga om teknik. Politiken för TEN-T har fram tills nu gett stöd till förberedelserna av detta stora europeiska projekt, och när det väl sätts i drift kommer det att vara möjligt att använda transportinfrastrukturen mer effektivt. Sammanfattningsvis anser jag att Galileo måste få tillräckligt med medel från EU:s budget i framtiden så att man kan förverkliga detta ambitiösa projekt.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Budgetarna för 2010 och 2011 kommer att antas under förhållanden som innebär unika utmaningar. Därför måste vi hitta den optimala lösningen för att genomföra Lissabonfördraget, vilket i sig innebär en stor finansiell utmaning. Vi måste också hitta sätt att dämpa effekterna

av den finansiella kris som fortfarande är kännbar i många medlemsstater. Europaparlamentet måste öppet diskutera utgiftstaket för rubrik 5 för 2011. För att kunna följa riktlinjerna i den fleråriga budgetramen måste vi skapa en balans mellan att avsätta medel för att täcka samtliga krav och att bibehålla budgetdisciplinen, även om det innebär att vi måste begränsa utgifterna. Vi måste i första hand standardisera de administrativa utgifterna genom att helt föra in dem under rubrik 5 och göra en realistisk granskning av utgiftstaket. Framför allt är det viktigt att skapa ett interinstitutionellt samarbete för att främja utbytet av god praxis och fortsätta undersöka möjligheterna att effektivisera olika rutiner. Vi måste dessutom lägga särskild vikt vid att övervaka och analysera olika områden som direkt påverkar budgeten, och vi måste hitta alla tänkbara sätt att fördela och spara resurser.

Bogusław Sonik (PPE), skriftlig. – (PL) Arbetet med budgeten för 2011 har påbörjats. Bland annat diskuteras om parlamentet skulle kunna ändra budgetplanen för 2007–2013 inom områden som "konkurrenskraft och sammanhållning för tillväxt och sysselsättning". Vi arbetar dessutom med strategin för EU 2020, som ska inriktas på att främja innovation, stödja företagen och investera i forskning, ny teknik och regional utveckling. Låt mig särskilt framhålla ekonomisk, social och territoriell sammanhållning, som är avgörande för att garantera en varaktig ekonomisk tillväxt i EU och en fullständig integrering av medlemsstaterna. I artikel 174 i Lissabonfördraget nämns politiken för bergsregionerna som en speciell typ av regionalpolitik, vid sidan av öregioner och gränsöverskridande regioner. För att kunna främja en harmonisk utveckling bör unionen vidta åtgärder som leder till en förstärkning av dess ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållning. Framför allt måste vi prioritera minskade skillnader i sysselsättningsnivå för regioner som utmärks av särskilda naturliga och geografiska förhållanden. Bergsområden och bergnära områden svarar för nästan 40 procent av EU:s territorium och nästan 20 procent av EU:s medborgare. För att klara bergsregionernas särskilda ekonomiska och fysiska problem krävs det överstatliga regler som styr mål och principer för en särskild bergspolitik i medlemsstaterna och, vilket är ännu viktigare, att man garanterar en tillräcklig finansiering för projekt och program för framför allt de regionerna. Jag anser att finansiellt stöd för bergsregionerna bör inkluderas i den nya budgetplanen och i EU 2020-strategin.

Iuliu Winkler (PPE), skriftlig. – (HU) Nästa år blir första året för genomförandet av EU 2020-strategin, vilket skulle kunna bli en ny fas i EU:s utveckling. Följaktligen blir budgeten för 2011 extremt viktig vad gäller den finansiella planeringen inför kommande år. Budgetprioriteringarna måste omfatta EU:s reaktioner på utmaningarna från den globala krisen. Från den synpunkten är EU 2020-strategin en mycket viktig faktor. Prioriteringarna i den föreslagna budgeten för 2011 kan emellertid inte leda till en ändring av EU:s grundläggande politik. I framtiden måste vi ägna stor uppmärksamhet åt sammanhållnings- och strukturpolitiken samt jordbrukspolitiken. Dessutom måste vi tänka på stödet åt de små och medelstora företagen, eftersom EU:s möjligheter att bli en hållbar och konkurrenskraftig ekonomi beror på dem. Vi får inte för ett ögonblick glömma bort att de politiska åtgärder som nämns är ett uttryck för den solidaritet som är grundtanken i den europeiska integrationen.

17. Begäran om fastställelse av parlamentarisk immunitet: se protokollet

18. Kvalitetspolitik för jordbruksprodukter: vilken strategi ska följas (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är ett betänkande (A7-0029/2010) av Giancarlo Scottà för utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling om kvalitetspolitik för jordbruksprodukter: vilken strategi ska följas? (KOM(2009)0234 – (2009/2105(INI))).

Giancarlo Scottà, föredragande. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! En förstärkning av produkternas kvalitet kunde vara ett tänkbart svar från jordbrukets sida på marknadens globalisering och den allvarliga kris som just nu påverkar Europa, inklusive jordbrukssektorn.

Jag tror att en bra kvalitetspolitik inom EU kan förstärka konkurrenskraften och skapa ett mervärde för EU:s regionala ekonomier, för i många landsbygdsområden med få produktionsalternativ är detta ofta den enda möjligheten till utveckling. Genom att stödja nischjordbruk i dessa missgynnade områden kommer vi att kunna bygga upp en ekonomi och skapa arbetstillfällen där.

En framtida kvalitetspolitik måste också vara knuten till de stora möjligheter som finns inom jordbrukssektorn. När det gäller Europa är den modern, dynamisk, rik och diversifierad och kan inte bara erbjuda livsmedelsprodukter av hög kvalitet utan dessutom tjänster av stort värde för ett samhälle i ständig utveckling.

I mitt betänkande har jag framhållit betydelsen av att hålla de tre systemen för registrering av geografiska ursprungsbeteckningar åtskilda, eftersom de utgör en länk till Europas regioner och återspeglar deras traditioner, historia, smaker och unika kunskaper som förts vidare i generationer.

Genom att skilja på de båda systemen SUB och SGB tror jag därför att de kan ta hänsyn till de särskilda skillnader i särart och styrka i kopplingarna mellan produkterna och deras geografiska produktionsområde. Konsumenterna blandar ofta ihop den plats där en viss livsmedelsprodukt beretts med själva jordbruksproduktens geografiska ursprung, och de är ofta omedvetna om hur livsmedelskedjan fungerar.

Produkterna är föremål för en produktionscykel som utövar ett betydande inflytande på deras karakteristiska egenskaper vad gäller kvalitet och livsmedelssäkerhet. Jag anser därför att endast en obligatorisk märkning med den plats där primärprodukten producerats kan ge konsumenterna fullständig information om kvaliteten på de produkter de köper. Vi får inte glömma att det är vår skyldighet att skydda vad våra medborgare, som röstade på oss, producerar och äter.

Två andra frågor tyckte jag det var viktigt att ta med i betänkandet: EU bör genomföra en intensiv kampanj för att utbilda och informera konsumenterna om de olika europeiska märkningssystemen och de garantier som de innebär. Dessutom bör de europeiska märkningssystemen tas med i internationella register och få internationellt erkännande genom WTO:s system för geografiska ursprungsbeteckningar. Den sista punkten är oerhört viktig om vi vill skydda våra kvalitetsprodukter mot förfälskning.

Jag vill tacka kommissionsledamot Dacian Cioloș för att han är här och påminna honom om betydelsen av att skydda kvalitetssystemen, eftersom de är vår framtid. Jag vill också påminna honom om att ekonomin i missgynnade landsbygdsområden kan stimuleras genom stöd till jordbrukssektorn och genom att skydda alla de nischprodukter som är typiska för dessa områden och som knyter människorna till en viss plats, som annars skulle överges. Detta skulle öka respekten för miljön och för landskapet och om möjligt skapa en ekonomi som bygger på turism och gastronomi och som är knuten till de olika regionala, kulturella och historiska skillnader som finns inom EU.

Jag vill tacka mina kolleger för det stöd de gav mig i utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling och jag hoppas att även Europaparlamentet stöder betänkandet i morgondagens omröstning.

Dacian Cioloș, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman, herr Scottà, mina damer och herrar! Det som i första hand ger den europeiska jordbruks- och livsmedelsmodellen så gott rykte på internationell nivå är enligt min mening just politiken som bygger på kvalitet och mångfald. Därför kommer kvalitetspolitiken inom jordbruks- och livsmedelssektorn att bli en prioriterad fråga under mitt mandat och en av huvudfrågorna omedelbart efter reformeringen av den gemensamma jordbrukspolitik efter 2013.

En kvalitetspolitik för jordbruksprodukter bevisar inte bara att Europas jordbrukare reagerar på de europeiska konsumenternas förväntningar. Den kan också bereda vägen när den europeiska jordbruks- och livsmedelssektorn ska konkurrera på den internationella marknaden.

Om kvalitetspolitiken ska nå sitt mål måste vi ha en tydlig ram. Begriplig, välstrukturerad, tillgänglig för kunderna och, i görligaste mån, heltäckande och tillräcklig. Mitt mål är att strukturera innehållet i kvalitetspolitiken och göra den mer lättillgänglig för såväl jordbrukarna, som måste dra nytta av den, som konsumenterna, men utan att man offrar dess substans eller tömmer den på innehåll.

En kvalitetspolitik är en garanti för konsumenterna. Men den medför också ett mervärde för bönderna. Jag håller verkligen med Giancarlo Scottà om det. Den kan bidra till att behålla mångfalden i vårt jordbruk, och göra det på ett konkurrenskraftigt sätt, för jordbruk som kan sälja sina produkter är konkurrenskraftiga. Om våra jordbruk kan försörja sig på det de producerar är de konkurrenskraftiga, och om de kan sälja produkter med ett stort mervärde, så är de ännu mer konkurrenskraftiga, även om de ibland kan vara små till storleken.

Jag tror därför att en kvalitetspolitik kan bidra till att göra våra jordbruk i vissa regioner mer konkurrenskraftiga. På så vis kan en kvalitetspolitik och utveckling av lokala marknader, kortare transportsträckor och en direkt och nära kontakt mellan konsumenter och tillverkare ge goda resultat just när det gäller att öka konkurrenskraften för vissa typer av jordbruk som för närvarande har en relativt liten marknadsandel. De europeiska jordbrukarna försöker redan leverera säkra produkter och använda teknik som respekterar miljön och djurens välfärd.

En diskussion om hur detta kan bli tydligare genom märkningssystemet är nyttig och välkommen, och betänkandet bidrar med vissa element och idéer i sammanhanget. Jag tror att kopplingarna mellan de

standarder som jordbrukarna tillämpar och en kvalitetsmärkningspolitik även bör ingå i de diskussioner som vi ska genomföra om den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013. Det är i alla fall min avsikt.

Jag tror vi måste utveckla och förfinas våra instrument när det gäller att kommunicera med EU:s jordbrukare och med EU:s konsumenter, men framför allt på internationell nivå. Vårt kvalitetssystem kan bli en bra ambassadör för vår modell för jordbruksprodukter och i ännu högre grad för vår gemensamma jordbrukspolitik.

Låt mig emellertid avsluta med att säga att Giancarlo Scottàs betänkande verkligen kommer i rätt tid. Som ni vet tänker kommissionen lägga fram ett lagstiftningspaket om kvalitetspolitik före utgången av 2010. Det betänkande som Giancarlo Scottà lägger fram i dag och som vi ska diskutera innehåller vissa frågor, idéer och förslag i samband med detta, och jag ska försöka ta hänsyn till dessa idéer i så stor utsträckning som möjligt när jag ska lägga fram förslagen till lagstiftning inför parlamentet.

Låt mig gratulera föredraganden och ledamöterna i de parlamentsutskott som har arbetat med betänkandet. Jag kommer med stort nöje att ta del av era synpunkter och förslag.

Esther Herranz García, *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. – (ES)* Fru talman! Det första jag vill göra i eftermiddag är faktiskt att tacka Giancarlo Scottà. Han har förhandlat om detta betänkande fantastiskt skickligt. Det har varit ett rent nöje att samarbeta med honom och med företrädarna för de andra parlamentariska grupperna.

Vi är stolta över den ståndpunkt som kommer att antas i morgon genom omröstningen i parlamentet och över ett betänkande där kvaliteten försvaras och vikten av att utveckla och stärka landsbygdsområdena framhålls, inte bara som bevis på den traditionella europeiska kulturen, utan som verkliga källor till välbefinnande och sysselsättning. Detta är arbetstillfällen som vi verkligen behöver i denna tid som präglas av ekonomiska kriser och en så dramatisk situation vad gäller arbetslösheten i vissa medlemsstater.

Vi är dessutom glada över det skydd som parlamentet behåller och den ståndpunkt som utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling redan har hävdat genom att lova att sträva efter högsta möjliga kvalitet. Vad gäller den höga kvalitetsstandarden lovar vi naturligtvis också att sträva efter att bevara skillnaden mellan skyddad ursprungsbeteckning och skyddad geografisk beteckning. Vi tillbakavisar självklart tanken på att jämna ut kvaliteten nedåt och vi vill att EU:s produktion ska uppmärksammas och värdesättas.

Jag är verkligen glad över det som Dacian Ciolos sade. Det var glädjande att höra honom tala om satsningen på det europeiska jordbrukets framtid. Vi hoppas naturligtvis att han ska lyssna på Europaparlamentets röst, en röst som kommer att framgå av morgondagens omröstning.

Låt mig slutligen säga att vi hoppas att kommissionen aldrig mer ska springa förbi parlamentet genom att förbjuda sådant som till exempel försäljningsstandarder för frukt och grönsaker, som har orsakat den europeiska fria konkurrensen sådan skada.

Vi vill att obalanserna på marknaden korrigeras och vi vill också satsa på kvalitet, mångfald, livsmedelssäkerhet och rätt produktionsvolymer.

Vi vill dessutom att EU:s produktion och kvaliteten på EU:s jordbruks- och livsmedelsprodukter ska försvaras inom Världshandelsorganisationen. I det sammanhanget litar vi naturligtvis på Dacian Ciolos arbete, för vi kan inte låta vare sig våra europeiska producenter eller våra europeiska konsumenter förbli försvarslösa.

Giovanni La Via, *för PPE-gruppen. – (IT)* Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som företrädare för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) vill jag tacka föredraganden Giancarlo Scottà för det enastående arbete han har utfört, och jag vill understryka att kvalitetspolitiken inte bara har stort externt värde tack vare det vi kan erbjuda konsumenterna. Den har också stor betydelse tack vare vad den kan ge producenterna.

Som ni alla vet kan konkurrens se ut på många olika sätt på marknaderna. På en kontinent som är så stor och mångskiftande som Europa, men som utmärks av betydligt högre produktionskostnader än konkurrenternas, blir det svårt att konkurrera med priset. Vi kommer enbart att kunna konkurrera genom produktdifferentiering.

Och det är just ur ett differentieringsperspektiv som vi måste betrakta kvalitetspolitiken. Det är så vi kan erbjuda en produkt som skiljer sig från konkurrenternas och föra ut den på marknaden, en produkt som också kan säljas utan att särskilt hänvisa till ett pris som är lägre än konkurrenternas.

Vi är därför för att fortsätta med gemensam marknadsföring, något som redan pågår, samtidigt som vi understryker behovet av att bevara skillnaden mellan geografiska beteckningar och ursprungsmärkning. Vi vill emellertid också understryka att internationellt och i samband med internationella handelsförhandlingar måste EU spela sin roll genom att försvara ursprungsmärkning och en politik för ursprungsmärkning så att man undviker en politik som med nödvändighet leder till ett utbyte av märkningar, något som skulle skada våra produkter.

Låt mig avslutningsvis säga något om märkning. Vi har redan begärt, och kommer även i morgon att begära i ett särskilt ändringsförslag, att parlamentet ska rösta om möjligheten att ange ursprunget för råvaror, inte bara för färska, icke beredda produkter, utan också för beredda produkter med en enda ingrediens, dvs. sådana produkter där det karakteristiska i allt väsentligt är själva råvaran.

Csaba Sándor Tabajdi, för S&D-gruppen. – (HU) Herr kommissionsledamot, kära kolleger! Låt mig som företrädare för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet säga att vi anser att Giancarlo Scottàs betänkande är extremt viktigt. I allt väsentligt instämmer vi i det som sägs i betänkandet. Där fanns fyra, eller snarare fem, punkter som behöver diskuteras. För det första EU:s kravmärke. Många vägrar att inse att ett gemensamt EU-märke inte är ett slags steg på vägen mot federalism, utan visar för konsumenten att en produkt uppfyller EU:s specifika krav på livsmedelssäkerhet, samtidigt som det skiljer ut produkten från världen utanför EU:s gränser. Jag hoppas därför att vi ska stödja det särskilda EU-märket.

Den andra punkten gäller frågan om produktens ursprung. Det är mycket bra att EU nu, tack vare Dacian Ciolos, har en jordbrukskommissionsledamot som har insett betydelsen av de lokala marknaderna och stöder dem, eftersom det är enda sättet om vi vill bevara lokala smaker, regionala smaker och EU-livsmedlens mångfald, och det står också klart att i det avseendet spelar en kvalitetspolitik för livsmedel, platsen och ursprungsbeteckningen en avgörande roll. Det pågår en diskussion med kommissionen, och jag hoppas innerligt att den nya kommissionsledamoten inte längre stöder den tidigare ståndpunkten att vi ska slå samman alla skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar. I vissa fall kan detta skapa oro, nu senast i samband med Tokajvinerna. Jag vill tacka kommissionsledamoten för att dessa problem, åtminstone delvis, har lösts, medan andra fortfarande väntar på en lösning.

Den fjärde punkten: märket för ekologisk odling. Här råder det total enighet. Och slutligen den femte punkten. Vissa ledamöter i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling krävde ett återinförande av tidigare strikta normer för grönsaker och frukt. Jag skulle vilja återgå till den ursprungliga formuleringen i Giancarlo Scottàs betänkande. Låt oss inte återgå till gamla tiders överreglering, när vi bestämde hur en gurka skulle vara böjd.

George Lyon, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill också gratulera Giancarlo Scottà till hans betänkande.

Det finns mycket i betänkandet som är bra. Dessvärre kan jag och mina kolleger i ALDE-gruppen inte stödja betänkandet som det ser ut i dag om man inte gör ett par ändringar.

Vi kan inte stödja punkt 19, den som handlar om "skeva frukter". Jag tror det är rena tramset att byråkrater i Bryssel ska tala om för konsumenterna att de bara kan köpa raka bananer eller raka gurkor.

Det måste vara konsumenterna som bestämmer vad de vill köpa, så jag hoppas att parlamentet ska använda sunt förnuft och stödja det gemensamma ändringsförslag som har lagts fram av gruppen De gröna och ECR-gruppen om att skrota reglerna om raka bananer och låta konsumenterna själva välja om de vill äta böjda eller sneda frukter och grönsaker eller om de inte vill det. Det måste helt enkelt vara ett beslut för konsumenterna.

Marianne Fischer-Boel, den förra kommissionsledamoten, beslutade att avskaffa de reglerna, och jag hoppas att vi ska hålla fast vid det beslutet.

Jag vill också se ett par ändringar i punkt 16. Jag förstår kravet på ett EU-kravmärke, men om det inte betyder något för konsumenterna och tillför ett mervärde för bönderna så tycker jag ett sådant märke är meningslöst. Det måste betyda något för konsumenterna och ge branschen något i utbyte. Annars är det värdelöst. Det är ingen mening med att utveckla ett sådant märke och jag ser inget som tyder på att de europeiska konsumenterna vill ha ett EU-märke.

I punkt 62, slutligen, framförs det viss kritik mot privata certifieringssystem, som har varit mycket framgångsrika i Skottland. Jag tycker det är bra om bönderna på frivillig grund kan tillföra sina produkter extra värde genom kvalitetssäkringssystem. Vi bör stödja sådana system, inte motarbeta dem.

Jag hoppas att vi ska få se vissa ändringar av betänkandet under omröstningen i morgon. I så fall kommer vi att kunna stödja det med de ändringar som röstas igenom i morgon.

Alyn Smith, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Trots att vi inte tillhör samma grupp instämmer jag i många av kommentarerna från min skotska kollega, George Lyon. Det finns mycket i detta betänkande som är beundransvärt och ett par saker som jag tror vi kan förbättra. Vi har lyft fram ett antal punkter och jag ska koncentrera mig på två av dem.

Jag, och andra med mig, tror att våra konsumenter vill veta varifrån deras mat kommer. Vi anser att den informationen ska vara obligatorisk. Därför föreslår vi i ändringsförslag 4 till den punkten att man ersätter vissa ganska svaga formuleringar med ett mycket starkare krav på att om vi faktiskt kan få information om produktionsplatsen, så ska den informationen vara obligatorisk, för det är vad våra konsumenter vill se.

Jag vill – precis som min kollega – peka på ändringsförslag 3. Det ändringsförslaget innebär att man tar bort försöket att återinföra komplicerade och orealistiska regler för direktförsäljning av frukt och grönsaker till kund. Så sent som förra året kom vi överens om att ta bort de reglerna och även om kunderna inte har märkt någon större skillnad, så har våra producenter gjort det, och gör fortfarande. Alla försök att återinföra de reglerna skulle i praktiken bara ge beredare, multinationella företag och stormarknader ytterligare ett redskap för att slå mot producenterna, och kunderna skulle inte tjäna något direkt på detta.

Det finns med andra ord mycket i betänkandet som jag gillar. Jag vill instämma i George Lyons kommentarer om EU-kravmärket. Jag tror det har mer att göra med ambitionerna i denna byggnad än vad konsumenterna faktiskt vill ha. Om det inte finns något behov hos konsumenterna så bör vi inte införa det, utan ersätta det med ett system för obligatorisk ursprungsmärkning, som är vad våra konsumenter vill ha.

Ändringsförslagen är konstruktiva. Jag hoppas de blir framgångsrika och att våra kolleger ska stödja dem i morgon.

James Nicholson, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill också säga till föredraganden att jag uppskattar detta utmärkta betänkande.

Jag tycker det innehåller många bra idéer och jag instämmer helt med föredraganden Giancarlo Scottà, när han påpekar hur viktigt det är för de europeiska producenterna att tillföra ett mervärde och maximalt utnyttja sina produkters möjligheter. Vi måste alltid sträva efter att utnyttja den europeiska jordbruksindustrin och dess produkter maximalt. Detta kommer i slutändan att öka vår konkurrenskraft och stärka ekonomin på landsbygden.

Det gläder mig i sammanhanget att Giancarlo Scottà tog upp framtiden för SUB- och SGB-systemen. De systemen har visat sig bli populära hos både konsumenter och producenter. Jag håller emellertid med föredraganden om att reglerna för förvaltning och anbringande av dem måste förenklas. Om vi menar allvar med deras värde utomlands måste vi dessutom garantera ett bättre skydd från tredjeländer.

Jag skulle vilja att fler producenter från mina egen regioner ansökte om skyddad geografisk beteckning för sina produkter och förhoppningsvis kommer kommissionen att ta till sig några av förslagen för att förenkla ansökningsförfarandet så att vi kommer att få se fler ansökningar från min egen region i Nordirland.

Jag måste emellertid påpeka att det finns vissa inslag i detta betänkande som jag inte stöder. Jag är emot införandet av ett kvalitetsmärke för EU. Det jag stöder är märkning med ursprungslandet. I själva verket har jag en känsla av att ett EU-märke skulle vara meningslöst, ett slöseri med tid och pengar och jag känner detsamma om ett EU-kravmärke för ekologiska produkter.

Ett annat orosmoment är de ändringsförslag som antogs i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling och som innehåller krav på ett återinförande av standarder för saluförande av frukt och grönsaker, något som vissa parlamentsledamöter desperat försöker få upp på bordet igen. Kommissionen tog faktiskt bort de reglerna förra året. Jag stödde den åtgärden helhjärtat. Nu kan vi låta marknaden bestämma sina egna regler. I det sammanhanget vill jag enträget uppmana mina kolleger att stödja de ändringsförslag som min egen grupp och andra grupper lagt fram i plenum och som är mycket tydliga och enkla, och att låta dessa punkter utgå.

Lorenzo Fontana, för EFD-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar, kommissionsledamot Dacian Ciolos! Tack för de uppmuntrande ord vi just har fått höra, och tack till Giancarlo Scottà för hans skickliga arbete med detta viktiga betänkande.

Avsikten med det betänkande vi ska rösta om i morgon är som jag ser det att öka värdet på skördar och produkter som är typiska för samtliga regioner och medlemsstater i EU. Jag själv kommer från ett land, nämligen Italien, som har 4 500 typiska produkter. De utgör en tillgång för vårt land som vi av hela vårt hjärta vill bevara.

Vi inser naturligtvis att vi fortfarande har lång väg att gå för att nå toppkvalitet, men budskapet som vi måste förmedla är att det är enbart tack vare de europeiska produkternas kvalitet som våra jordbrukare kommer att ha en chans att konkurrera på ett meningsfullt sätt på världsmarknaden. Med tanke på den omfattande kris som vi dessvärre genomgår kan vi inte göra annat än att stödja kvalitet, spårbarhet och öppen information i samband med jordbrukets produkter.

Det är också viktigt att känna till hur varje produkt bereds, och varifrån den kommer ursprungligen. Detta är viktigt, för det är rätt att konsumenterna vet om de äter ett äpple som odlats i till exempel min egen region – Verona eller Veneto – och att EU:s regler därför har följts genom hela produktionskedjan, eller om de i stället äter ett äpple från Kina, där det enda vi vet är att Kina vid flera tillfällen inte ens har kommit i närheten av att följa de bestämmelser och goda rutiner som de europeiska odlarna följer.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru talman! Tack för möjligheten att tala om denna mycket viktiga punkt.

Konsumenterna kräver helt rätt att de livsmedel de köper ska vara säkra, spårbara och skyddade av stränga regler. Jag skulle stödja ett system för märkning med ursprungsland som främjar sådana regler och jag tror att detta skulle vara acceptabelt för de flesta konsumenter och de flesta som arbetar i branschen. Naturligtvis kommer framgång eller fiasko för en sådan politik att vara helt beroende av hur den marknadsförs. Vi måste vidta kraftfulla åtgärder mot eventuella förfälskningar av produkter som är felmärkta.

Jag, och många av mina kolleger i parlamentet, är emot ett EU-kravmärke. Jag tror det skulle vara i stort sett meningslöst och inte hjälpa konsumenterna. Märkning med ursprungsland och till och med geografiska beteckningar är viktiga, för de främjar den lokala anknytningen, det lokala arvet och bevarandet av lokal teknik. De skyddar dessutom områden som är beroende av produktion av en viss produkt.

Jag kommer från Nordirland, som är nettoexportör av jordbruksprodukter. Därför vill jag se ett märkningssystem med lika villkor. Allt som påverkar exporten av produkter från länder som mitt eget skulle få negativ effekt för branschen. Liksom mina övriga kolleger skulle jag stödja de system för kvalitetssäkring som finns tillgängliga och uppmuntra dem som ett led i det allmänna systemet för lokala beteckningar.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Produktion av högklassiga jordbruksprodukter är av grundläggande betydelse för EU:s jordbrukare. Jag tvivlar inte på att det måste finnas en koppling mellan produktens kvalitet och råmaterialens ursprung. Därför ser jag obligatorisk kvalitetsmärkning som en viktig möjlighet för våra jordbrukare. Kvalitet är en central fråga för hela livsmedelskedjan och en viktig tillgång för att stödja de europeiska livsmedelsproducenternas konkurrenskraft. Framställning av livsmedel av hög kvalitet har lång tradition och är ofta den enda sysselsättnings- och affärsmöjligheten i många landsbygdsområden med begränsade produktionsalternativ.

För att kunna garantera denna höga kvalitetsstandard krävs naturligtvis kontroller och objektiva kriterier. Men även finansiella överväganden från konsumentens sida spelar in. Kvalitet kostar och jordbrukarna behöver en rimlig inkomst. Trots det har konsumenterna möjlighet att välja en produkt med attraktiv prissättning, även om de då ofta bestämmer sig för en produkt som inte har lika hög kvalitet. En sak måste emellertid framhållas, och det är att konsumenterna måste ha den friheten och att de måste ha möjlighet att fatta ett äkta beslut på grundval av objektiva och tydliga kriterier.

Vi måste också öka konsumenternas allmänna kunskaper på området. Vi behöver skyddade geografiska beteckningar och ursprungs-beteckningar. Vi behöver införa en reglerad och skyddad beteckning för produkter från bergsområden och från GMO-fria områden. Men vi behöver också beteckningarna "Garanterad traditionell specialitet" och "Organiskt odlat". Vad som än händer måste vi behålla dem.

Paolo De Castro (S&D). – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi har i dag inlett en ny reflektionsfas i EU kring frågan om kvalitet. Kvalitet ska inte bara vara en garanti för konsumenterna, utan framför allt en stimulans för våra producenter att bli mer konkurrenskraftiga på en marknad som är betydligt större och betydligt mer konkurrenssatt.

Våra företag måste bli kända på marknaden genom produkternas distinkta och kvalitetsrelaterade egenskaper. Precis som Giancarlo Scottà försöker göra genom sitt betänkande – och jag vill också tacka honom för det – gör vi framsteg i det avseendet framför allt genom att lämna mer information om ursprung, sammansättning och karakteristiska egenskaper i produktionsprocesserna.

Samtidigt är det viktigt att EU:s regler gör det möjligt för organisationer som är avsedda att skydda och främja kvalitetsprodukter att planera sitt utbud av produkter och anpassa sin produktionspotential efter marknadens behov på grundval av rättvisa och icke-diskriminerande principer.

Vi hoppas att detta betänkande en gång för alla ska signalera att kvalitet är grundbulten i EU:s strategi för jordbruksproduktsektorn och att kommissionen allvarligt ska överväga förslagen från vårt utskott, så att en av de traditionellt starka sidorna av EU:s jordbruk ska kunna omvandlas till en viktig konkurrensfördel.

John Stuart Agnew (EFD). – (EN) Fru talman! Får jag börja med att redovisa en intressekonflikt? Jag är äggproducent.

Förordningar måste genomföras ärligt och enligt gemensamma normer. Det är absolut avgörande. En EU-inspirerad kris kommer snart att drabba den brittiska äggindustrin. Från den 1 januari 2012 förbjuds produktionen av ägg i burar. Förbudet gäller inte ägg från Rumänien eller Bulgarien och eventuellt andra länder, som har tillfällig immunitet enligt sina anslutningsavtal.

Så länge de behandlas kan de länderna efter det att förbudet trätt i kraft legalt exportera ägg som producerats av burhöns till Storbritannien.

De brittiska äggproducenter som gjort mycket stora investeringar i alternativa system förväntas nu konkurrera med ett handikapp mot importerade produkter som kan produceras betydligt billigare.

Jag måste insistera på att dessa importerade produkter märks på ett tydligt sätt och för det andra, vilket är viktigast, att vi omedelbart inför ett ytterligare nummer, nämligen fyra, för ägg som producerats med kolonisystem. Först då kan konsumenterna göra ett väl underbyggt val.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr Scottà! Det är sannerligen symboliskt att ert första anförande i parlamentet, herr kommissionsledamot, ska handla om kvalitetspolitik.

Jag tror vi har samma strategi när det gäller kvalitetsprodukter. Ja, de utgör en möjlighet för våra ömtåligaste regioner. Ja, de är ett sätt att göra operatörerna i en viss region och framför allt jordbrukarna, mer dynamiska. Ja, de utgör en tydlig signal till EU:s konsumenter, men också till konsumenterna på andra håll i världen, när det gäller vår jordbruksmodell. Bourgogneviner, Parmaskinka och vissa typer av spanskt kött – de har betydelse långt utanför gränserna för våra respektive länder, långt bortom EU:s gränser.

Den resolution som vi utan tvekan kommer att anta i morgon ökar er ambitionsnivå, herr kommissionsledamot, när det gäller denna politik för kvalitetsprodukter, för produkter som identifieras genom olika typer av märkning. EU:s politik måste bli tydligare. Den måste förhindra att producenterna tas över av vissa stora industri- eller distributionsgrupper, som helt klart skulle vilja beröva producenterna förmånen av det mervärde som dessa produkter ger dem.

Under utfrågningen riktade jag er uppmärksamhet på behovet av att ge organisationer som bär ursprungsbeteckningar det övergripande ansvaret för att hantera sina produkter. Att ansvara för produktionsrättigheterna är en grundläggande del av politiken för kvalitetsproduktion. Dessutom röstade praktiskt taget alla i vårt utskott för ett ändringsförslag enligt de riktlinjerna.

Jag vill svara våra kolleger från Storbritannien när det gäller punkt 19 om frukt- och grönsakssektorn. Ja, mina damer och herrar, vi får inte gå bakåt, men vi får inte heller tillåta det enorma vakuum i frukt- och grönsakspolitiken som innebär att distributörerna är de enda som i dag bestämmer var skåpet ska stå. Låt oss tillsammans tolka detta ändringsförslag som en uppmaning att försöka hitta en ny medelväg.

Herr kommissionsledamot, ni kan mycket snabbt övertyga oss om er entusiasm för denna politik som ger konsumenterna en annorlunda bild av jordbruket. Låt oss nu se en bra text. Och skynda er – vi litar på er.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jordbruksprodukternas kvalitet är en avgörande länk i livsmedelskedjan och en viktig resurs för att stödja EU-producenternas konkurrenskraft. Allt detta återfinns i Giancarlo Scottàs betänkande, där även andra synpunkter lyfts fram som kommissionen behöver beakta när politiken ska genomföras.

EU:s kravmärke, som ett uttryck för överenskommelsen mellan våra producenter om produktionskraven som ska gälla i EU, måste uteslutande reserveras för jordbruksprodukter som framställts inom Europeiska unionen.

EU måste erbjuda ett bättre skydd åt skyddade geografiska beteckningar, både inom Världshandelsorganisationen och i förhandlingar om bilaterala avtal. En EU-lagstiftning om integrerad produktion måste också utarbetas som synliggör denna hållbarare produktionsmetod och som harmoniserar de befintliga kriterierna i varje enskild medlemsstat.

Slutligen måste vi beakta de obalanser som finns i marknadsföringskedjan, vikten av att lita till sektorsvisa marknadsföringsregler och behovet av att utarbeta EU-riktlinjer för bästa praxis för att driva jordbruksprodukternas kvalitetssystem och för deras ömsesidiga erkännande.

Jag tänker framför allt på kontrollen av privata certifieringssystem som ofta används som ett krav för att få tillgång till storskaliga distributionskedjor.

Timo Soini (EFD). – (FI) Fru talman! Det är mycket viktigt att vi håller oss till det väsentliga i frågan och säger att jordbruksproduktion som bygger på jordbrukarfamiljer är lokal till sin natur, ger sysselsättning, stärker regioner, är human och också tar hänsyn till djurskyddsfrågor. De enskilda produkter som är resultatet av detta och varornas kvalitet är det som blir framgångsrikt i EU och i övriga världen.

Det är viktigt varifrån en viss produkt kommer. Värdet av lokala specialiteter går inte att mäta. I den region som jag kommer ifrån i Finland produceras en delikat getost. Jag kan rekommendera den till er alla. Sådana speciella produkter finns det i hela EU. Vi måste se till att de hittar vägen ut på marknaden.

Eftersom vi har en ny kommissionsledamot med oss här i dag vill jag säga till honom att det måste vara möjligt att bedriva jordbruk i hela EU. Om vi har detta i åtanke kommer vår framtid att bli ljus, med säkra och rena livsmedel som framställts här.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Fru talman! Jag vill än en gång tacka föredraganden för hans utmärkta betänkande. Jordbruksprodukter av hög kvalitet ger EU:s jordbruk viktiga lokala fördelar som gör att det kan klara sig i den internationella konkurrensen. Följaktligen spelar de en viktig roll i utvecklingen av EU:s landsbygdsområden. EU:s jordbruksprodukter uppfyller redan stränga kvalitetskrav. EU:s normer anses internationellt hålla mycket hög klass. Dessvärre är inte alla konsumenter medvetna om detta. Det är därför viktigt att EU stärker sin kvalitetspolitik och samtidigt förbättrar sin informationspolitik. Detta kommer att stimulera producenterna att satsa mer på kvalitet och livsmedelssäkerhet.

Konsumenterna har rätt att utnyttja jordbruksprodukter i EU utan att känna oro och utan skrupler. Frivillig märkning av typen "Made in the European Union" och obligatorisk regional märkning, liksom obligatoriska ursprungsbeteckningar, behöver inte utesluta varandra.

När det sedan handlar om förpackningarnas storlek och jordbruksprodukternas geometriska form måste vi vara förnuftiga. Syftet med EU är inte att vi ska oroa oss över hur gurkorna är böjda. Samma sak gäller för storleken på en pizza. Jag vill verkligen kraftfullt varna för att överreglera här. Om vi vill se regionala ekonomiska cykler måste vi satsa på kvalitet och inte på hur mycket en produkt är böjd. Om branschen vill ha enhetliga gurkor i enhetliga burkar av enhetlig vikt så får branschen bestämma det, inte EU eller Europaparlamentet. Låt oss därför inrikta oss på kvalitet och inte på förpackningar.

I den här frågan litar jag på att Europaparlamentet och vår nye kommissionsledamot Dacian Cioloș ska visa prov på förnuft och visdom.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Låt mig börja med att gratulera föredraganden till att ha tagit itu med frågan om jordbruksprodukternas kvalitet.

Marknaden ställer många krav, och de ökar hela tiden. Inom EU avser de flesta kraven livsmedelshygien och säkerhet, hälsa och näringsvärde, samt vissa sociala krav.

Konsumenterna börjar dessutom bli allt mer medvetna om jordbrukets bidrag till hållbarhet, klimatförändring, livsmedelssäkerhet, biologisk mångfald, djurhälsa och vattenbrist.

I samband med dessa nya kommersiella utmaningar är kvaliteten EU-böndernas främsta tillgång. EU kan erbjuda kvalitetsvinster tack vare en extremt hög säkerhetsnivå, garanterad av den nuvarande lagstiftningen, genom hela livsmedelskedjan. Och det är inte bara jordbrukarna utan även producenterna som bidrar till den.

Men det finns ett par områden där kvaliteten kan förbättras. Jag tror det är EU:s plikt att främja produkter av god kvalitet, och att vidta åtgärder för att skydda dem globalt. I det sammanhanget tror jag att det krävs hårdare kontroller av de ekologiska produkter som kommer från tredjeland för att på så vis garantera en rättvis konkurrens mellan ekologiskt odlade produkter från EU och de som kommer från tredjeländer.

Spyros Danellis (S&D). – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Det är viktigt för konsumenterna att man satsar på jordbruksprodukternas kvalitet genom att öka producenternas konkurrenskraft och stärka det område där produkterna framställs. Därför måste vi skydda dem, bland annat genom märkning.

I dag begränsar emellertid EU:s lagstiftning möjligheterna till obligatorisk märkning med produktionsstället till enbart vissa produkter, vilket garanterar dem specialbehandling och utestänger jordbruksprodukter med ett större näringsvärde som prioriteras av konsumenterna. Vi uppmanar därför Europaparlamentet att anta en konsekventare och mera logisk standpunkt för att försvara konsumenternas intressen genom att främja obligatorisk märkning med produktionsstället för alla jordbruksprodukter, inklusive förädlade produkter som innehåller en enda ingrediens, såsom mjölk.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) En kvalitetspolitik för jordbruksprodukter kan bli lösningen för många jordbrukare. Satsningen på kvalitet snarare än kvantitet kan medföra långsiktiga fördelar för många hushåll. Därför behöver EU en konsekvent politik på detta område, en politik som samtidigt kan ge EU:s jordbrukare en chans att konkurrera på den globala marknaden. Mot den bakgrunden är Giancarlo Scottàs betänkande välkommet, liksom det paket som Dacian Cioloș utlovat.

Samtidigt behövs det också något annat för att vi ska kunna uppnå kvalitetsmålen, nämligen en stark gemensam jordbrukspolitik och en konsekvent budget. En politik för produktkvalitet och en minskning av EU:s jordbruksbudget är två oförenliga idéer.

Vi måste också ställa tillräckliga resurser till jordbrukarnas förfogande så att de kan utveckla sin egen kvalitetspolitik och sist men inte minst måste bönderna från medlemsstaterna i väst och öst ha samma möjligheter.

Britta Reimers (ALDE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! När vi diskuterar kvalitetsmärken och obligatoriska ursprungsbezeichnungar får vi inte glömma att våra politiska beslut måste genomföras i praktiken. Jag kan inte se hur ändringsförslagen 4 och 5 ska kunna genomföras i praktiken och kommer därför att avvisa dem.

Kvalitetsmärken bör i princip betraktas som nyttiga om de är frivilliga. De ger producenter och beredare en möjlighet att lyckas på nischmarknader. Men vi måste ta hänsyn till att många frivilliga märken tolkas som ett slags standarder eftersom ett par varuhuskedjor dominerar marknaden. Detta berövar producenter och beredare deras frihet som entreprenörer och det begränsar också konsumenternas valmöjligheter.

En liknande situation gäller för den frivilliga ursprungsmärkningen för jordbruksprodukter, såsom mjölk. Att genomföra detta krav inom jordbruket och i beredningsindustrin skulle knappast vara tekniskt möjligt. Vi måste vara försiktiga så att goda avsikter inte leder till överdriven byråkrati.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Fru talman! Jag vill rikta uppmärksamheten på betydelsen av punkt 9 i Giancarlo Scottàs betänkande, där föredraganden understryker att kommissionen måste försöka säkra ett avtal om icke-handelsrelaterade frågor i förhandlingarna i WTO. Det kommer att garantera att importerade jordbruksprodukter uppfyller samma krav vad gäller livsmedelssäkerhet, djurens välfärd och miljöskydd som gäller för jordbruksprodukter som framställs inom EU.

Problemet är att detta förmodligen är 150:e gången som Europaparlamentet har sagt att samma krav ska gälla för importörer som de som gäller för producenter inom EU. Vi har inte fått någon reaktion och vi hanterar fortfarande en situation där våra producenter, jordbrukare och tillverkare måste uppfylla stränga, dyrbara krav medan importörerna inte behöver uppfylla samma krav. Det leder till illojal konkurrens. Och det måste vi ändra på, som mycket riktigt påpekas i betänkandet.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! Att kontrollera livsmedel är en ren utopi. Och det verkar som om kraven på kontroll och konsekvenserna också är det. Vi har med andra ord hamnat i en verklig soppa! När det gäller hälsoriskerna bör myndigheterna utfärda varningar, men de är inte skyldiga att göra det. Vi har sett resultatet av detta nyligen i skandalen med listeriasmittad ost. Livsmedelsinspektörerna måste ofta kämpa med bristfällig märkning, och inte bara inspektörerna. Konsumenterna har samma problem. De blir totalt förvirrade i märkningsdjungeln. Det kan till exempel finnas uppgift om "jordbrukare" på förpackningen,

även om produkten har framställts industriellt, eller det kan stå "från Österrike" trots att ingredienserna kommer från alla möjliga håll.

Kvalitetsmedvetna kunder är beredda att betala mer för livsmedel av god kvalitet. Frågan är bara hur länge, om det även finns skumma handlare som är verksamma på samma område. Om kontrollsystemen avser små gårdar och knappast någon uppmärksamhet ägnas åt vad de stora producenterna ägnar sig åt, så är det något som är fel med hela systemet.

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Ni sade i dag att produkter med ursprungsbeteckning är en spjutspets för vår industri. Det har ni rätt i. Detta gäller framför allt produkter som produceras under svåra förhållanden, till exempel i bergsområden, och som kräver större marginaler. Beteckningen "bergsprodukt" är därför speciellt viktig.

Jag vill ta upp två punkter. När det gäller dessa produkter bör vi ge jordbrukarna en möjlighet att organisera sig i yrkeskommittéer och stödkonsortier där de även kan fatta marknadsbeslut. Det skulle inte strida mot konkurrenslagen och även om det gjorde det så skulle det vara en betydligt lindrigare överträdelse än den koncentration av varuhuskedjor vi har sett under de senaste åren.

När det gäller kvalitetsstandarder, som vi redan har hört mycket om, så är jag medveten om diskussionen som förs i pressen och också talet om böjda gurkor. Men producenterna vill ha och behöver dessa regler. Det bör vi ta hänsyn till i diskussionen och också när vi röstar i morgon.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Certifieringsmekanismer skulle kunna bidra till att öka värdet på jordbrukarnas arbete, förbättra deras inkomster och främja kvalitet och livsmedelssäkerhet. Men eftersom de nuvarande certifieringsprocedurerna är komplicerade, tidsödande och framför allt dyra har resultatet varit negativt, framför allt för små och medelstora jordbruk. Ökade produktionskostnader och fördelning av inkomsterna i hela värdekedjan blir ännu mer ogynnsamt för producenten om man tar med ytterligare ett företag i den kedjan.

Mot den bakgrunden och som en effektiv garanti för öppenhet, kvalitet och säkerhet för kunderna måste certifieringen utföras av offentliga organ och inte medföra en högre kostnad för producenterna.

Men om vi ska kunna utforma en bra politik krävs det en annan jordbrukspolitik, en grundlig reform av den gemensamma jordbrukspolitiken som stöder det lokala skyddet, rätten att producera och rätten till självständighet i livsmedelsfrågor. En sådan politik kommer att skydda jordbrukare och konsumenter från konsekvenserna av en avreglering av världshandeln och en ohämmad liberalisering av marknaderna genom bilaterala avtal eller inom ramen för WTO.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) EU:s jordbruksprodukter är välkända på de internationella marknaderna och uppskattas för sin höga kvalitet. När det gäller den gemensamma jordbrukspolitikens framtid är jag övertygad om att produktkvalitet måste vara det centrala målet i framtiden. Jordbruksprodukter av god kvalitet är inte bara vårt visitkort i världen. De är också en mycket viktig del av det ekonomiska och sociala livet i EU:s regioner. Kvalitetsregler bör utvecklas som tillhandahåller mer öppenhet genom produktcertifiering och märkning som kan förstås av alla EU:s konsumenter. För att skydda produktionen av jordbruksprodukter av god kvalitet måste vi utarbeta tydliga regler för märkning av produkter som kan innehålla genetiskt modifierade organismer. Den frågan har blivit särskilt relevant efter kommissionens beslut att medge användningen av genetiskt modifierad potatis till djurfoder. Innan vi bestämmer märknings- och certifieringsregler för sådana produkter kommer det att finnas ett hot mot en framtida kvalitetspolitik för EU:s livsmedel och mot allas vår hälsa.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru talman! Tack vare de olika instrumenten inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken kännetecknas jordbruksmarknaden i EU av ett utbud av jordbruks- och livsmedelsprodukter av hög kvalitet. Stränga regler, god livsmedelskvalitet och tillräckligt utbud är komponenter i livsmedelssäkerheten, något som är så viktigt.

Det är viktigt att information om varornas kvalitet når konsumenten. Vi vet att alla produkter som släpps ut på marknaden måste uppfylla minimistandarder. En kvalitet som går utöver minimistandarderna måste anges på produkten för att öka dess konkurrenskraft genom att rikta uppmärksamheten på dessa extra kvaliteter, något som konsumenten måste betala för.

Andra viktiga upplysningar som också bör lämnas på livsmedelsprodukter är ursprung och beredning av råvaror. Konsumenterna måste veta vad de köper och vad de betalar för. Frånvaron av denna information försvagar konkurrenskraften för jordbruks- och livsmedelsprodukter som framställs och behandlas i EU i

jämförelse med importerade varor som framställs utan hänsyn till djurens välfärd, miljökrav eller sociala normer för de anställda.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! Giancarlo Scottàs lyckade betänkande är ett viktigt bidrag till konsumentskyddet. Jordbruksprodukternas säkerhet, bland annat vad gäller hälsoaspekten, måste verkligen få högsta prioritet. Jag vill gärna peka på betydelsen av att förbättra ursprungsbeteckningarna för livsmedel. Alla jordbruksprodukter inom EU måste vara tydligt märkta med råvarornas ursprung. Konsumenterna får inte luras av en bedräglig märkning. Tag Kina till exempel. Importerad raps kommer till Österrike och sedan säljs "pressad rapsolja" här. Eller ännu värre – gödda djur transporteras genom EU under vidriga förhållanden för att man ska producera "tyrolskt bacon", till exempel. Vi måste därför satsa på den regionala försörjningen och i konsumenternas och våra bönders intresse stödja våra lokala jordbrukare och småslakterier.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (BG) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill gratulera Giancarlo Scottà till hans betänkande som tydligt signalerar Europaparlamentets vilja och beslutsamhet att delta aktivt i den kommande diskussionen om GJP:s framtid. Jag välkomnar förslaget att skapa ett kravmärke som klart visar att en viss produkt har framställts och behandlats uteslutande inom EU. Jag tror det kan bli ytterligare ett stöd och en ursprungsgaranti för den höga kvaliteten på våra produkter.

Jag anser att vi måste införa ett system för skyddad ursprungsbeteckning och skyddad geografisk beteckning. Det kommer att göra det möjligt för oss att bibehålla våra regioners distinkta egenart och karaktär och låta människor känna att det de har producerat kan identifieras och värdesättas av marknaden. Därför anser jag att vi måste bibehålla instrumentet "garanterad traditionell specialitet" och se det som ett bra exempel på vår mångfald i enigheten. Det är inget fel på att veta att vi äter feta från Grekland, vit saltad ost från Bulgarien eller mozzarella från Italien. Livsmedlens kvalitet och säkerhet hör till de viktigaste utmaningar vi måste lösa i framtiden. Låt oss bevara kvaliteten på våra produkter och deras konkurrenskraft och låt oss garantera anständiga inkomster och levnadsvillkor för våra producenter och bönder.

Tack för uppmärksamheten.

Dacian Cioloș, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman! Jag tänker inte gå igenom alla de frågor som tagits upp här, framför allt inte eftersom det blir en omröstning i morgon, men jag skulle ändå vilja lyfta fram ett par punkter som har förts fram upprepade gånger i anförandena.

När det gäller att slå samman de olika systemen för geografisk beteckning förstår jag verkligen att vissa ledamöter är oroliga. Jag kan garantera er att det inte är min avsikt att förstöra något som fungerar, som är effektivt, som konsumenterna fäst sig vid. Vi måste bara se till att systemet för kvalitetsskydd blir tydligare och mer konsekvent, framför allt med tanke på att vi försöker få dessa system erkända i internationella förhandlingar.

Därför är det viktigt att dessa system redan är tydliga och lätta för våra partner att förstå så att de kan bli erkända. Jag tänker därför inte slå samman dem för sammanslagningens egen skull. Slutresultatet kommer att bli ett system som vi kan förenkla ytterligare, utan att röra sådant som konsumenterna redan har vant sig vid.

När det gäller EU:s kvalitetsmärke, måste vi också diskutera och besluta i parlamentet vilka mål som vi vill att det ska uppnå. Är målet bara att återspegla de grundstandarder som alla EU:s bönder uppfyller och som även importerade varor uppfyller? Låt mig särskilt påpeka detta – alla importerade jordbruksprodukter måste uppfylla samma minimikrav på livsmedelshygien och säkerhet som våra egna produkter.

Vi måste därför se vad som blir det bästa sättet att framgångsrikt skilja ut våra produkter från alla andras. Behöver vi ett EU-kravmärke, eller ska vi i stället ange ursprunget, produktionsstället? Vi måste hitta den bästa mekanismen, och vi kommer under alla omständigheter att beakta detta.

När det gäller geografiska beteckningar på internationell nivå, kan ni lita på att jag tänker se till att systemet erkänns av våra partner. Vi försöker garantera detta i förhandlingar som genomförs av Internationella arbetsorganisationen (ILO), men också så snart tillfälle bjuds när vi förhandlar om bilaterala avtal.

Vi tänker därför driva den här strategin och under min mandatperiod vill jag dessutom kunna förstärka politiken för att kommunicera och främja dessa kvalitetstecken internationellt, eftersom kvalitet är en tillgång som kan ge oss större tyngd på den internationella scenen.

När det gäller de reserverade beteckningarna "berg", "ö" etc., tittar vi på möjligheten att introducera dessa typer av system. Här måste vi också bestämma hur vi ska gå vidare så att vi kan garantera att de inte medför ytterligare kostnader för de bönder som vill införa dem.

Vad gäller yrkesorganisationerna och deras roll för hanteringen av skyddade ursprungsbeteckningar, eller SUB, har vi för avsikt, framför allt när det gäller mjölk, eftersom huvuddelen av alla SUB och skyddade geografiska beteckningar (SGB) är koncentrerade till den sektorn – att genomföra en undersökning för att se vilken betydelse avskaffandet av kvoterna kommer att få för dessa system för kvalitetsskydd och deras funktion, och jag hoppas att vi på grundval av den rapporten ska kunna se vilka åtgärder som måste vidtas om behovet skulle uppkomma.

Giancarlo Scottà, föredragande. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Tack, kommissionsledamot Ciolos! Jag skulle vilja börja med att tala helt kort om marken.

Det är från marken vi hämtar våra produkter och det är den vi måste bevara för framtiden och för dem som i framtiden måste göra detsamma. Med utgångspunkt från den mycket enkla tanken vill jag sedan gå vidare till producenterna, de som odlar marken och som måste erkännas även av dem som därefter ska utnyttja de kommersiella produkter de hittar i stormarknaderna eller i någon annan butik. Det är därför bara rätt att vi i första hand respekterar marken som ger oss produkterna och därefter eventuellt den som bereder produkten, men framför allt konsumenten.

Jag skulle vilja lämna ett förslag till förmån för konsumenterna, och jag är inte säker på om det blir välkommet eller inte: varför inte fråga konsumenterna vad de vill veta? På så sätt kommer vi att få reda på vilka eventuella etiketter konsumenterna kan läsa och förstå, och sedan kanske göra dem mycket enklare än de komplicerade märkningar vi har i dag. Varför får konsumenterna inte veta att de kan välja mellan att dricka en liter mjölk från EU eller en liter mjölk från Brasilien? Det är de som ska avgöra om en liter brasiliansk mjölk är bättre än en liter mjölk som producerats i EU.

Hur som helst, jag tror och hoppas att det här betänkandet ska vara till nytta för kommissionsledamot Dacian Ciolos genom att tillhandahålla fler detaljer som kan hjälpa till att föra den röda tråd vidare som jag nämnde tidigare: marken, producenten, eventuellt beredaren, konsumenten, säkerheten och i samband med den, framför allt kvaliteten. Vi har alla pratat om kvalitet, och jag tror att vi alla är för att öka kvaliteten på våra produkter ytterligare om det innebär att vi kan äta bra och äta sunt.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Paolo Bartolozzi (PPE), skriftlig. – (IT) Frågan om en kvalitetspolitik för jordbruksprodukter har fått ett auktoritativt och enigt svar från Europaparlamentets utskott för jordbruk och landsbygdens utveckling och därigenom har den befintliga lagstiftningen blivit mer komplett. EU:s jordbruksproducenter har äntligen fått kvaliteten på sina produkter erkänd i EU:s lagstiftning i relation till regionen där de framställts. Detta utgör en garanti för att skydda dem från marknadens globalisering och för att garantera att den "informerade" kunden kan avvisa produkter som inte är försedda med den obligatoriska skyddade geografiska ursprungsbeteckningen, som inte är tydligt certifierade, och som inte uppfyller reglerna för marknadsföring och bedrägeribekämpning. Konsumenterna kommer att kunna göra sina val fullt medvetna om reglerna som gäller för den produkt de önskar köpa. Europaparlamentet kommer att fortsätta kämpa för att skydda både jordbrukare och konsumenter. De senares hälsa är beroende av kvaliteten på de förras produkter. Ett av mina ändringsförslag som gällde skyddet av produktens egenskaper, som utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling har antagit, innebär att man inser att regionerna spelar en avgörande roll som partner till producenterna, framför allt när det gäller producenter av traditionella och organiska produkter, och jag uppmanar regionerna att engagera sig i erkännandet och främjandet av produkter med geografisk beteckning, traditionella produkter och ekologiska produkter. Det gläder mig att detta påpekande har antagits.

Sergio Berlato (PPE), skriftlig. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Frågan om jordbruksprodukters kvalitet är viktig när det gäller att informera köpare och konsumenter om produkternas egenskaper. Det är också viktigt om vi även i framtiden ska kunna garantera att inköp av produkter från EU är synonymt med hög kvalitet till följd av de olika regionala traditioner som finns inom unionen. Kvalitetspolitiken för jordbruksprodukter har genom åren utvecklats på ett splittrat sätt genom flera nya sektorspecifika instrument. Globaliseringen av marknaden och den ekonomiska och finansiella krisen som drabbat Europa har även

drabbat jordbrukssektorn. För att ta oss igenom detta måste vi koncentrera oss på våra produkters kvalitet och säkerhet. Den fortsatta strävan efter kvalitet måste vara en grundläggande del i den strategi som EU:s sektor för livsmedelsprodukter från jordbruket tillämpar på världsmarknaden. Jag anser dessutom att vi allvarligt måste överväga kommissionens förslag att införa en europeisk kvalitetslogotyp för produkter som härstammar från och helt och hållet är bearbetade i EU. Denna logotyp skulle faktiskt utgöra ett formellt erkännande av de europeiska jordbrukarnas arbete för att upprätthålla en hög produktionsstandard. Slutligen är det verkligen en bra idé att förenkla lagstiftningen för att minska företagens byråkratiska börda och samtidigt garantera en fortsatt hög kvalitet från europeiska producenter.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Kvalitetspolitiken för jordbruksprodukter är inte någon statisk politik som är skild från den övriga jordbrukspolitiken. Tvärtom bör reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken även omfatta politik för att anpassa oss till klimatförändringen, bevara den biologiska mångfalden, trygga energi- och vattenförsörjningen, garantera en anständig djurhållning, och för det europeiska fisket. Produktkvalitetspolitiken kan bidra till att öka de europeiska jordbrukarnas konkurrenskraft och bevara de ekonomiska vinsterna i landsbygdsområden i kristider just genom att vara inriktad på jordbruksprodukternas och övriga livsmedels kvalitet. Att köpa produkter från EU måste utan undantag fortsätta att vara likvärdigt med att köpa produkter av hög kvalitet som produceras i enlighet med olika europeiska regionala traditioner och högsta möjliga produktionsnormer i form av livsmedelssäkerhet. Jag stöder kommissionens förslag att införa en europeisk kvalitetslogotyp som skulle användas för produkter som härstammar från och som helt och hållet har bearbetats i EU. Konsumenterna blandar ihop märkningen om var livsmedlet har bearbetats med jordbruksprodukternas ursprung. Det är nödvändigt att betona att själva produktionsprocessen dramatiskt kan påverka en produkts kvalitet och egenskaper negativt. Jag välkomnar även att systemen för registrering av geografiska beteckningar och traditionella specialiteter finns kvar, eftersom dessa beteckningar är viktiga för det europeiska jordbruket inte bara ur ett ekonomiskt perspektiv utan även ur ett miljöperspektiv och ett socialt perspektiv.

19. Möte med G20-ländernas arbetsmarknadsministrar (Washington den 20–21 april) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om mötet med G20-ländernas arbetsmarknadsministrar (Washington den 20–21 april).

László Andor, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! De senaste prognoserna från Internationella arbetsorganisationen (ILO) och Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) visar att arbetslösheten i industriländerna fortfarande stiger och inte kommer att nå sin kulmen före 2011.

Samtidigt riskerar över 200 miljoner arbetstagare i utvecklings- och tillväxtländerna att hamna i extrem fattigdom. Det skulle innebära nästan 1,5 miljarder arbetande fattiga i världen. Dessa siffror talar sitt eget språk. Den rådande krisen avslöjade de allvarligaste bristerna i vår alltmer sammanlänkade globala ekonomi. Det finns nu ett tydligt samförstånd om behovet av globala insatser för att lösa globala problem.

I Pittsburgh förra året lovade G20-ländernas ledare att se till att när tillväxten återvänder så gör även jobben det. G20-länderna kom därför överens om att upprätta en sysselsättningsinriktad ram för framtida ekonomisk tillväxt.

Detta är mycket välkommet. Kommissionen ger sitt fulla stöd till alla insatser som sätter kvalitativa arbetstillfällen i centrum för återhämtningen och hjälper människor i världen att komma tillbaka i arbete. Denna strategi återspeglar den omiskännliga verkligheten att sysselsättningen är kärnan i den rådande globala ekonomiska krisen och att återhämtning utan arbetstillfällen inte är något alternativ.

I Pittsburgh uppmanade ledarna den amerikanska arbetsmarknadsministern att sammankalla G20-ländernas arbetsmarknadsministrar till ett möte. Deras uppdrag kommer att vara att granska sysselsättningsläget i världen och diskutera effekterna av de politiska åtgärder som vidtagits till följd av krisen och det eventuella behovet av ytterligare åtgärder. Ministrarna ska dessutom behandla sysselsättningspolitiken på medellång sikt och kompetensutvecklingspolitiken, program för socialt skydd och bästa metoder för att se till att arbetstagarna kan dra nytta av vetenskapliga och tekniska framsteg. Mötet, som är nytt i sitt slag, kommer att äga rum i Washington den 20–21 april. Kommissionen och det spanska ordförandeskapet kommer också att delta.

Kommissionen bedriver ett nära samarbete med ILO om förberedelserna inför mötet som framför allt kommer att vara en möjlighet för EU att främja anständigt arbete över hela världen. Här är det viktigt att tillämpa

ILO:s internationellt erkända centrala arbetsregler och att arbeta för att nå målet om en grundläggande social trygghet. Vidare omfattar G20-ministrarnas uppdrag ILO:s och andra internationella organisationers utveckling av en global utbildningsstrategi på medellång sikt.

Kommissionen bidrar till stor del till dessa insatser genom initiativet "Ny kompetens för nya arbetstillfällen". Detta ingår i flaggskeppsinitiativet om en agenda för ny kompetens och nya arbetstillfällen inom EU 2020-strategin. Den största utmaningen här är att gå vidare med en strategi för att omskola och uppgradera den globala arbetsstyrkan och underlätta övergången mellan olika arbeten och från utbildning till arbete för ungdomar.

Deltagande från arbetsmarknadens parter kan ge ett stort mervärde. Vi vet alla hur effektiv den europeiska sociala dialogen kan vara när det gäller att förbättra utformningen av olika åtgärder på sysselsättningsområdet. Kommissionen är beredd att dela denna erfarenhet med EU:s internationella samarbetspartner. Kommissionen kommer att hålla parlamentet underrättat om de framsteg som görs vid mötet i Washington.

Mötet mellan G20-ländernas arbetsmarknadsministrar kommer att ge oss möjlighet att utarbeta nya åtgärder som kommer att forma den politiska ramen efter krisen. Dessa nya åtgärder och den nya politiken kan hjälpa oss att på ett balanserat sätt ta oss ur krisen genom att sätta sysselsättningen i centrum för återhämtningen och kan överbrygga krisens konsekvenser. Målet är att presentera nödvändiga synpunkter och ange riktningen inför G20-ländernas toppmöte i Kanada och Sydkorea senare i år.

Elisabeth Morin-Chartier, för PPE-gruppen. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Mot bakgrund av den rådande ekonomiska och finansiella krisen tvingar G20-toppmötet oss att konstatera att vårt första mål måste vara att göra arbetstagarna mer sysselsättningsbara.

Detta är en nödvändighet eftersom det inte går att skapa social integration utan integration via arbetsplatsen. I dag när vi förbereder oss inför G20-mötet är det enda motto och det enda mål som vi alla kan dela därför att bekämpa arbetslösheten.

Som ni precis sade, herr kommissionsledamot, har arbetslösheten ökat kraftigt i EU och i övriga världen. Det är dock helt uppenbart att ojämlikheterna ökar och att de ökar ännu mer bland ungdomar, tillfälligt anställda, migranter och kvinnor.

När vi i dag ser att 21,4 procent av ungdomarna är arbetslösa, vilket kan jämföras med de 14,7 procent – en redan ansevärd andel – som var arbetslösa för två år sedan, är den snabba ökningen mycket oroande.

Vi måste därför tillsammans, inom EU och globalt – för åtgärderna måste vara globala – upprätta konvergens- och integrationsstrategier där vi uttryckligen tar hänsyn till att en dynamisk social- och sammanhållningspolitik är grunden för vår samhällsutveckling.

Jag vill även påminna er om Världshandelsorganisationens globala sysselsättningspakt som innehåller en rad lämpliga strategiska alternativ för att ta oss ur krisen.

Var står vi när det gäller kommissionens förslag att basera ramen för den nya strategin efter 2010 på en social marknadsekonomi, integration och öppenhet?

Jag hoppas att våra europeiska arbetsmarknadsministrar under toppmötet inte glömmer bort att de måste förklara den ökade arbetslösheten för alla miljontals människor som en efter en har förlorat sina arbeten under de senaste månaderna.

Kommissionsledamot Andor! EU förväntar sig därför att ni vidtar åtgärder så att vi kan ge våra medborgare ny tillförsikt och få dem tillbaka i arbete.

Alejandro Cercas, för S&D-gruppen. – (ES) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är också väldigt glad över att vi har möjlighet att ha den här debatten i eftermiddag inför det toppmöte då ni alla kommer att samlas i Washington den 20–21 april.

Dagens möte äger rum mycket tack vare sysselsättningsutskottets ordförande, Pervenche Berès. Guds försyn har gjort att hon inte kan vara här i dag.

Jag kommer att tala för oss båda. Jag ska tala på hennes språk, franska, ur hennes manuskript, eftersom jag är säker på att ni är mycket intresserade över att höra hennes egna ord:

(FR) Herr kommissionsledamot! I en tid då arbetslösheten i Europa håller på att överskrida 10 procent, då det finns över en och en halv miljard fattiga arbetstagare i världen och när krisen drabbar ytterligare 200 miljoner fattiga arbetstagare, är det dags för ledarna att koncentrera sig på krisens sociala konsekvenser och att prioritera sysselsättningen.

Vi välkomnar ert förberedande arbete i nära samarbete och i en anda av dialog med arbetsmarknadens parter.

Det möte som efterfrågades av stats- och regeringscheferna i Pittsburgh har förutsättningarna att slutligen kunna förena makroekonomiska frågor med den sociala dimensionen. För att undvika en upprepning av de misstag som ledde till krisen måste vi verkligen förvissa oss om att krisen inte ökar de sociala skillnaderna ytterligare inom våra länder, mellan EU:s medlemsstater eller på internationell nivå.

Vi måste se till att en snabb strategi för att få slut på krisen inte leder till en avveckling av vår sociala modell, eftersom krisen – som har pågått i tre år nu – verkligen har sociala orsaker. Det räcker inte att reglera finansiella produkter. Vi måste gå till botten med problemet.

Vi är tyvärr oroade över att det, trots otaliga rapporter från organisationer som ILO och OECD som belyser de ökade sociala ojämlikheterna, fortfarande saknas en politisk vilja när det kommer till den sociala dimensionen. Ett bevis på detta är att de sociala frågorna lyser med sin frånvaro. De nämns inte ens på G20:s officiella webbplats. Det beslut som nyligen fattades av Ekofinrådet om att avbryta det särskilda sysselsättningsstöd som inrättats för att snabbt återställa de offentliga finanserna är oacceptabelt.

Finansministrarna, arbetsmarknadsministrarna och socialministrarna spelar ett farligt spel.

Herr kommissionsledamot! Vi räknar med att ni och det spanska ordförandeskapet går emot denna kortsiktiga strategi och ställer de sociala frågorna i centrum för de europeiska och de internationella insatserna.

Marian Harkin, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Det är av största vikt att G20-ländernas arbetsmarknadsministrar sätter kvalitativa arbetstillfällen i centrum för sina ekonomiska återhämtningsplaner.

Som ni vet, herr kommissionsledamot, ser läget dystert ut för många arbetstagare med ökande arbetslöshet, nedskurna arbetstider, kraftiga lönesänkningar, de arbetande fattiga som ni talade om, och bristfälliga eller obefintliga utbildningsmöjligheter. Samtidigt ser arbetstagarna bankerna rekapitaliseras medan små och medelstora företag – drivkraften till ekonomisk tillväxt – saknar medel och arbetstillfällen går förlorade.

Budgetdisciplin och nedskärningar får inte ersätta en sysselsättningsplan. Ändå är det precis det som sker i många länder, bland annat i mitt eget land, Irland. Kommissionen berömmar vår budgetdisciplin men vi förlorar många arbetstillfällen. Vår budget är i balans men våra arbetstagare betalar priset. G20-ministrarna måste åta sig att stödja anständigt arbete och prioritera sysselsättningsstillväxt, vid sidan om minimilöner, socialt skydd och utbildning eller omskolning för dem som saknar arbete.

Slutligen håller jag med er om att de måste åta sig att genomföra politiken i enlighet med ILO:s grundläggande principer och rättigheter och de får inte låta den rådande ekonomiska krisen användas som ursäkt för att försvaga eller åsidosätta internationellt överenskomna arbetsregler.

Ilda Figueiredo, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Det är hög tid att EU:s ledare inser att de också har spelat en roll i den allvarliga sociala kris som pågår i hela Europa och i hela världen. Det här är en konsekvens av den finansiella och ekonomiska kris som de har möjliggjort genom att avreglera finans- och handelsmarknaderna och genom att driva igenom frihandelsavtal med tredjeländer utan att ta hänsyn till arbetstagarnas eller allmänhetens intressen.

Den ökande arbetslösheten och de osäkra och dåligt betalda arbetena ökar fattigdomen och är en direkt följd av en nyliberal politik och kapitalismens kris. ILO och OECD anser att arbetslösheten i industriländerna ännu inte har nått sin kulmen och att över 200 miljoner arbetstagare snart kan hamna i extrem fattigdom. Det innebär att antalet fattiga arbetstagare skulle kunna stiga till 1,5 miljard, där kvinnor och ungdomar drabbas värst.

Det är dags att sätta stopp för den urholkning av de sociala rättigheterna och arbetstagarnas rättigheter som vi ser. Vi måste prioritera kvalitativa arbeten med rättigheter och åtminstone se till att ILO:s konventioner följs. Om vi inte skapar nya arbetstillfällen med rättigheter kan vi inte ta oss ur krisen.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Jag tror att vi alla är nöjda med att arbetsmarknadsministrarna och socialministrarna ska träffas vid G20-mötet och att de därmed jämsställs med finansministrarna, vilket inte har varit fallet tidigare. Det verkar som om det skulle krävas en ekonomisk kris för att kunna tala om globala

ekonomiska åtgärder, inte bara när det gäller ekonomi och finans, utan även när det gäller sociala frågor och sysselsättningsfrågor. Det här är särskilt viktigt nu när det verkar som om krisens ekonomiska påfrestningar minskar samtidigt som arbetslösheten och fattigdomen fortsätter att öka. Vi vet att det här kommer att få långvariga sociala och politiska konsekvenser. Runt om i världen går detta hand i hand med extremism som också utgör ett hot på lång sikt.

Det är viktigt att arbetsmarknadsministrarna och socialministrarna utarbetar en sektorspolitik som kan avhjälpa sysselsättningsproblemen och minska fattigdomen. Låt mig ge er ett konkret exempel som nämndes vid G20-toppmötet, nämligen mikrofinansieringsinstrumentet, som inte bara ökar den sociala sammanhållningen utan även självförsörjningen, och kan av det skälet också vara viktigt. Det är dock beklagligt att parlamentet inte kan anta en standpunkt och överlämna den vid G20-mötet, utan endast kan skicka våra muntliga budskap. Jag anser dock att detta ändå är mer än någonting som vi hittills har gjort.

Elizabeth Lynne (ALDE). – (EN) Fru talman! Som vi alla säger har den finansiella krisen drabbat vanliga människor mycket hårt.

Vi måste därför se till att mötet mellan G20-ländernas arbetsmarknadsministrar, det första i sitt slag, ger goda resultat, som precis har nämnts. Jag hoppas bara att vi faktiskt får goda resultat. Jag är glad över att de inte bara kommer att koncentrera sig på den finansiella sektorn utan även kommer att titta på de sociala effekterna för befolkningen.

Vi vet att arbetslösheten är rekordhög i många länder i världen. Vi måste titta på hur vi faktiskt ska få människor i arbete – riktigt arbete. Utbildningsprogram måste till exempel vara tillräckliga för att faktiskt tillgodose de behov som finns för närvarande. Vi borde försöka hitta bästa metoder i länder som redan har infört olika åtgärder och försöka införa dessa i andra länder för att försöka hjälpa de mest marginaliserade människorna i samhället. Andra länder har vidtagit åtgärder. Varför drar vi inte lärdom av dem?

Vi måste se till att de centrala ILO-konventionerna faktiskt genomförs. Vi måste se till att FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning genomförs. Vi måste se till att de som inte skyddas för närvarande skyddas i framtiden.

Thomas Händel (GUE/NGL). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! G20-toppmötet i Pittsburgh var en bra förebild. Vid mötet krävde deltagarna ekonomiska återhämtningsplaner för att främja anständigt arbete, vilket kommer att bidra till trygghet och nya arbetstillfällen, och prioriterade sysselsättningsstillväxt.

Jag uppmanar därför Europas arbetsmarknadsministrar att trycka på G20-medlemmarna att för det första inte dra tillbaka sina ekonomiska återhämtningspaket utan arbeta hårdare och mer för att skapa arbetstillfällen, för det andra arbeta för att skapa finansiellt trygga tillfälliga arbeten för att förhindra att arbetstillfällen går förlorade, för det tredje att främja offentliga investeringar för att skapa arbetstillfällen och hållbar ekologisk tillväxt, och för det fjärde att stärka och utöka åtgärderna för social trygghet för att se till att människor får tillgång till dem. Detta kommer även att trygga köpkraften och sysselsättningen på den inre marknaden och bidra till att bekämpa fattigdomen. Samarbetet med arbetsmarknadens parter är uppenbarligen mycket viktigt för Europas arbetsmarknadsministrar för att stärka den sociala dialogen, till och med mer än kommissionsledamoten önskar.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Det kommer att bli premiär i Washington den 20 april: för första gången ska arbetsmarknadsministrarna i de tjugo rikaste områdena på Jorden hålla en konferens. EU måste göra sin röst hörd. Fyra och en halv miljon arbetstillfällen riskerar att gå förlorade i EU under de kommande tre åren. Detta kommer att påverka tillväxten, skada den sociala sammanhållningen och skapa social oro.

EU måste prioritera att skapa nya arbetstillfällen. Vi måste snarast fastställa både långsiktiga och omedelbara realistiska, specifika, kvantifierbara mål. Vi måste snarast kunna garantera anständigt arbete för EU:s medborgare. Vi måste snarast kunna trygga sysselsättningen och arbetstagarnas pensionsrättigheter.

Vi håller nästan på att glömma det uppenbara: att arbete skapar tillväxt. Jag anser att vi i slutändan måste inse att vi inte kan tala om ekonomisk politik utan att hela tiden ha sysselsättningen i åtanke.

Jag vill avsluta med att säga att vi annars, i stället för att tala om ett sysselsättningsråd, kommer att tala om ett arbetslöshetsråd.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Fru talman! Jag anser att vi inte kommer att kunna hitta en varaktig lösning på arbetslösheten och bristen på sysselsättning om vi inte vänder den nuvarande strategin, där kapital prioriteras framför arbetskraft, och om vi inte inför en ny form av tillgångsfördelning som omfattar höjda löner, ökat socialt skydd och minimiförmåner. På så sätt kommer vi att skapa de villkor som behövs för en hållbar återhämtning som leder till många arbetstillfällen. Sociala framsteg är en förutsättning om vi ska få slut på den ekonomiska krisen, inte tvärtom.

G20 bör fungera som incitament för att få det internationella bankväsendet att införa selektiv kredit som skulle bidra till sysselsättning och arbetsskapande investeringar och främja en ny, miljövänlig ekonomi.

Samtidigt bör spekulativa kapitalflöden beskattas så att de kan användas för att bekämpa fattigdomen.

Jag föreslår att vi undersöker och provar ett yrkes- och utbildningsrelaterat socialförsäkringssystem för den framtida sysselsättningen samtidigt som vi utvecklar den offentliga forskningen som är viktig för en ny, varaktig och hållbar ekonomi.

ORDFÖRANDESKAP: WIELAND

Vice talman

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) G20-ledarna kom i Pittsburgh i september 2009 fram till att den främsta prioriteringen i de ekonomiska återhämtningsplanerna måste vara att bevara befintliga arbetstillfällen och skapa nya.

Trots Internationella valutafondens prognoser om en ekonomisk tillväxt på 3 procent visar OECD:s och ILO:s prognoser att arbetslösheten kommer att fortsätta öka kraftigt fram till första halvåret 2011.

Den ekonomiska och finansiella krisen har drabbat de europeiska företagen hårt och indirekt även medlemsstaternas budgetar.

G20-ländernas arbetsmarknads- och socialministrar bör kräva att stödet till företag i svårigheter till följd av den ekonomiska krisen utökas tills arbetslösheten börjar minska igen.

Jag anser dessutom att ministrarna måste hitta åtgärder för att stödja både tjänstemän och arbetstagare som avlönas med offentliga medel, till exempel lärare och läkare, som förlorar sina arbeten till följd av de offentliga institutionernas minskade budgetanslag.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Vi måste välkomna att arbetsmarknadsministrarna för första gången träffas i G20. Vid G20-ledarnas toppmöte i Pittsburgh 2009 kom ländernas ledare överens om att tonvikten i de nationella ekonomiska återhämtningsplanerna bör ligga på att bevara och skapa arbetstillfällen. Situationen har dock förvärrats sedan toppmötet, både i EU och globalt. I vissa medlemsstater har den ständigt ökande arbetslösheten nått en kritisk nivå. Vissa nationella regeringars krishanteringsplaner gör också att människor hamnar i en betydligt sämre situation, eftersom pensioner och andra viktiga sociala garantier sänks. Massor av små och medelstora företag läggs ned. Jag anser att tonvikten vid G20-toppmötet framför allt bör ligga på att komma överens om konkreta åtgärder för att stabilisera arbetslösheten, eftersom människors uppgivenhet och rädsla inte kommer att bidra till en snabb ekonomisk återhämtning i våra länder.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) För det första välkomnar jag verkligen att arbetsmarknadsministrarna i världens mäktigaste länder för första gången kommer att träffas i G20 och diskutera de viktigaste problemen, det vill säga hur vi ska lösa arbetslösheten och öka sysselsättningen. Mötet kommer faktiskt att äga rum i ett mycket svårt läge, med tanke på att ca 5,5 miljoner ungdomar står utan arbete bara i EU. Antalet långtidsarbetslösa ökar också ständigt. Den här veckan var 300 000 människor registrerade arbetslösa i mitt land, Litauen. Mitt land har aldrig upplevt något sådant tidigare under de 20 år som landet har varit självständigt. Det är därför mycket viktigt att ministrarna i de mäktigaste länderna vid mötet fastställer konkreta åtgärder för att se till att människorna i EU-länderna inte bara har ett arbete utan ett lämpligt arbete, ett kvalitativt arbete med anständig lön, som de kan leva på och slippa leva i fattigdom. Jag hoppas därför att det fattas sådana konkreta beslut vid mötet.

László Andor, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag är glad över att diskussionen om arbetsmarknadsministrarnas möte i Washington ägde rum i dag. Det här kommer nämligen inte att bli det enda toppmöte där parlamentets ledamöter kommer att göra sin röst hörd i en sådan viktig fråga. Det kommer ett annat toppmöte snart där deltagarna också bör få höra det ni sade i dag: Jag syftar på morgondagens

toppmöte i Bryssel, där deltagarna har möjlighet att stödja EU 2020-strategin. Den har en kraftfull och omfattande pelare och flaggskeppsinitiativ som ska öka sysselsättningen och minska fattigdomen och den har seriösa mål.

Vi måste inse allvaret i den kris som världsekonomin har drabbats av under de senaste två åren och det handlar inte bara om försämrad statistik. Jag håller helt och hållet med Kinga Göncz om att vi också måste inse den politiska risken, den risk som krisen innebär för den europeiska civilisationen.

Jag hoppas att de ledare som träffas i morgon kommer att inse detta och dra mycket vederhäftiga slutsatser av situationen. Annars skulle det bli mycket svårt att företräda europeiska värderingar i världen. Det vore mycket svårt att i G20 med trovärdighet företräda åtagandet att ta itu med arbetslösheten och fattigdomen.

Det är ett stort framsteg att arbetsmarknadsministrarna träffas i G20-sammanhang. Det återstår att se om vi är otvungna nog att även inkludera finansministrarna. Det är dock mycket viktigt att vi har tagit det här steget och det finns möjlighet att utbyta erfarenheter och åsikter.

Det stämmer att den finansiella krisen först har hanterats av regeringarna och staten har använt skattesystemet för att stabilisera bankväsendet. Bankerna har rekapitaliserats och den finansiella stabiliteten har prioriterats.

Nu måste vi prioritera nya arbetstillfällen. Vi måste prioritera en exitstrategi som inte skadar befintliga arbetstillfällen och inte undergräver förmågan att investera. Därför måste vi först fatta beslut om att skapa finansiell ordning, återställa stabiliteten och undanröja trycket på medlemsstaternas regeringar att göra orimliga nedskärningar som drabbar den sociala sektorn och sysselsättningen.

Jag håller helt och hållet med om att ILO är hörnstenen när det gäller att ta fram ILO-standarder och att det är viktigt att hänvisa till dem i internationella diskussioner. Det här är en bra standard för oss när vi arbetar vidare med sysselsättningen och de sociala relationerna.

G20 är ett ypperligt tillfälle för oss att ansluta oss till debatten i övriga världen. Vi ansluter oss inte bara till debatten om förhållandet mellan arbetsmarknadens parter utan även om regleringen av finansmarknaderna och om frågor som till exempel en skatt på transaktioner, något som diskuteras mycket mer i andra delar av världen och som ibland förtjänar mer uppmärksamhet i EU.

Jag är därför tacksam för de synpunkter jag har hört och för de budskap som jag kan förmedla till andra partner i G20-gruppen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Ádám Kósa (PPE), skriftlig. – (HU) Jag anser att det är viktigt att inse att dagens beslutsfattare inte hänger med i utvecklingen i världen, inom ekonomi och inom teknik: snart kan till och med ett energibolag ha längre framförhållning än internationella politiska aktörer. Tyvärr är det uppenbart att man inte inser detta i den nuvarande EU 2020-strategin. EU bör se längre fram i tiden och bör också vara berett att göra uppoffringar för att skapa ett mer hållbart samhälle. Vi måste koncentrera oss allt mer på infrastruktur och nya arbetstillfällen i stället för en ökad importberoende konsumtion. Ovillkorlig frihandel gör att arbetstillfällen på ett skamligt sätt går förlorade. Den förstör miljön, äventyrar konsumenternas hälsa och försämrar tillgängligheten, enbart för att garantera ett visst pris på en produkt eller tjänst. Vi kan inte gå tillbaka till den extrema perioden med ohejdad kapitalism – Oliver Twists värld! Då kommer EU 2020-strategin, precis som Lissabonstrategin, att sluta i ett misslyckande.

20. Kampen mot tuberkulos (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om kampen mot tuberkulos.

John Dalli, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar den här möjligheten att på världstuberkulosdagen understryka att kommissionen är fast besluten att ta itu med de utmaningar som sjukdomen orsakar.

Vi trodde att våra lyckade insatser under tidigare årtionden hade undanröjt riskerna i samband med detta allvarliga folkhälsoproblem. Vi har dock alltför länge sänkt garden mot tuberkulos. 2008 rapporterade Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar omkring 83 000 fall och nära 6 000 dödsfall av tuberkulos i EU- och Efta-länderna. Detta innebär ca 16 dödsfall om dagen. Det är helt enkelt

oacceptabelt och kräver insatser från alla berörda sektorer och aktörer. Det är oacceptabelt eftersom tuberkulos är en sjukdom som går att förebygga och bota och som inte bör få sådana dramatiska konsekvenser.

Tuberkulos är en sektorsövergripande fråga och är kopplad till många av de folkhälsoutmaningar som vi står inför i EU, bland annat spridningen av antimikrobiell resistens, bristen på effektiva verktyg för att diagnostisera och behandla tuberkulos, den kraftiga ökningen av saminfektioner som med hiv, och ojämlikheterna eftersom tuberkulos huvudsakligen drabbar de mest sårbara grupperna.

Kommissionen har under de senaste åren lanserat ett antal initiativ för att öka kapaciteten att ta itu med tuberkulos. År 2000 fanns tuberkulos med på listan över prioriterade sjukdomar som stod under EU-övervakning. Här stödde kommissionen flera projekt som har bidragit till att samordna övervakningen av tuberkulos i de 53 länderna i WHO:s Europaregion. Detta har ökat vår samlade kunskap och förbättrat övervakningen av den epidemiologiska situationen. Kommissionen stöder dessutom genom sina ramprogram för forskning utvecklingen av nya behandlingar, vacciner, läkemedel och diagnosverktyg mot tuberkulos. Sedan 2002 har över 124 miljoner euro anslagits till dessa insatser. Eftersom tuberkulosen sträcker sig över gränserna måste vi stödja länder även utanför EU.

Kommissionen stöder utvecklingsländernas kontrollprogram för tuberkulos genom det europeiska handlingsprogrammet mot hiv/aids, malaria och tuberkulos genom yttre åtgärder (2007–2011). Stödet finansieras framför allt genom den globala fonden för bekämpning av hiv/aids, tuberkulos och malaria, till vilken kommissionen har bidragit med 870 miljoner euro sedan 2002, med ett årligt bidrag på 100 miljoner euro sedan 2008. Den stöder dessutom kliniska prövningar och kapacitetsuppbyggnad i Afrika söder om Sahara inom partnerskapet mellan Europa och utvecklingsländerna på området klinisk prövning. Slutligen har vi genom inrättandet av Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar kunnat utöka insatserna mot tuberkulos på en ny nivå.

I mars 2007, efter en begäran från kommissionen, utarbetade centrumet en handlingsplan för att bekämpa tuberkulos i EU. I handlingsplanen tar centrumet upp viktiga sektorsövergripande utmaningar som vi står inför i dag när det gäller att förebygga och kontrollera tuberkulos och öka den epidemiologiska övervakningen: att säkerställa en snabb och god tuberkulosvård för alla, utarbeta nya verktyg för diagnos och behandling, minska bördan av saminfektioner av tuberkulos och hiv, och ta itu med risken för multiresistens.

Kommissionen kan dock inte klara denna utmaning på egen hand. Det civila samhällets bidrag för att nå ut till de mest sårbara och medlemsstaternas engagemang är viktigt för att kunna nå vårt mål att stödja den globala kampen mot sjukdomen.

Elena Oana Antonescu, för PPE-gruppen. – (RO) "Den stora dödsorsaken i antibiotikans era", kallade en grupp forskare tuberkulosen, ett ord som många av oss trodde hade försvunnit ur vårt vardagsspråk. Det är dock en sjukdom som fortfarande dödar många människor.

Tuberkulos är den sjunde vanligaste dödsorsaken i världen. Tyvärr präglas dagens situation av ett ökat antal fall av en typ av tuberkulos som är resistent mot vanlig läkemedelsbehandling.

Under 2008 rapporterades 9,4 miljoner nya fall av tuberkulos och 1,8 miljoner dödsfall över hela världen. Någonstans i världen smittas en person av tuberkulos varje sekund.

Vi måste höra dessa siffror förkunnas så tydligt som möjligt i ett viktigt forum i EU så att vi alla i största möjliga mån kan inse att sjukdomen fortfarande härjar i våra samhällen och dödar ett stort antal EU-medborgare.

Jag kommer från ett land som tyvärr har bland de högsta tuberkulostalen i EU.

Även om vi kan se en svagt nedåtgående trend på senare år och en ökad andel människor som botas från kemoresistent tuberkulos är de absoluta talen fortfarande alarmerande och speglar en tragisk verklighet.

Vi måste föra en ständig, integrerad kamp som bygger på bästa möjliga planering för att hålla denna farsot under kontroll. Vi måste fortsätta att på EU-nivå arbeta för att se till att vi i alla medlemsstater blir bättre på att upptäcka sjukdomar, ökar tillgängligheten till lämplig behandling, förbättrar kontrollen av behandlingar och kvaliteten på patientsjukvården.

Vi måste även få alla regeringar att inse hur viktig den här kampen är. Vi måste få dem att så effektivt som möjligt arbeta tillsammans med arbetsmarknadens parter för att minska antalet européer som drabbas av den sjukdom som vi trodde att vi hade utrotat under tidigare århundraden.

Vi måste framför allt föra kampen tillsammans, som en familj, utan att fundera över skillnaderna mellan oss. Vi bör hjälpa varandra att övervinna problemet.

Vi är när allt kommer omkring Europeiska unionen och vår styrka ligger i enigheten.

Åsa Westlund, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Ingen i dagens samhälle borde behöva dö av tuberkulos.

Det sade Ban Ki Moon i dag, på Internationella dagen för tuberkulos.

Han har förstås rätt. Ändå dör väldigt många, speciellt unga och fattiga, runtom i världen av tuberkulos i dag. Därför måste vi öka vårt stöd till den globala fond som står för en mycket stor del av arbetet mot tuberkulos, malaria och hiv i fattigare delar av världen.

Men som kommissionen påpekade, så dör också människor i Europa av tuberkulos. Vi måste öka vårt samarbete för att stoppa spridningen av multiresistent tbc och hitta effektiva behandlingsmetoder som når alla utsatta grupper i samhället.

Här har Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar, med huvudkontor i Solna, en väldigt viktig roll att spela och jag är glad över att kommissionen har prioriterat att komma hit och hålla ett anförande om detta viktiga ämne i dag.

Charles Goerens, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Vi har trots den medicinska utvecklingen fortfarande inte besegrat tuberkulosen. Den anses felaktigt vara en sjukdom som endast drabbar fattiga länder. Då underskattar man sjukdomens sätt att sprida sig, särskilt i Central- och Östeuropa.

Sanningen är den att inget land går säkert från denna fruktansvärda sjukdom som har funnits i tusentals år. Det finns dessutom föga hopp om att få bukt med de multiresistenta typerna av sjukdomen på kort sikt. Vi måste bedriva en samordnad och målmedveten kamp på flera fronter med hjälp av förebyggande åtgärder, medicinsk övervakning, forskning och spridning av förebyggande åtgärder och hygienåtgärder. Vi måste således alltid kunna luta oss mot de bästa möjliga strategierna på området.

När det kommer till att finansiera åtgärderna är det lämpligt att skilja mellan två scenarier. För det första bör systemen för social trygghet i våra länder i princip kunna garantera en tillräcklig sjukvård. Patienter i utvecklingsländer förlitar sig dock fortfarande på en solidaritet som sedan 2002 på ett föredömligt sätt har förverkligats inom den globala fonden för bekämpning av hiv/aids, tuberkulos och malaria.

Om målet faktiskt är att halvera antalet tuberkulosfall mellan 2000 och 2015 måste vi stödja ett av de tre scenarier som ordföranden för den globala fonden, Michel Kazatchkine, har presenterat.

Jag skulle vilja fråga kommissionen vilket av dessa tre scenarier som den utgår från när den lägger fram förslag för våra medlemsstater om den framtida finansieringen av den globala fonden för bekämpning av hiv/aids, tuberkulos och malaria.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Världstuberkulosdagen, som infaller i dag, är ett tillfälle att uppmana till ökad politisk dialog och ökat deltagande från regeringarna och det civila samhället i den här frågan.

Antalet fall av tuberkulos har minskat inom EU. Det har också skett en tydlig minskning i Portugal men antalet sjukdomsfall ligger fortfarande över EU-genomsnittet. Minskningen är kopplad till framgångarna med den nationella planen för bekämpning av tuberkulos. I vissa länder har man dock nyligen konstaterat att sjukdomen har börjat öka igen.

De olika handlingsplaner som kommissionen har lanserat är steg i rätt riktning. Jag vill framhäva partnerskapet mellan Europa och utvecklingsländerna när det gäller att utföra kliniska prövningar. Stödet för ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling är också viktigt inom livsvetenskapen. Det är viktigt att öka den kliniska och vetenskapliga forskningen i kampen mot tuberkulos. Det innebär att det är viktigt att fortsätta arbeta för att upptäcka nya och bättre instrument för att bekämpa tuberkulos och som främjar innovativ diagnostik vid sidan om läkemedel och vacciner.

Jag uppmanar därför kommissionen och medlemsstaterna att gemensamt trappa upp kampen mot tuberkulosen för att lyckas kontrollera och utrota sjukdomen.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Vi måste bekämpa tuberkulosen. Många människor i världen dör av sjukdomen varje år och nästan en av tre av Jordens invånare är smittad av sjukdomen. Jag vill uppmärksamma det faktum att tuberkulosen är den mest utbredda infektionssjukdomen i världen. Den är nära kopplad till

sociala och ekonomiska problem, med andra ord till fattigdom, arbetslöshet, alkoholism, drogmissbruk och hiv/aids, samt bristfälliga sjukvårdssystem i fattiga länder och sen diagnos. För att komma till rätta med dessa orsaker till tuberkulos måste kommissionen och EU-medlemsstaterna vidta konkreta och snabba åtgärder för att inrätta gemensamma åtgärder för att bekämpa denna fruktansvärda sjukdom, föra en gemensam politisk dialog om finansiellt stöd och anta en gemensam handlingsplan för att bekämpa sjukdomen.

Trots att tuberkulos finns med på listan över prioriterade sjukdomar får kampen mot tuberkulosen fortfarande för lite finansiering. Vi måste därför se över EU:s budgetanslag i handlingsprogrammet. Jag uppmanar er också att främja ökade investeringar i vetenskaplig forskning om kampen mot tuberkulos.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) I dag är det världstuberkulosdagen och det är ett bra tillfälle att nämna att tuberkulosen, trots de framsteg som hittills har gjorts i kampen mot sjukdomen, fortfarande är ett allvarligt globalt problem. Mer än 2 miljarder människor är smittade av tuberkulosbakterien och en av tio av dessa insjuknar i aktiv tuberkulos.

Tuberkulos, och framför allt den varierande behandlingen och övervakningen av sjukdomen, hänger samman med de varierande socioekonomiska förhållandena i olika regioner och också i olika socialgrupper. En tidig diagnos och grundlig och noggrant övervakad behandling av tuberkulos, dvs. oavbruten och tillräckligt lång behandling, är en grundläggande förutsättning för att minska risken för att det utvecklas omfattande resistens mot behandling och multiresistenta former av tbc. Dessa är oerhört dyra att behandla och i många länder är det svårt att få sådan behandling. Det är lika viktigt att anpassa hälso- och sjukvårdssystem och daglig praxis, bland annat att övervaka sjukdomen i högriskgrupper och se till att det finns kvalificerad sjukvårdspersonal och lämplig utrustning.

WHO uppskattar att man kommer att behöva spendera 44,3 miljarder US-dollar på nationell nivå under de kommande tio åren för att bekämpa tuberkulos, men knappt hälften av de resurser som behövs kommer att finnas. EU:s uppgift är därför att göra gemensam sak med WHO och enskilda länder, tillsammans med deras nationella hälso- och sjukvårdssystem, och göra kampen mot tuberkulos till en av prioriteringarna i utvecklingsbiståndet till tredjeländer.

John Dalli, ledamot av kommissionen. – (MT) Jag lyssnade med behållning och intresse till ledamöternas anföranden. Jag skulle vilja försäkra dem om att kommissionen tar sjukdomen på största allvar och lägger stor vikt vid det som har sagts i dag. Vi är fast beslutna att nå våra mål för att kontrollera tuberkulosen. Den här typen av diskussioner är särskilt viktiga för att rikta all uppmärksamhet på sjukdomen. Parlamentets bidrag och stöd är viktigt för våra insatser för att bekämpa sjukdomen i EU och i andra länder.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Trots att många ser tuberkulos som någonting som hör till det förgångna och som en 1800-talssjukdom har den fortfarande allvarliga följder, både direkt och indirekt, för hundratusentals jordbrukare i EU varje år. Trots att tuberkulosen i dess mänskliga form har hållits tillbaka i de flesta EU-länder sedan mitten av 1900-talet sprider den sig fortfarande aggressivt bland boskapen. Sjukdomen drabbar varje år 5 procent av kreatursbesättningarna i min valkrets i östra Irland.

Jag fick nyligen ett brev från en mjölkbonde i grevskapet Westmeath, vars besättning av högt värderade mjölkkor nästan har utplånats sedan han första gången upptäckte tuberkulos på sin gård för mindre än ett år sedan. Han upptäckte sjukdomen, som sprids via grävlingar, första gången en dag då han skulle i väg på en två veckors semester i juni förra året. Sedan dess har han förlorat 64 av sina 82 djur.

Även om EU med rätta har bekämpat tuberkulosen hos människor med full kraft på senare tid bör vi allvarligt beakta den bovina tuberkulosen, som innebär miljontals euro i förlorad vinst varje år, när vi utarbetar tuberkuloslagstiftning i framtiden.

21. Effekterna av den globala finansiella och ekonomiska krisen på utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kortfattad redogörelse av ett betänkande av Enrique Guerrero Salom, för utskottet för utveckling, om effekterna av den globala finansiella och ekonomiska krisen på utvecklingsländerna och utvecklingssamarbetet (KOM(2009)0160 – 2009/2150(INI)) (A7-0034/2010).

Enrique Guerrero Salom, föredragande. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Den finansiella och ekonomiska krisen får svåra, allvarliga effekter på tillväxt- och utvecklingsländerna, särskilt dem med lägst inkomster. Krisen har dämpat den stadiga tillväxt som många av dessa länder har haft under det senaste årtiondet: en ekonomisk tillväxt som skapade arbetstillfällen, som hjälpte till att förbättra deras offentliga finanser, som innebar att de kunde minska sin utlandsskuld, som främjade expansionen i näringslivet, och som dessutom hjälpte dem att få mer offentligt utvecklingsbistånd.

Dessa länder hade dock redan drabbats under åren före krisen. Först kom livsmedelskrisen som riskerade livet på hundratal miljoner människor. Därefter kom energikrisen som förbrukade en stor del av resurserna för dem som inte producerade olja eller gas. Slutligen hade vi klimatkrisen vars effekter på skördar och infrastruktur drabbar de fattigaste länderna hårdast.

Den finansiella krisen förvärrade ländernas redan bräckliga situation. Efter att ha drabbat utvecklingsländerna och tillväxtländerna drabbade finanskrisens tredje våg, som kommissionen själv påpekar, de fattigaste länderna och förvandlade krisen, som i teorin var en ekonomisk kris, till en utvecklingskris, en social kris och en humanitär kris.

Faktum är att alla sektorer i dessa länder har skadats. Den ekonomiska tillväxten har skadats och kommer att vara mycket lägre 2009 än under tidigare år. Handeln har minskat, vilket kommer att försvaga ländernas bytesbalans. De utländska investeringarna har minskat och länderna har endast i mindre utsträckning tillgång till internationella medel. Vi ser också en ökande protektionistisk reaktion från de utvecklade länderna.

Samtidigt har penningförsändelserna från utvandrare minskat och det offentliga utvecklingsbiståndet har också minskat. Hundratal miljoner människor har därför lagts till på listan över de fattigaste och hundratusentals barn kommer att dö i förtid i till exempel Afrika.

Mot bakgrund av detta måste Europa göra sin röst hörd genom att kräva att vi ska stå fast vid våra åtaganden om offentligt utvecklingsbistånd, genom att kräva nya extra resurser för att hjälpa dessa länder, genom att kräva sänkta avgifter och skatter på utvandrare, genom att kräva motstånd mot försök till protektionistiska åtgärder och stöd till att anordna en Doharunda, genom att kräva insatser mot skatteparadis och skatteflykt, och genom att arbeta för att ge de fattigaste länderna anstånd med sina lån eller skriva av deras skulder.

Som föredragande för det här betänkandet ville jag skapa så stor enighet som möjligt och jag godtog under förhandlingarna ändringsförslag från alla grupperna i parlamentet. Jag är dock fortfarande beredd att lämna in ett muntligt ändringsförslag till avsnitt 34 i betänkandet i morgon i syfte att kunna få ytterligare röster. Det skulle ge större tyngd åt någonting som jag tycker är viktigt: nämligen att EU har en enad och stark röst i fråga om biståndet till utvecklingsländerna.

John Dalli, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera föredraganden till detta mycket heltäckande betänkande.

Som man med all rätt betonar i betänkandet har utvecklingsländerna drabbats mycket hårdare av krisen än man från början hade trott. De har faktiskt drabbats på flera olika plan, till exempel i form av instabila råvarupriser, minskade export- och turismintäkter, samt minskade kapitalflöden och remitteringar. En gemensam nämnare är det ökade finansieringsbehovet i många länder.

Många utvecklingsländer tvingades ofta skära ned de sociala utgifterna (framför allt inom livsmedelsförsörjning, hälso- och sjukvård och utbildning), vilket ofta fick allvarliga sociala och politiska följder. Man riskerade också att inte nå millennieutvecklingsmålen till 2015 och undergrävde tidigare framsteg som gjorts de senaste åren. Trots några första tecken på global återhämtning kommer utvecklingsländerna, framför allt i Afrika söder om Sahara, säkert att hamna på efterkälken.

EU har uppvisat ledarskap och enighet genom en gemensam krisinsats inom ramen för den globala insatsen, nämligen inom FN, G20 och G8. Vi har agerat snabbt och effektivt för att förvandla löften till konkreta åtaganden för att hjälpa utvecklingsländerna att klara krisen.

Förra våren antog EU en rad omfattande, lägliga, målinriktade och samordnade åtgärder för att dämpa krisens konsekvenser för människor, främja den ekonomiska tillväxten i utvecklingsländerna och skydda de mest utsatta.

EU:s insats består inte bara av gemenskapsinsatser utan även av medlemsstaternas insatser (deras respektive bilaterala åtgärder samt deras bidrag till de internationella finansinstitutens resurser på begäran av G20).

Vidare har vi genom ett nära samarbete med Världsbanken och Internationella valutafonden kunnat se till att våra respektive analyser är konsekventa och att våra stöd kompletterar varandra.

Som betonas i betänkandet har kommissionen inrättat och håller för närvarande på att genomföra en mycket konkret och kortsiktig tillfällig mekanism, den så kallade sårbarhets-FLEX-mekanismen. Den ska stödja de länder som är mest utsatta och har sämst återhämtningsförmåga i syfte att kunna fortsätta att spendera på prioriterade områden, framför allt i sociala sektorer.

Andra åtgärder är bland annat omfördelningar efter särskilda landsöversikter och den pågående avancerade halvtidsöversynen av den tionde Europeiska utvecklingsfonden, stöd inom det traditionella FLEX-instrumentet, förhandstilldelning av stödet där detta är möjligt osv.

Offentligt utvecklingsbistånd har och kommer att spela en viktig roll när det gäller att stödja våra partnerländers insatser för att klara krisen. Här välkomnar kommissionen ert stöd när det gäller att uppmana medlemsstaterna att stå fast vid åtagandet att nå målet att öka det offentliga utvecklingsbiståndet med 0,7 procent av BNI. Andra givare bör fastställa liknande ambitiösa mål för att öka det offentliga utvecklingsstödet och vi måste uppmana hela givarsamfundet att leva upp till sina åtaganden i fråga om stödvolym och effektivitet.

Den 21 april kommer kommissionen att för medlemsstaterna offentliggöra sitt årliga utvecklingspaket för våren. I år betonas åtgärder som fortfarande behöver vidtas för att nå millennieutvecklingsmålen. Paketet kommer att innebära att det antas en heltäckande strategi och en handlingsplan för snabbare framsteg mot millennieutvecklingsmålen. Det kommer också att innebära en möjlighet för EU att bidra till den kommande översynen av millennieutvecklingsmålen vid FN:s högnivåmöte i september. På så sätt kommer EU att bevara sin trovärdighet om sina åtaganden och fortsätta att spela en ledande roll inom internationell utveckling.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Den ekonomiska och finansiella krisen har också drabbat utvecklingslandet Moldavien mycket hårt. Landets ekonomi försämrades med 9 procent förra året enligt Internationella valutafondens beräkningar och arbetslösheten har passerat 6 procent. Direktinvesteringar måste främjas.

Jag vill påpeka att Moldavien på ett års tid har anställt nio europeiska rådgivare som kommer att bistå de största ministerierna i Chisinau.

Med tanke på att vi talar samma språk kan våra grannar på andra sidan floden Prut dra nytta av Rumäniens expertis på samtliga områden.

Kostnaderna för de penningöverföringar som utvandrare gör från de länder de arbetar i måste minska. Åtagandet från G8-ländernas ledare om att minska kostnaderna från 10 till 5 procent under de kommande fem åren är ett första steg i den riktningen.

Jag vill idag välkomna det rekordstora finansiella stöd på 2,6 miljarder US-dollar som Moldavien har beviljats för perioden 2011–2013. Överenskommelsen nåddes i dag av premiärminister Vlad Filat under givarkonferensen.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Herr talman! Även om krisens epicentrum inte ligger i utvecklingsländerna är det de som har drabbats hårt och svårt av dess hårda slag.

Kreditåstramningen, osäkerheten till följd av lågkonjunkturen och minskningen i internationell handel, investeringsflöden och penningförsändelser från utvandrade arbetstagare har varit de främsta skälen till spridningen av en kris som föregicks av en hel del prisinstabilitet på basprodukter och livsmedel och som uppstått i en situation med stora globala obalanser.

Vi måste i våra gemensamma åtgärder för att ta itu med krisen ta hänsyn till utvecklingsländerna och deras agenda måste vara en viktig del i ett globalt ekonomiskt samarbete.

Vi har via utskottet för ekonomi och valutafrågor uppmanat Internationella valutafonden att i sin rapport inför det kommande G20-mötet beakta den börda som krisen har inneburit för utvecklingsländernas offentliga finanser. Vi har även uppmanat kommissionen att lägga fram ett meddelande om hur en skatt på finansiella transaktioner kan bidra till att millennieutvecklingsmålen uppfylls, att de globala obalanserna korrigeras och att hållbar utveckling i världen främjas.

Jag är glad över att Enrique Guerrero Salom har tagit upp de här förslagen och jag gratulerar honom till ett förträffligt betänkande.

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman! Tack till föredraganden för ett viktigt betänkande.

Det är min övertygelse att krisen bäst motverkas med mer frihandel och globalisering, inte med protektionism. Europa måste därför hålla sina marknader öppna för att bekämpa lågkonjunktur, stimulera tillväxt både i Europa och globalt och på så sätt bekämpa fattigdomen.

Om några dagar möts den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen på Teneriffa. Mina kolleger från AVS-länderna brukar alltid påpeka de problem som EU:s subventionerade jordbruksprodukter skapar på deras marknad. De behöver handel. Vår politik motverkar upprättandet av sunda marknader för jordbruksvaror i utvecklingsländerna.

EU har visat ledarskap, säger kommissionsledamoten, men vi kan göra betydligt bättre. Det är en fråga om rättvis handel, herr kommissionsledamot.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Livsmedelskrisen, energikrisen, klimatkrisen, den finansiella, den ekonomiska och den sociala krisen som det talas om i betänkandet är inget annat än förkroppsligandet av samma strukturella kris som har pågått i årtionden. I vissa regioner, till exempel i Afrika söder om Sahara, har välståndet per capita i årtionden skiljt sig från andra regioner i världen. Trots de skillnader som finns för närvarande tenderar utvecklingsländerna att ha vissa gemensamma drag: beroendet av export av ett fåtal råmaterial, brist på ekonomisk diversifiering, en stark inriktning på jordbruk, energi- och utvinningsindustri eller turism, och mycket utländskt kapital.

En progressiv export- och liberaliseringsmodell för handel har tvingats på dessa länder, vid behov genom att ta till utpressning. Som förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen har visat leder detta till ökat beroende för dessa länder och förhindrar all eventuell egen utveckling. Trots det är det utlandsskulden som fortfarande slukar mest resurser i utvecklingsländerna. Den har betalats många gånger om. Trots det växer den hela tiden. Skulden har blivit en ofantlig summa och vidmakthåller överexploateringen av dessa länder och upprätthåller maktförhållandet till länderna på norra halvklotet. Att skriva av skulden är helt enkelt bara en fråga om rättvisa.

Talmannen. – Att hålla sig till talartiden är också en fråga om rättvisa.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Den största finansiella och ekonomiska krisen sedan 1930-talet har som vi vet inte bara drabbat Europa hårt. Utvecklingsländerna har drabbats särskilt hårt av krisens effekter och de är sämst rustade att göra någonting åt det. Oansvarig spekulation, girighet efter snabba vinster som är helt frikopplade från realekonomin, särskilt i de anglosaxiska länderna, och ett finansiellt system som håller på att haverera har fört världen fram till den finansiella ruinens brant.

En annan orsak till krisen är ett globaliseringskoncept som har gjort fullständig avreglering till sin högsta prioritet. De europeiska länderna sätter sig i allt djupare skuld för att kunna få fart på sina ekonomier. I många fall kan utvecklingsländerna dock inte göra detta på grund av sin dåliga finansiella situation. De måste därför få möjlighet att mer effektivt skydda sina egna nationella ekonomier mot importerade varor som säljs till dumpade priser och förstör de lokala marknaderna och lokalbefolkningens levebröd.

Vi måste ge utvecklingsländerna en chans att ta sig ur krisen av egen kraft. Traditionellt utvecklingsbistånd kan förmodligen anses ha misslyckats med detta i stor utsträckning. I slutändan måste vi ta itu med roten av problemet och införa stränga regler på finansmarknaderna, förbjuda spekulativa metoder och snabbt införa en skatt på finansiella transaktioner.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 25 mars 2010.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) EU har en skyldighet att hjälpa utvecklingsländerna att övervinna svårigheterna i samband med den globala ekonomiska kris och den fattigdom som de hamnat i utan egen förskyllan.

Det är mycket viktigt att kommissionen målmedvetet strävar efter att genomföra reformen av det internationella utvecklingssamarbetet och att den tillsammans med rådet förbättrar samordningen av det bilaterala och multilaterala utvecklingssamarbetet. Brister på det här området är nämligen det största skälet till varför utvecklingsbiståndet inte är effektivt.

Utvecklingsländerna behöver stöd för att minska fattigdomen och utanförskapet, åtgärder som bidrar till utvecklingen och som är nödvändiga för att ta sig ur krisen, särskilt under denna svåra period.

Vi kommer att kunna genomföra de breda åtaganden som antagits genom en generellt sett bättre samordning och insatser som administreras mer effektivt och öppet och där man strävar efter en bred överenskommelse mellan de största stödgivarna, partnerländer, finansinstitut och det civila samhället.

EU måste inta en ledarroll och agera mer bestämt genom att genomföra dessa insatser. Alla EU:s institutioner måste därför göra större åtaganden och i den frågan har parlamentet tveklöst klargjort sin ståndpunkt mycket tydligt.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Utvecklingsländerna har blivit de största offren för den finansiella krisen, trots att de första prognoserna visade att de utvecklade länderna skulle drabbas hårdast. Verkligheten har vederlagt teorin om att utvecklingsländerna inte är tillräckligt starkt knutna till den globala ekonomin för att drabbas allvarligt av krisen på finansmarknaderna. Vi ser att krisen fördjupas i många utvecklingsländer, med rekordhög arbetslöshet och exponentiell tillväxt i statsskuld och budgetunderskott. Samtidigt som allt det här pågår har utvecklade länder, som inte har drabbats särskilt hårt av krisens effekter eller har haft tillgång till effektiva verktyg för att lindra dess effekter, haft ekonomisk tillväxt, om än försiktig. Den ekonomiska krisen drabbar redan befolkningen direkt, samtidigt som arbetslösheten ökar i utvecklingsländerna. De insatser som görs av de stater som fortfarande känner av krisens effekter för att få till stånd en ekonomisk återhämtning skulle kunna påverka hela socialgrupper, eftersom återhämtningsåtgärderna bara kan ha smärtsamma effekter. EU:s finansieringsprogram är de mest heltäckande och omfattande av alla finansiella stödordningar i världen. De drabbade medlemsstaterna måste på lämpligaste sätt dra nytta av de pengar som anslagits för att ta itu med situationer som begränsar den ekonomiska verksamheten och som har sociala följder.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Den globala finansiella och ekonomiska krisen har drabbat de utvecklade länderna så hårt att vi nu kämpar med en social kris och en arbetslöshetskris. I de minst utvecklade länderna försvåras dessa problem, som de inte har någon skuld till, av konsekvenserna av livsmedels- och klimatkriserna, med dramatiska följder för en sjättedel av världens befolkning som lider av svält. EU:s medlemsstater måste som största kombinerade stödgivare leva upp till sina åtaganden om offentligt utvecklingsbistånd, effektivisera biståndet och samordningen och öka sina insatser för att nå millennieutvecklingsmålen till 2015. De stora skador som orsakats av spekulationerna i finanssektorn visar hur viktigt det är med förebyggande åtgärder, till exempel beskattning av finansiella transaktioner, och ger skäl för att överväga ersättning från sektorn för krisens kostnader. Passivitet är oacceptabelt, eftersom skatteparadis och offshoring berövar utvecklingsländerna på summor som är många gånger större än de belopp som samlas in genom offentligt utvecklingsbistånd.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Även om vi i dag redan kan tala om en ljusning i den ekonomiska och finansiella krisen i vissa EU-medlemsstater bör vi vara medvetna om att krisen, med alla sina oförsonliga effekter, fortfarande pågår för fullt i utvecklingsländerna. Vi bör utan tvekan se den ekonomiska utvecklingen som nyckeln för att lösa den rådande globala krisen. Samtidigt som vi arbetar med att blåsa nytt liv i vår egen ekonomi bör vi inte glömma bort att den fortsatta krisen i utvecklingsländerna också till stor del hindrar den globala ekonomiska tillväxten och därför också hindrar vår egen utveckling. Jag anser att EU:s medlemsstater måste fortsätta att ge bistånd för att minska fattigdomen och utanförskapet i utvecklingsländerna och hela tiden anpassa detta till nya omständigheter och villkor. Med tanke på den globala krisens allvarliga effekter på framför allt utvecklingsländerna stöder jag dem som säger att alla EU:s medlemsstater, trots krisen, skulle kunna öka sitt kollektiva utvecklingsbistånd med 0,7 procent av sin BNI till 2015. Det är viktigt att vidta åtgärder för att främja utvecklingen och ta oss ur krisen i dag – 2010. Därför stöder jag dem som säger att väl utvecklade länder, både inom och utanför EU, i den rådande situationen bör vidta åtgärder för att reformera det internationella utvecklingssamarbetet. Vi får inte låta bristen på åtgärder från vår sida upphäva tidigare framsteg som gjorts för att bekämpa fattigdom och utanförskap. Vi får inte heller hamna i en situation där vi i stället för de hundra miljoner människor som i dag lever i extrem fattigdom har en miljard människor i samma situation.

22. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

23. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.15.)